

202

இலக்கிய விலக்கண ஆய்வுரைகள்

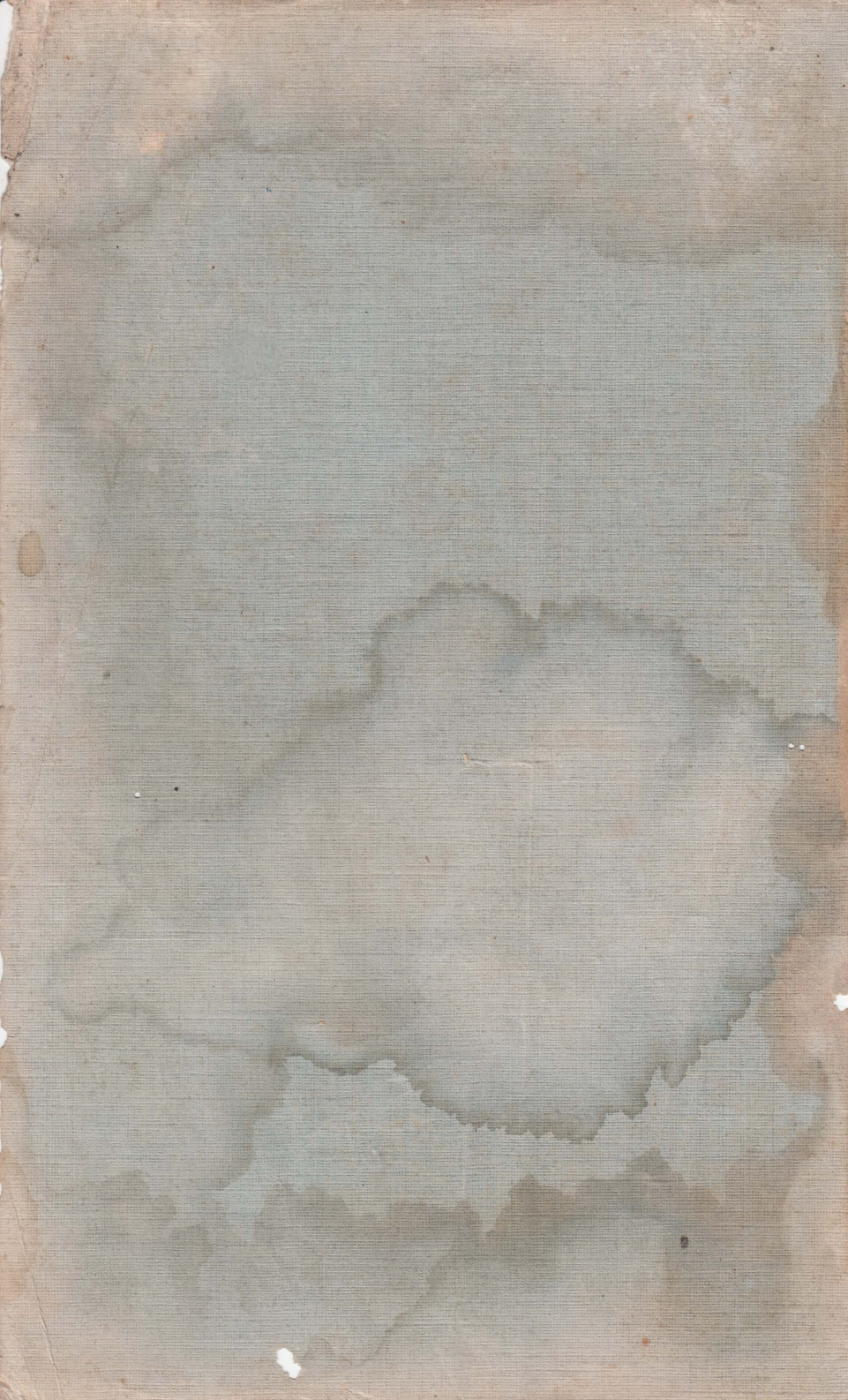

க. இராமநாதயின்னை

ஸ்ரீ லக்ஷ்மி அச்சகம்,
கே. கே. எஸ். வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

விலை ரூபா 3-50

இலக்கிய விலக்கண ஆய்வுரைகள்

★

ஆக்கியோன்:

த. இராமநாதரீஸ்னீ B. A. (Lond.)

முன்னாள் அதிபர் புலோலி இந்துக்கல்லூரி.

பருத்தித்துறை, யாழ்ப்பாணம்.

★

ஸ்ரீ லங்கா அச்சகம்

கே. கே. எஸ். ரோட்,

யாழ்ப்பாணம்.

முதற் பதிப்பு 1965.

உரிமை பதிவு]

[விலை ரூபா 3-50.

பொருளடக்கம்

இலக்கிய விலக்கண ஆய்வுரைகள் வெளிவந்த வரலாறு.

1. யவனர் சோனகரா?	பிலவ தை மாசி பங்குனி	1962 தமிழ்ப்பொழில்
2. மோரியர் யார்?	சோயகிருது ஆணி ...	1963 தமிழ்ப்பொழில்
3. முப்பாலும் நான்மறையும்.	சார்வரி ஐப்பசி ...	1960 தமிழ்ப்பொழில்
4. யோகாசனம்.	சார்வரி கார்த்திகை ...	1960 தமிழ்ப்பொழில்
5. திருமூலநாயனார்.	சுபகிருது ஆனி - ஆடி ...	1962 தமிழ்ப்பொழில்
6. கம்பரின் உலகியலறிவு.	மார்கழி ...	1962 தமிழ்ச் செல்வி
7. தசரதன் துயர்.	புரட்டாசி ...	1962 தமிழ்ச் செல்வி
8. இளங்கோ இராமன்	சோபகிருது கார்த்திகை	1963 தமிழ்ப்பொழில்
9. திருவடிதூய பெருந்தகை.	குரோதி ஆனி ...	1964 தமிழ்ப்பொழில்
10. குகன்.		
11. சிலத்தாற் சிற்ப்டெய்திய சடாயு,	பங்குனி ...	1963 தமிழ்ச் செல்வி
12. வாவிவதை.	சோபகிருது சித்திரை ... —வைகாசி ...	1963 தமிழ்ப்பொழில்
13. கலக்கமில்லாத இலக்குமணன்.		
14. சீதை,	குரோதி புரட்டாசி ...	1964 தமிழ்ப்பொழில்
15. மாருதியின் மகிமை.		
16. சரபங்கள் தீப்புருதல்.		
17. சீறியகற்பு.	வைகாசி ...	1960 தமிழ்ச் செல்வி
18. கண்ணகியின் கடுந்தயர்.	பிலவ ஆனி ...	1961 தமிழ்ப்பொழில்
19. கோலவன் மாண்பு,	மார்கழி தை மாசி	1961 தமிழ்ச் செல்வி
20. கானல் வரி.	ஆனி ...	1961 முக்கனி
21. வேட்டுவ வரி-	ஆவணி ...	1961 தமிழ்ச் செல்வி
22. ஆய்ச்சியர் குரவை.	கார்த்திகை ...	1961 தமிழ்ச் செல்வி
23. குன்றக் குரவை.		
24. சிலம்பின்கண் துன்பவீனாவு	சித்திரை ...	1961 தமிழ்ச் செல்வி
25. சிலப்பதிகாரமுடிவுரை.		
26. இரட்டையுயிர்.	சார்வரி ஆனி ...	1960 தமிழ்ச் செல்வி
27. ஒன்பதுபத்து தொண்ணூறுகுமா?	நந்தன புரட்டாசி ...	1952 தமிழ்ப்பொழில்
28. சிறு பொழுது.	சார்வரி ஆடி ...	1960 தமிழ்ப்பொழில்
29. முநீர் வழக்கம் மகடுஉ வோடி உலை.		
30. வேண்டியகல்வியாண்டு	சார்வரி புரட்டாசி ...	1960 தமிழ்ப்பொழில்

முன்றிறவாது. சார்வரி புரட்டாசி ... 1960 தமிழ்ப்பொழில்

1. யவனர் சோனகரர்?

புறநானூறு பத்துப்பாட்டு சிலப்பதிகாரம் முதலிய சங்க இலக்கியங்களில் யவனரைப்பற்றிய பல செய்திகளை யாம் காணலாம். பாவை விளக்கு, மது, பொறி முதலியன யவனர் கொணர்ந்தன ரெனவும் மிளகு முதலியன தமிழரிடம் வாங்கிச் சென்றனரெனவும் அறிவாம். வன்கண் யவனர் போர் வீரராயும், வாயில் காப்போராயும், மெய் காப்பாளராயும் அரச மாளிகையில் சேவித்தனர். இவ்வண்ணம் சங்ககாலத் தமிழர் யவனரைப் பற்றி நன்குணர்ந்திருந்த போதிலும், சங்க நூல்களுக்கு உரைசெய்த ஆசிரியர்கள் யவனரைப்பற்றி நன்கு உணர்ந்திருந்தனர் எனச் சொல்ல வியலாது. சிலப்பதிகாரத்தின்கண்

“குடதிசை மருங்கின் வெள்ளயிர் தன்னெடு”

- அந்திமாலைச் சிறப்புச்செய்த காதை.

என்பதற்கு உரை கூறும்போது அடியார்க்கு நல்லார் குடதிசை என்பது யவனதேசம் என்றார். கி. பி. 7-ம் நூற்றாண்டின் பின் அராபியா, துருக்கி முதலிய நாடுகளிலிருந்து தமிழ் நாட்டிற்கு வாணிகஞ் செய்ய வந்தோரை உரையாசிரியர்கள் சோனகர் என அழைத்தனர். இந்திரவிழா வுரெடுத்த காதையில்,

“கயவாய் மருங்கிற் காண்போர்த் தடுக்கும்

பயறை வறியா யவன ரிருக்கையும்”

என்னும் அடிகளுக்கு உரை கூறுங்காலை யவனராவார் மிலேச்சர் என்றார் அடியார்க்கு நல்லார். அரும்பதவுரையாசிரியர் இந்த யவனரைச் சோனகர் என்றார்.

“கடிமதில் வாயில் காவலிற் சிறந்த

வடல்வாள் யவனர்க்கு அயிராது புக்காங்கு”

- ஊர்காண்காதை

இவ்வடிகளின் உரையில் யவனரைத் துருக்கர் என்றார் அடியார்க்கு நல்லார்.

“..... யவனர்
ஓதிம விளக்கின் உயர்மிசை கொண்ட”

- பெரும்பாணற்றுப் படை

“மெய்ப்பை புக்க வெருவருந் தோற்றத்து
வலிபுணர் யாக்கை வன்கண் யவனர்” - முல்லைப்பாட்டு

“யவனர் இயற்றிய வினைமாண் பாவை
கையேந் தையக நிறைய நெய்சொரிந்து” - நெடுநல்வாடை

இவ்வடிகளுக்கு உரை கூறுங்காலை யவனரைச் சோனகர் எனவே நச்சிலுர்க்கினியர் உரைத்தனர்.

“யவனர் நன்கலந்தந்த தண்கமழ் தேறல்” - புறம் 56

என்பதற்கு யவனர் கொணர்ந்த மது எனவே புறநானூற்றுக்கு உரைகண்ட பழைய உரையாசிரியர் எழுதினர்.

இங்ஙனம் ஆராயுங்கால் யவனராவார், மிலேச்சர் எனவும் துருக்கர் எனவும் சோனகர் எனவும் அழைக்கப்படுதல் காண்க. கானவராகிய அந்நியரை மிலேச்சர் என்பது தமிழ்வழக்கு. மேற்றிசைக் கண்ணுள்ள துருக்கி நாட்டில் வசிப்போர் துருக்கர் என அழைக்கப்பட்டனர். அராபியா துருக்கி முதலிய மேனாடு க்ளிவிருந்து தம் காலத்தில் வந்தோரைச் சோனகர் என அறிந்த உரையாசிரியர்கள் குடதிசைக் கண்ணிருந்து வந்த யாவரும் சோனகரே என எண்ணினர். யவனர் தமிழ் நாட்டிற்கு உரையாசிரியர் காலத்து வராமையாலும், உரையாசிரியர்கள் சரித்திர நூலும், பூகோள நூலும் நுணுகி ஆராயாமையாலும் யவனரைச் சோனகர் என மயங்கினர்.

ஈண்டுக் குடதிசைக்கண் யவனர், எகுப்தியர், உரோமர், துருக்கர், அராபியர், சோனகர் எனப் பல சாதியினர் வதிந்தனர் என்பது அறியற்பாலது. பண்டு கிரேக்க தேசத்திற்கு அண்மையிலுள்ள அயோனியாத் தீவுகளில் வசித்தோர் யவனர் என அழைக்கப்பட்டனர். கிரேக்க நாட்டினரைக் கிரேக்கர் எனவும், எலேனியர் எனவும் உரோமர் அழைத்தனர். யவன நாகரிகம் பரம்பிய கிரேக்க நாட்டை யவன தேசம் என அழைத்தல் வழக்கமாயிற்று. யவனர் யவன தேயத்திலிருந்து துருக்கிக் கரைகளிலும், இத்தாலிக் கரைகளிலும் சிசிவித் தீவுகளிலும் குடியேறினர். யவனர் தமிழ்நாடு வந்த காலம் ஏறக்குறைய கி. மு. 200 முதல் கி. பி. 200 ஈருன காலமென

லாம். கடைச்சங்க காலத்துக்குப்பின் யவனர் தமிழ்நாடு வரவில்லை என்பது ஒருதலை. இது நிற்க.

சோனகர் கி. பி. 800 முதல் கி. பி. 1600 வரையும் தமிழரோடு வாணிகஞ் செய்தனர் என அறிவாம். இச்சோனகர் யாவரும் அராபியாவிடமிருந்து வந்த முகமதிய சமயத்தினரே. ஆகலின் முகமது நபி பிறந்த காலமாகிய கி. பி. 7-ம் நூற்றாண்டின் பின்பே முகமதிய சோனகர் தமிழ்நாடு வந்திருக்கலாம். முகமதிய கூட்டத்தினருள் ஒரு கூட்டத்தினர் சொன்னியர் எனவும், ஒரு கூட்டத்தினர் ஷீயர் எனவும் அழைக்கப்பட்டனர். இச் சொன்னியரே சோனகராயினர் என அறிக. ஆரியக் கூட்டத்தினராகிய யவனர் செமிற்றிக் கூட்டத்தினராகிய சோனகர் அல்லர் என்பதைக் கடைப்பிடிக்க. இருவேறு நாட்டில் வசித்தவராகவும், இருவேறு சாதியில் உதித்தவராகவும், இருவேறு மதத்தைக் கொண்டவராகவும், இருவேறு நாகரித்தைத் தழுவியவராகவும், இருவேறு மொழி பேசுபவராகவும், இருவேறு காலத்தில் வாழ்ந்தவராகவும் கருதப்படும் யவனரையும் சோனகரையும் ஒரு கூட்டத்தினர் என மயங்கற்க.

2. மோரியர் யார்?

எந்தை வாழி யாத னுங்கவென்
 னெஞ்சந் திறப்போர் நிற்காண் குவரே
 நின்னியான் மறப்பின் மறக்குங் காலை
 யென்னுயிர் யாக்கையிற் பிரியும் பொழுது
 மென்னியான் மறப்பின் மறக்குவென் வென்வேல்
 விண்பொரு நெடுங்குடைக் கொடித்தேர் மோரியர்
 திண்கதிர்த் திகிரி திரிதரக் குறைத்த
 வுலக விடைகழி யறைவாய் நிலையுய
 மலர்வாய் மண்டிலத் தன்ன நாரும்
 பலர் புர வெதிர்ந்த வறத்துறை நின்னே. - புறம் 175

ஆதன் உங்கள் மீது உள்ள பேரன்பை இப்பாட்டில் கூறுங் காலை, மோரியர் ஆணை வெள்ளி மலைக்கு அப்பாலும் சென்ற தென்பதும் வெள்ளிமலைக்கு அப்பால் உதிக்கும் ஆதித்த மண்டி லத்தை அறத்தின் ஒளியான் ஆதனுங்கள் ஒப்பான் என்பதும் புலவன் கள்ளில் ஆத்திரையனால் சுட்டப்பட்டுள்ளன. இது நிற்க. இப்பாட்டிற்கு நல்லுரைகண்ட பழைய உரையாசிரியர் 'வென்வேல் விண் பொரு நெடுங்குடைக் கொடித்தேர் மோரியர் திண்கதிர்த் திகிரி குறைத்த' என்னும் அடிகளுக்கு 'வென்றிவேலையுடைய விசும் பைத்தோயும் நெடிய குடையினையும் கொடியணிந்த தேரினையும் உடைய நிலமுழுது மாண்ட வேந்தரது திண்ணிய ஆர் சூழ்ந்த சக்கரம் இயங்குதற்குக் குறைக்கப்பட்ட' என உரை இயம்பினர். ஈண்டு மோரியர் ஆவோர் நிலமுழுது மாண்ட ஆழிவேந்தர் என ஆசிரியர் கருதினர். அக்கருத்துப் பொருத்தமுடைத்தே. மோரியர் என்போர் வடவிந்தியாவிலே ஆழிவேந்தராய்ச் செங்கோலோச்சிய அசோகனுடைய முற்சந்ததியார் என்பது வரலாற்றுசிரியர் துணிபு. மோரியர் கி. மு. 5-ம் நூற்றாண்டு முதல் கி. மு. 3-ம் நூற்றாண்டு இறுதிவரை ஆழி உருட்டினர். அவர்களுள் சிறந்தோர் சந்திரகுப்தன் சமுத்திரகுப்தன் அசோகன் என்பாரே. அவர்கள் தலைநகர் கங்கைக் கரையிலுள்ள புகழ்பெற்ற பாடலிபுரமாகும். உரையாசிரியர் சரித்திரக் கல்வி ஆராயப்படாத காலத்தில் இருந்தவராகை

யால், “மோரியர் ஆவோர் சக்கரவாளச் சக்கிரவர்த்திகள்; விச்சாதரரும் நாகரும் என்ப” எனக் கூறிப் போந்தனர். சக்கரவாளம் என்பது ஏழு தீவுகளாக உள்ள உலகத்தை வட்டவடிவமாகச் சூழ்ந்துள்ள மலைஎன்ப. இனி மோரியரை விச்சாதரர் என்பது மயங்கக் கூறுதலே ஒழியப் பிறிதில்லை. விச்சாதரர்—வித்தியாதரர்—இந்திரசாலம்வல்ல இயக்கச் சாதியினர். அவர்கள் இலக்கியம் வல்லாருடைய நினைவுலகில் இயங்கினர். வித்தியாதரரைச் சிலர் கந்தருவர் என மயங்கல் உண்டு. வித்தியாதரர் நிலவுலகில் வசிப்பவராயின், அவர் இலங்கையின் தென்பால் வசித்தோராவர். நாகர், தென்னிந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் வசித்தனர் எனத் தெரிகிறது. உரையாசிரியர் வடவிந்திய வேந்தரை இலங்கை வேந்தர் என மயங்கினர். அவர் மோரியர் யார் வித்தியாதரர் யார் நாகர் யார் எனத் தெரியாதிருந்தனர். சங்க காலத்துக்குப்பின் இருந்த ஆசிரியர்கள் இலக்கண விலக்கியம் புராணம் என்பன ஆராய்ந்தாரொழிய, வரலாறு, பூமிநூல் முதலியவற்றைச் சிறிதும் தேர்ந்திலர் என்பது அறியற்பாலது.

3. முப்பாலும் நான்மறையும்

“தேவர் குறளும் திருநான் மறைமுடிவு
முவர் தமிழும் முனிமொழியும்—கோவை
திருவா சகமும் திருமுலர் சொல்லும்
ஒருவா சகமென் றுணர்”

—நல்வழி.

திருக்குறள் அறம் பொருள் இன்பங்களை ஆராய்கின்றமையாலும் சாந்தோக்கியம், ஐதிரேயம், தைத்திரியம், மாண்டுக்கியம் என்னும் முக்கிய உபநிடதங்களைத் தன்னைத்தே கொண்டுள்ள நான்மறை தத்துவங்களைத் தேர்கின்றமையாலும் தேவாரங்கள் முக்கட் செல்வரின் சொருபங்கூறி வழிபாடாற்றுதலின்றமையாலும் வியாசர் இயம்பிய பிரமதூத்திரம் தத்துவவிசாரணை செய்கின்றமையாலும் கோவை திருவாசகம் சமய அனுபவங்களை இயம்புகின்றமையாலும் மந்திரம் உபதேசம் தோத்திரம் முதலியவற்றைத் திருமந்திரம் கூறுகின்றமையாலும்; இந்நூல்கள் யாவும் சமய நூல்கள் என்ப. இந்நூல்கள் ஒரே நூற்பொருளுடையவை என ஒளவையார் மேற்கூறிய வெண்பாவால் ஓதினர். ‘ஒளவையார் கூற்று ஒரு புடை ஒக்குமெனினும், ஈண்டு முப்பாலும் நான்மறையும் ஒன்றற்கொன்று ஒப்பாகுமோ என ஆராய்வாம்.

இந்திய நாடுகளில் வழங்கும் மொழிகளுள் ஆரியமும் தமிழும் தலைசிறந்தவை என்பது ஒருதலை. ஆகவினன்றே தேவபாடையாகிய வடமொழியை முக்கட்செல்வர் பாணினிக்கு வகுத்தருளினர் எனவும் அதற்கு இணையாகிய தேமதுரத் தென்மொழியை அகத்தியனார்க்குச் சொன்னார் எனவும் கூறுப. ஆரியமும் தமிழும் உமாதேவியார்க்குச் சொல்லப்பட்டவை எனத் திருமந்திரம் உரைக்கும்.

“மாரியுங் கோடையும் வார்பனி தூங்கநிள்
றேரியும் நின்றங் கிளைக்கின்ற காலத்து
ஆரிய முந்தமிழுமுட னேசொலிக்
காரிகை யார்க்குக் கருணை செய்தானே”

இனி வேதத்தைவிடச் சிறந்தநூல் இல்லையெனத் திருமுலர் சொப்புகின்றனர்.

“வேதத்தை விட்ட அறமில்லை வேதத்தில்
ஒத்ததும் அறமெல் லாமுள தர்க்க
வாதத்தை விட்டு மதிஞர் வளமுற்ற
வேதத்தை ஒதியே வீடுபெற் றுர்களே”

இங்ஙனம் போற்றப்படும் நான்மறையோடு முப்பாலை ஒப்பீட்டுப் பேசுதல் தமிழ்ப் புலவர்களுள் பெருவழக்காயிற்று.

“ஆரியமுந் செந்தமிழும் ஆராய்ந் திதனினிது
சீரிய தென்றென்றைச் செப்பரிதா—லாரியம்
வேத முடைத்துத் தமிழ்திரு வள்ளுவனார்,
ஓது குறட்பா உடைத்து” —வண்ணக்கஞ்சாத்தனார்.

இங்ஙனம் ஒப்பாராய்வோருள் ஒருவரான நல்லந்துவனார் தமிழ்ப் புலவர்களுள் மாத்திரமன்றி வடமொழிப் புலவர்களுள்ளும் திரு வள்ளுவர் தலைசிறந்து திகழ்கின்றனரெனவும் நாயனாரே முதற் பாவல ரெனவும் பாராட்டுகின்றனர்.

“சாற்றிய பல்கலையும் தப்பா அருமறையும்
போற்றி யுரைத்த பொருளெல்லாத்—தோற்றவே
முப்பான் மொழிந்த முதற்பா வலரொப்பார்
எப்பா வலரினு மில்” —நல்லந்துவனார்.

இனி, தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ் செழியனுடைய நன்மதிப்பைப் பெற்று அவனுக்குச் செவியறிவுறுத்திய நல்லிசைப் புலவர் மாங்குடி மருதனார், முப்பால் உலகத்துள்ள நூல்கள் யாவற்றிலும் சிறந்து மிளிர்கின்றதெனச் சாற்றுகின்றனர். அவர் திருவள்ளுவருடைய மதிநுட்பத்தை உள்ளுதொறும் உள்ளம் கசிந்துருகு மென்பர்.

“ஓதற் கெளிதாய் உணர்தற் கரிதாகி
வேதப் பொருளாய் மிகவிளங்கி—தீதற்றோர்
உள்ளுதொ றுள்ளுதொ றுள்ள முருக்குமே
வள்ளுவர் வாய்மொழி மாண்பு” —மாங்குடி மருதனார்.

தமிழ் நம் தாய்மொழியாக இருத்தலான் தமிழ்நூலாகிய முப்பால் ஆரிய நூலாகிய நான்மறையிலும் சிறந்ததோவென ஒருபாற் கோடாது ஆராய்வாம். இம்மை வாழ்க்கைக்குரிய ஐம்புலவீன்பங்களைத் தரும்படியும் தம் பகைவரை அழிக்கும்படியும் ஆரியப்புலவர் இத்திரன் முதலியோரைப் பரவுதலான் இருக்கு, யசுர், சாமம்,

அதர்வம் என்னும் நான்மறைகள் சீரிய ஒழுக்கத்தினைக் கூறுகின்றன என அறிக. நான்மறை என்பது வேதாந்தம் என்னும் உபநிடதங்களைச் சுட்டுமெனின் நன்று. வேதாந்தம் பதி பசு பாசங்களின் சொருபத்தைத் தேருமொழிய ஒழுக்கத் திறனைச் செப்பும் நூலன்றென உணர்க. முப்பால் ஒழுக்கத் திறனைத் தேர்ந்து தெளிந்து மக்கள் நல்லொழுக்கமுடையவராகத் திகழ்ந்து இன்புற்றிருக்க வேண்டுமென வற்புறுத்துகின்றது. ஆகலின் வேதங்களோடு முப்பாலை ஒப்பிடுதலான் ஒரு பயனுமில்லை. தென்மொழியிலுள்ள ஒழுக்க நூலை வடமொழியிலுள்ள ஒழுக்க நூலாகிய மறுதர்மசாத்திரத்தோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் எது சீரிய ஒழுக்கத் திறனைச் செப்புகின்றதென்பது அங்கை நெல்லிக்கனி போலப் புலப்படும்.

திருவள்ளுவரை யவனவாசிரியர் அரிஸ்தாத்தில் என்பவரோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்து இவ்வுரையை முடிப்பாம். கடைச்சங்க காலத்திலே தமிழர் மேனாட்டு மொழிகளை நன்கு கற்றிலர் எனலாம். அக்காலத்து மேனாட்டு மொழிகளுள் யவனமொழியும் (கிரேக்க மொழி) இலத்தீன் மொழியும் செப்பஞ்செய்யப்பட்ட மொழிகள் எனத் திகழ்ந்தன. இக்காலத்தில் செம்மொழிகள் எனத் துலங்கும் பிரெஞ்சு, செருமானியம், ஆங்கிலம் என்னும் மொழிகள் அக்காலத்தில் சீர்மையுருத மொழிகளாகவே இருந்தன. ஆங்கிலமொழி தேவார காலத்திற்குப்பின்பே தோன்றித் தமிழர் சுவாதீனம் இழந்த காலத்திலேயே செப்பஞ் செய்யப்பட்டதெனினும் அமையும். இத்தகைய நிலையில் தமிழ்ப் புலவர்கள் மேலைத்தேய நூல்களோடு தமிழ் நூல்களை ஒப்பிட்டு ஆராயாமல் இருந்தமை வியப்பன்று. ஆரியரும், தமிழரும் அந்நியரை மிலேச்சர் எனவும், கானவர் எனவும் இகழ்ந்தனர். தமிழர் யவனரோடு வாணிகஞ் செய்தா ரொழிய யவன நூல்களைக் கற்றிலராகலின், திருக்குறளைக் கலைஞர் பெருமான் அரிஸ்தாத்தில் எழுதிய ஒழுக்கநூலோடு ஒப்புநோக்கா திருந்தனர். அரிஸ்தாத்தில் என்பவருடைய ஒழுக்கநூல் இம்மையொழுக்கத்திறனை ஆராய்கின்ற கலையாராய்ச்சிநூல் எனப் பாராட்டப்படுகிறபோதிலும், இலக்கியம் என எண்ணப்படுகின்றிலது. ஆனால் திருக்குறள் ஒழுக்கத்திறனை செஞ்சொல்லால் இசைப்பதால் சிறந்த இலக்கியமாகவும் மிளர்கின்ற தென்பதை அறிவாம். அறம் யாதெனவும் ஒழுக்கமேன்மை எத்தகையதெனவும் முப்பால் ஆராய்கின்றமையால், அதனை யவனருடைய ஒழுக்க நூலோடு ஒப்பிடுதலே பொருத்தமாகும். அரிஸ்தாத்தில் உரைத்த

ஒழுக்கத்தை யவனமஞ்சரியின்கண் உரைத்தாம். அரிஸ்தாத்தில் வீரம், நீதி, ஞானம், அளவுகடவா தொழுதல் என்னும் அறங்களை நுட்பமாக வரையறுத்தலானும் ஐம்புலவின்பத்திலும் புத்தியின்பமும் ஒழுக்கவின்பமும் சிறந்தவை என வற்புறுத்தலானும் வாழ்க்கையின் நோக்கம் யாதாகுமோ என ஆராய்ந்து முடிபாகப் பதிஞானப் பயிற்சியே சிறப்புடை நோக்கமெனச் செப்புதலானும் திருவள்ளுவரை அரிஸ்தாத்தில் என்பவரோடு ஒப்பிடுதலே பயனுடைத்தாகும். யவனவாசிரியர் கூறும்வண்ணம் ஐம்புலவின்பத்திலும் ஒழுக்கவின்பமே மேன்மையானதெனச் செந்நாப்போதார் உரைத்தல் காண்க.

“சுவைஒளி ஊரூசை நாற்றமென் றைந்தின்
வகைதெரிவான் கட்டே உலகு”

என நாயனார் நயம்பட உரைக்கின்றார் அல்லவா?

மேலும்,

“இன்பத்துள் இன்பம் விறையாதான் துன்பத்துள்
துன்ப முறுத லிலன்”

என்னும் பொய்யாமொழி உரைக்கும் வாழ்க்கை நோக்கத்திலும் மாநோக்கம் யாதுளதென்க. அன்றியும் கல்வியின் நோக்கம் வீடடைதலே என நாயனார் நவில்தலை நன்கு கடைப்பிடிக்க.

“கற்றதனால் ஆயபயனென் கொல் வாலறிவன்
நற்றூள் தொழாஅ ரெனின்”

முடிவாக,

“அகர முதல வெழுத்தெல்லாம் ஆதி
பகவன் முதற்றே உலகு”

என்னும் முதற்குறளைச் சிந்தித்துக் கடவுளின் உண்மைநிலையைத் தெளிந்து வீடடைய முயல்வோமாக.

4. யோகாசனம்

யோகாசனங்கள் ஏனைய தேகாப்பியாசங்களிலும் சிறந்தவை எனவும், அவற்றில் பயின்றால் சகல நோய்களும் நீங்குமெனவும், யோகாசனப் பயிற்சியாளர்கள் பகர்கின்றனர். யோகாசனங்களைப் பண்டைய இருடிகள் பயின்று சுகமடைந்தனர் எனவும், ஆகலான் இப்பயிற்சிகளுக்கு யோகாசனம் எனப் பெயர் வழங்குகின்றதெனவும் கூறுப.

“பத்திரம் கோமுகம் பங்கயம் கேசரி
சொத்திரம் வீரஞ் சுகாதனம் ஒரேயு
முத்தம மாமுது ஆசனம் எட்டெட்டுப்
பத்தொடு நூறு பலஆ சனமே”

என்றார் திருமூல நாயனார். யோகப் பயிற்சி செய்வதற்கு இவ்வாசனங்களில் பயிலவேண்டிய அவசியமில்லை என்பதும், யாதேனும் ஒரு சுகமான நிலையில் உடம்பை வைத்திருந்து தியானஞ் செய்யலாம் என்பதும் ஒருதலை.

“இயம நியமமே எண்ணிலா ஆதனம்
நயமுறு பிராணயாமம் பிரத்தியா காரஞ்
சயமுறு தாரணை தியாநம் சமாதி
அயமுறும் அட்டாங்க மாவது மாமே” — திருமந்திரம்

மேற்கூறிய அட்டாங்க யோகஞ் செய்வதற்கு இவ்வாசனங்களில் பயின்றாலும் யோகம் கைகூடுமென எண்ணற்க. ஐம்புலவின்பத்தினை நுகர விரும்பாமல் மனத்தை ஒருவழிப்படுத்திக் கடவுளின் சொருபத்தைத் தியானிப்பதற்குத் தேகாப்பியாசங்கள் இன்றியமை யாதவை அல்ல. உடம்பு நோயின்றி இருப்பின், யோகம் செய்தற்குத் துணையாகுமென்பதை யாம் மறுக்கின்றிலம். இந்நிலவுலகிலே யோகஞ் செய்யினும் போகம் செய்யினும் உடம்பு நோயின்றிச் சுகமுடையதாக இருக்கவேண்டுமென்பதை மறுப்பார் இல்லை.

“கொல்லான்பொய் கூருள் களவிலான் என்குணன்
நல்லான் அடக்க முடையான் நடுச்செய்ய
வல்லான் பகுத்துண்பான் மாசிலான் கட்காமம்
இல்லா னியமத் திடையின்நின் ருளே” — திருமந்திரம்

“தூய்மை அருளுண் சுருக்கம் பொறைசெவ்வை
வாய்மை நிலைமை வளர்த்தலே மற்றிவை
காமம் களவு கொலையெனக் காண்பவை
நேமியீ ரைந்து நியமத்த னுமே” — திருமந்திரம்

இத்தகைய இயம நியமங்களில் நின்று ஒழுகுதலே யோகஞ் செய் தற்குத் துணையாகுமென அறிக.

உடம்பை வளைத்தும் முடக்கியும் முறுக்கியும் குக்குடாசனம் பயின்று முகத்தை உடைப்பதிலும், தலைகீழாய் நின்று வீழ்தலிலும் பார்க்க ஐம்புலன்களையும் ஒடுக்கி அமைதியுற்று ஒழுக்கமுடையோ ராய்த் திகழ்ந்து அத்துவிதத்தின் சொருபத்தை உணர முயலு தலே உண்மையான யோகநெறி. அவ்விதயோக நெறியாலேயே ஞானம் பெறலாம் என்பது அறிஞர் யாவர்க்கும் ஒப்பமுடிந்த கொள்கை. யோகாசனம் என்புழி ஞானம் அடைவதற்கு இவ்வாச னங்கள் இன்றியமையாதவை எனப் பொருள்படுமாதலான் இப் பெயரால் தேகாப்பியாசங்களைச் சுட்டுதல் நன்றன்று. யோகிகள் சிலர் சுகதேகிகளாக இருத்தற்கு இவ்வாசனங்களைப் பயின்றிருக் கலாம். ஆகலான் இவற்றை யோகாசனம் எனக் கூறவேண்டிய தில்லை.

இனி, உடலுக்கு நன்மை பயக்கக்கூடிய தேகாப்பியாசம் யாதெனின் பிராணாயாமமே. தசைநார்களை வசைப்பதிலும் சுவாசப் பயிற்சியே சிறந்தது என்பதை உணர்வோமாக.

“ஏற்றி இறக்கி இருகாலும் பூரிக்குங்
காற்றைப் பிடிக்குங் கணக்கறி வாரில்லை
காற்றைப் பிடிக்குங் கணக்கறி வாளர்க்குக்
கூற்றை உதைக்குங் குறியது வாமே” — திருமந்திரம்

சுவாசத்தை இரேசித்தும் பூரித்தும் கும்பித்தும் இட, பிங்கலை என்னும் நாடிகளில் மாறி மாறிச் செலுத்தப் பயின்றால் தேகம் நன்னிலை அடையும் என்பதும், கூற்றுவினை வெல்லலாம் என்பதும் பொருந்தும். யமனை வெல்லலாம் என்பதன் கருத்து நெடுங்காலம் சீவிக்கலாம் என்பதே என்க. இங்ஙனம் சுகதேகிகளாகவும் ஐம்புல வின் பங்களில் பற்றில்லாதவர்களாகவும் இருப்போரே குண்டலி சத்தியை வளர்த்துப் பெரும்பேறடைவர்.

“எருவிடும் வாசற் கிருவிரன் மேலே
 கருவிடும் வாசற் கிருவிரற் கீழே
 உருவிடும் சோதியை உள்கவல் லார்க்குக்
 கருவிடும் சோதி கலந்து நீண்டுளே” — திருமந்திரம்

ஆகலின் குண்டலி சத்தியைச் செலவு செய்யாமல் இருக்கும் மனநிலையை அடைய முயலுதலே நன்றென்க. இனித் தேகத்தைச் சுகநிலையில் வைத்திருப்பதற்கு நடத்தல், ஓடுதல் முதலிய பயிற்சிகளும், வினையாட்டுக்களும், நல்லுணவும், குண்டலி சத்தியைக் கழிபெருங்காமத்திற் செலவு செய்யாதிருத்தலுமே தேவை என்பதைக் கடைப்பிடிக்க. நோய்களை வராமல் தடுத்தற்குத் தேகாப்பியாசங்கள் தேவை எனினும் நோய் வந்துற்றபின் மருந்துகள் மூலமே நோய் நீங்குமென்பதை உணர்வோமாக.

5. திருமூலநாயனார்

களப்பிரர் என்னும் கன்னடர் சேர சோழ பாண்டியரை வென்று தம் ஆட்சியைத் தமிழ்நாட்டில் சிறிது காலம் நாட்டினர். இக் கன்னடரைத் தமிழர் தம் நாட்டினின்றும் கலைத்துத் தம் சுவா தீனத்தைப் பெற்றனர். இக்குழப்பம் கி. பி. 5-ம் நூற்றாண்டிலோ 6-ம் நூற்றாண்டிலோ நடந்ததென்பது வரலாற்று வல்லோருடைய துணிபு. கி. பி. 7-ம் நூற்றாண்டில் சேரர் சோழர் பாண்டியர் பல்லவர் என்போர் செங்கோலோச்சியிருந்தனர் என அறிவோம். தமிழரசு மறுபடியும் தழைத் தோங்கியதாகத் தமிழ்க் கல்வியும் வைதிக சமயமும் புத்துயிர் பெற்றன. திருநாவுக்கரசர் திருஞானசம்பந்தர் முதலியோர் சைவசமய நூல்களைக் கற்றுப் பௌத்தரோடும் சமணரோடும் வாதாடிச் சைவத்தை நிலைநாட்டினர். இவற்றினை உலக வரலாற்றின்கண் விரித்துரைத்தாம்.

சமயக் கல்வி புத்துயிர் பெற்ற காலத்தில் சித்தர் கோயில் எனப்படும் கஞ்சமலையில் ஒரு மடத்தைத் திருமூலநாயனார் நிறுவினர் எனக் கருதப்படும். நாயனாருடைய சந்தானத்தோர் சித்தர் என அழைக்கப்பட்டனர். இச்சித்தர்கள் நாயனார் இயற்றிய திருமந்திரத்தை நனியின்றனர்; திருமந்திரமாலையின் சிறப்புப்பாயிரமாகச் சிலசெய்யுட்கள் கூறினர் போலும்,

வந்த மடமேழும் மன்னுஞ்சன் மார்க்கத்தின்
முந்தி உதிகின்ற முலன் மடவரை
தந்திரம் ஒன்பது சார்வுறு வாயிரம்
சுந்தரன் ஆகமச் சொன்மொழிந் தானே.

ஆகமம் சொன்ன சுந்தரரைத் திருமூலர் எனச் சித்தர்கள் அழைத்தனராகலின் புராணகாரர் திருமூலநாயனார் என்ற பெயரையே வழங்கினர். மேற்காட்டிய செய்யுளால் ஏழுமடங்கள் நந்திபெருமான் நவின்ற அத்துவிதத்தை விளக்கி வந்தன என்றும் அவற்றுள் திருமூலநாயனார் நிறுவிய மடமே முதன்மை பெற்றதென்றும் தெரிகிறது.

திருமுலநாயனார் சைவர்கள் தொழும் 63 நாயன்மார்களுள் ஒருவர். அவரைத் தொண்டருள் ஒருவரெனச் சுந்தரமூர்த்திநாயனார் பாடியுள்ளார்.

வம்பரு வரிவண்டு மணநாற மலரும் மதுமலர்நற்
கொன்றையான் அடியலாற் பேண
எம்பிரான் சம்பந்தன் அடியார்க்கும் அடியேன் ஏயர்கோன்
கலிக்காமன் அடியார்க்கும் அடியேன்
நம்பிரான் திருமுலன் அடியார்க்கும் அடியேன் நாட்டமிகு
தண்டிக்கும் முர்க்கற்கும் அடியேன்
அம்பரான் சோமாசி மாறனுக்கும் அடியேன் ஆருள்
ஆருரில் அம்மானுக் காளே.

(திருத்தொண்டத்தொகை)

சுந்தரமூர்த்திநாயனார் பல்லவ வேந்தன் கழற்சிங்கனுடைய காலத்தினர் எனவும் அவர் கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் இருந்தனரெனவும் ஆராய்ச்சிவல்லோர் செப்புகின்றனர். திருமுலநாயனாருடைய பிறப்பைப் பற்றியும் காலத்தைப் பற்றியும் பலவாறு சிலர் புனைந்துரைக்கின்றனர்.

திருமுலநாயனார் காவிரிக்கரையிலுள்ள சாத்தனூரில் இடையர் குலத்தில் பிறந்தனர் என்பது யாவர்க்கும் ஒப்பமுடிந்தது. இக்கொள்கைக்கு ஆதாரம் நம்பியாண்டார் நம்பி இயம்பிய திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியே.

குடிமன்னு சாத்தனூர்க் கோக்குல மேய்ப்போன் குரம்பைபுக்கு
முடிமன்னு கூனற் பிறையாளன் தன்னை முழுத்தமிழின்
படிமன்னு வேதத்தின் சொற்படி யேபர விட்டெனுச்சி
அடிமன்ன வைத்தபி ரான்முல னுகின்ற அங்கண்ணே.

— நம்பி திருவந்தாதி

கோக்குல மேய்ப்பான் குரம்பைபுக்கு என்பதன் கருத்து இடையன் இறந்தபின் அவ்வுடலில் புக்கு என்பதன்றி இடையர் குலத்தில் பிறந்தான் என்பதே பொருத்தமாகும். நம்பிக்குப்பின் இருந்த சேக்கிழாரும் உமாபதிசிவாசாரியாரும் இறந்தவுடலில் ஒருசித்தர் புகுந்தார் என இனிது புனைந்துரைத்தனர். இயற்கை விதிகள் எல்லாம் இறைவனின் விதிகளாகலின், அவை யாண்டும் மாறாத லடையா விதிகளாகவே இருக்கும். ஓர் உடம்பு நோயுற்றுப் பயனற்றதெனப் புறக்கணிக்கப் பட்டதாயின், அவ்வுடம்பி

னுள் வேரோர்உயிர் புகுமெனல் பொருந்தாது. என்றும் அழியாத இயல்பினை யுடைய சீவன் நிலையில்லாத ஓர் இடையகை உதித்தான் எனக் கொள்ளுதலே ஏற்புடைத்து. 13-ம் நூற்றாண்டில் இருந்த உமாபதிசிவாசாரியார் ஒரு சித்தர் இடையனுடைய உடலுள் புகுந்தனர் என இயம்பினர்.

கைலாயத் தொருசித்தர் பொதியிற் சேர்வார் காவிரி துழ்
சாத்தனூர் கருது முலன்
பயிலா நோயுடன்வீயத் துயர நீடும் பசுக்களைக்
கண்டவனுடலிற் பாய்ந்து போத
அயலாகப் பண்டையுடல் அருளான் மேவி ஆவடுதன்
நெறையாண்டுக் கொருபா வாகக்
குயிலாரும் அரசடியி லிருந்து கூறிக் கோதிலா
வடகயிலை குறுகி னாரே.

இடையன் ஒருவன் யோகப்பயிற்சியாலும் துறவாலும் உயர் நிலை யடைந்தானாகலின் கைலாயத்துச் சித்தர் எனப் புகழப்பட்டான். திருமூலநாயனார் இமயஞ் சென்று ஆங்குள்ள சமய நூல் வல்லாரோடு கலந்து மெய்ப்பொருள் ஆராய்ந்து தமிழ்நாடு திரும்பி இருக்கலாம். ஆனால் கைலையங்கிரியில் இருக்கின்ற சித்தர் ஒருவர் சாத்தனூருக்கு வந்தனரென்பது புனைந்துரையே. மேலும் இறைவனோடு இரண்டறக் கலந்திருந்த சித்தர் தில்லையில் திருநடனம் காணவேண்டிய அவசியம் தெரியவில்லை. இதுநிற்க இடையன் மெய்யுணர்வுடையோனாகி யோகத்திலிருந்தானாக, அவனைப்பசுக்கள் மோந்திருக்கலாம். யோகத்திருந்தவர் இவ்வாழ்க்கைக்கு உதவார் எனவே இடையன் மனைவிக்கு ஆறுதல் கூறினர் அறிவுடையோர். திருமூலநாயனார் மூவாயிரம் ஆண்டு திருவாவடுதுறைக் கோயிலிலுள்ள ஓர் அரச மரத்து நிழலில் அமர்ந்து ஆண்டுக்கு ஒரு செய்யுளாகத் தமிழ் மூவாயிரம் இயம்பினர் என உரைத்தார் உமாபதி சிவாசாரியார். திருமூல நாயனார் தான் ஆண்டுக் கொரு செய்யுள் பாடினர் எனச் சொல்லவில்லை. அவர் எல்லையில்லாத காலம் இறைவனோடு இருந்தேன் எனமொழிந்தனர்.

நூலத் தலைவிதன் நந்தி நகர்புக்கு
ஊனயில் ஒன்பது கோடி யுகந்தனுள்
நூனப் பாலாட்டி நாதனை அர்ச்சித்து
நானும் இருந்தேன் நற்போதியின் கீழே. — திருமந்திரம்

திருமந்திரங்கள் மெய்ப்பொருள் கூறுவனவாகலின், தத்துவங்களைத் தேர்ந்தோரால் பாடப்பட்டிருக்க வேண்டும் இலக்கியக்கதை சொல்லும் கவிஞர் போல் ஒரு நாளில் பல செய்யுட்கள் இயற்றினார் அல்லர் நாயனார். பல்லாண்டுகள் தியானத்திலிருந்து தெளிந்த உண்மைகளை ஒதினார் என்பதே பொருந்தும். தமிழ் மூவாயிரம் மிகச்சிறந்த நூலாதலின், அவை இயற்ற மூவாயிரம் ஆண்டுகள் சென்றன எனப் புனைந்துரைத்தனர். திருமந்திரம் இயற்ற மூவாயிரம் அல்ல 30,000 ஆண்டுகள் சென்றன எனக் கூறலாம். மனிதன் இப்பூவுலகில் தோன்றி விருத்தியடைந்து நாகரிகமுற்று அறத்தாறு தத்துவ ஞானம் என்பவற்றை ஆராய்ந்து துணிதற்கு 30,000 ஆண்டுகள் தேவையாயின. ஆனால் ஆண்டுக்கொரு செய்யுள் இசைக்கப்பட்ட தென்பது பொருந்தாதென்பதைக் காட்டுதும்.

நந்தி யருள்பெற்ற நாதரை நாடிடின்
நந்திகள் நால்வர் சிவயோக மாமுனி
மன்று தொழுத பதஞ்சலி வியாக்கிரர்
என்றிவர் என்னோ டெண்மரு மாமே.

—திருமந்திரம்

நந்தியின் சந்தானத்தைச் சேர்ந்தோர் எண்மர்; அவ்வெண் மருள் நானும் ஒருவன் என வரலாறு கூறுதற்கு ஓராண்டு தேவையிலில்லை.

மந்திரம் பெற்ற வழிமுறை மாலாங்கள்
இந்திரன் சோமன் பிரமன் உருத்திரன்
கந்துரு காலாங்கி கஞ்ச மலைவனோடு
இந்த எழுவரும் என்வழி யாமே.

—திருமந்திரம்

திருமந்திரம் உபதேசிக்கப்பெற்ற தன் சிஷ்யர் எழுவரின் பெயரைச் சொல்லுதற்கு நாயனாருக்கு ஓராண்டு தேவையோ என வினாவுகின்றோம். தத்துவம் அசி போன்ற தத்துவவுண்மைகளைத் தேர்ந்து தெளிதற்குப் பல ஆண்டுகள் தேவை என்பது ஒருதலை.

சீவ னெனச்சிவ னெனவே றில்லை
சீவ னார்சிவ னாரை அறிகிலர்
சீவ னார்சிவ னாரை அறிந்தபின்
சீவ னார்சிவ னாயிட் டிருப்பரே.

—திருமந்திரம்

அன்பு சிவம்இரண் டென்பர் அறிவிலார்
 அன்பே சிவமாவது ஆரும் அறிகிலர்
 அன்பே சிவமாவது ஆரும் அறிந்தபின்
 அன்பே சிவமாய் அமர்ந்திருந் தாரே. —திருமந்திரம்

இத்தகைய மெய்ப்பொருள் மொழிதற்குப் பல ஆண்டுகள் தேவையே.

தமிழ் நாகரிகம் தோன்றி முதிர்ச்சி யடைந்த நிலையிலே ஒப்புயர் வற்ற தமிழாகமம் நாயனரால் ஓதப்பட்டதாகலின் அந்நூல் எக்காலத்தில் எழுதப்பெற்றதென அறிதல் விரும்பப்படும். தமிழ் நாகரிகம். கி. மு. 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன் தோன்றி கி. பி. 1500 அளவில் சீர்குழியத் தொடங்கியதெனலாம். திருமூலநாயனார் கி. பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டுக்கும் கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிற்கும் இடையில் இருந்தனர் என ஆராய்ச்சி வல்லோர் துணிகின்றனர். நாயனார் சுந்தரமூர்த்திகளுக்கு முன்பு இருந்தவர் என்பது பொருத்தமே. திருமூலநாயனார் சைவசமயம் குன்றியிருந்து புத்துயிர் பெற்ற காலமாகிய கி. பி. ஏறாம் நூற்றாண்டில் இருந்தவராதல் வேண்டும்.

திருமூலநாயனார் ஆரியமொழியிலுள்ள நான்மறைகள் உபநிடதங்கள் முதலியவற்றோடு தமிழ் மொழியிலுள்ள திருக்குறள் முதலியவற்றைத் தேர்ந்து தெளிந்து, திகழ்ந்தனர். இத்தகைய அறிஞர் தமிழ்மொழியில் தாமறிந்த சமய வுண்மைகளைச் செப்புதற்குப் பேராசை கொண்டவராயினர்.

மாலாங்க னேயிங்கு யான்வந்த காரணம்
 நீலாங்க மேனியள் நேரிழை யாளொடு
 மூலாங்க மாக மொழிந்த திருக்கூத்தின்
 சீலாங்க வேதத்தை செப்பவந் தேனே. —திருமந்திரம்

தத்துவ நூல்களைத் தேர்ந்து தெளிந்து திருக்கூத்தின் இயலைச் செப்புதலே தம்வாழ்க்கை நோக்கமெனத் தம் மாணுக்கனுக்கு அழகுற விளம்பினர் நாயனார். தமிழ் மொழியிலே மெய்ப்பொருளைச் செப்புதற்கே தம்மை இறைவன் படைத்தனன் என எண்ணினர் நாயனார்.

பின்னைநீன் றென்னே பிறவி பெறுவது
 முன்னைநன் றுக முயல்தவம் செய்கிலர்
 என்னைநன் றுக இறைவன் படைத்தனன்
 தன்னைநன் றுகத் தமிழ்செய்யு மாறே. —திருமந்திரம்

முழுமுதற் கடவுளின் சொரூபத்தைத் தமிழில் கூறத் தாம் பிறந்தார் என மொழிந்தார் நாயனார்.

திருநந்தி தேவர் சைவசித்தாந்தத்தை முதன்முதல் மொழிந்தனர் என்பது சமயநூலார் யாவருக்கும் உடன்பாடே. நந்திதேவர் உரைத்த ஞான மொழிகளை ஆராய்ந்து ஞானம் பெற்றார் நாயனார்.

நந்தியரு ளாலே மூலனை நாடிப்பின்

நந்தியரு ளாலே சதாசிவ னாயினேன்

நந்தியரு ளால்மெய்ஞ் ஞானத்துள் நண்ணினேன்

நந்தியரு ளாலே நானிருந் தேனே

—திருமந்திரம்

நந்தியிடம் கற்றதன் பயனாகவே முழுமுதற் கடவுளின் சொரூபத்தை உணர்ந்து ஆகமம் சொன்ன சதாசிவ முகூர்த்தத்தின் நிலையை அடைந்தேன் என்றார் நாயனார். இஃதுணராதார் திருமூல நாயனார் மூலன் என்னும் இடையனின் உடம்புள் புகுந்தனர் என்றனர். தம்முடலை அரண்செய்து வைக்காமல் தம்முடலிலிருந்தே திருமந்திரத்தைச் சொல்லுதற்கு என்ன தடை என வினாவுகின்றோம். சூக்கும தேகத்தோடு இருந்த சித்தர் இடையனின் தூலதேகத்தினுள் புகுந்தனரெனின், சூக்கும தேகத்தை அரண்செய்து வைத்தனர் என்பது பொருந்தாது; சூக்குமதேகத்தோடேயே தூலதேகத்துள் புகுதல் வேண்டும். புராணகாரர் நாயனாரின் பெருந்தொண்டைப் புகழ்தற்கே இங்ஙனம் எல்லாம் புனைந்துரைத்தார் என அறிக.

இனி ஆகமங்கள் ஒன்பதே என்பதும் அவ்வொன்பதும் 28 ஆகமங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டன என்பதும் ஒவ்வோர் ஆகமமும் கருமம் ஞானம் உபாசனை என மும்முன்று பகுதியாகப் பிரிக்கப்பட்டன என்பதும் புலப்படும்.

ஆகமம் ஒன்பான் அதிலான நாலேழும்

மோகமில் நாலேழும் முப்பேத முற்றுடன்

வேகமில் வேதாந்த சித்தாந்த மெய்மையொன்

ருக முடிந்த அருஞ்சுத்த சைவமே.

—திருமந்திரம்

இதுவரையும் கூறியவற்றால் திருமூலநாயனார் இடையர் குலத்தில் பிறந்து துறவியாகித் திருவாவடுதுறையில் இருந்து உண்மை ஞானம் பெற்றுத் திருமந்திரம் பாடிக் கஞ்சமலையில் மடம் நிறுவித் தம் மாணாக்கருக்கு உபதேசித்தனர் என்பது பெறப்படும்.

“மாயாதனு விளக்கே” என மெய்கண்ட நாயனார் 12-ம் நூற்றாண்டில் இனிது உரைத்தனர். அவ்வுண்மையைத் திருமுல் நாயனார் 7-ம் நூற்றாண்டில் வற்புறுத்தியிருத்தலைக்கண்டு மகிழ்க. இம்மை வாழ்க்கையில் உடம்பை ஒம்பி வளர்த்து ஐம்புலன்களை நல்லாற்றுப் படுத்தி ஞானத்தைப் பெறுதலே வீடடைதற்கு வழியென நாயனார் அறிவுறுத்தினார்.

அஞ்சு மடக்கடக் கென்பர் அறிவிலார்

அஞ்சு மடக்கின் அமரரும் அங்கில்லை

அஞ்சு மடக்கில் அசேதனமா மென்றிட்டு

அஞ்சு மடக்கா தறிவறிந் தேனே.

—திருமந்திரம்

எடுத்த உடம்பை இகழாமல் அதனைக் கருவியாகக் கொண்டே நன்னெறி அடைவோமாக. இம்மை வாழ்க்கையைப் பயன்படுத்தி மெய்ஞ்ஞானம் பெறுதலே மக்களின் நோக்கமாதல் வேண்டுமென யவன வாசிரியர் அரிஸ்தாத்தில் தம் மெய்ந்நூலின்கண் உரைத்தனர். அவ்வுரையும் நம் நாயனார் உரையும் ஒத்திருத்தலைக் காண்க.

6. கம்பரின் உலகியலறிவு

உலகியல் எளிதில் அறியக்கூடிய பொருள் அன்று. ஆதலினன்றே உலகியல் உணர்வோர் பெரிதும் பாராட்டப்படுகின்றனர். உலகியலைத் துணிதலில் உள நூலாரே வல்லோர் எனக் கருதப்படும்; பல்லாண்டுகளாகப் பலரின் ஒழுக்கலாற்றினை உள நூலார் பலர் கவனித்தே ஒரு துணியைக் கருதுவர். உதாரணமாக, இணைவிழைச்சு ஏனைய விழைச்சுக்களிலும் ஆற்றல் மிகுந்தது என ஒரு துணியை நாட்டுதற்குப் பல்வேறு கலைஞர் பலகாலம் முயன்றே துணியவர். இஃது ஒருபுறமாக, மாரன் தன் மலர்க்கணையால் விண்ணவரையும் மண்ணவரையும் நிலைவுலகிலும் நிலவுலகிலும் பொழுது வேற்றுமை பாராமல் ஓய்வின்றி வருத்துவன் என இலக்கியங்கள் இயம்புவன. உளநூல் வல்ல கலைஞர் இணைவிழைச்சின் ஆற்றலை அளந்தறிந்த போதிலும் தம் கருத்தை மக்கள் உள்ளத்தில் பதியும் வண்ணம் சொல்லும் வல்லமை இல்லாதிருப்பார். உலகியலை நுண்ணிதாக அளந்து உளத்தில் பதியும் வண்ணம் செஞ் சொல்லால் சொல்ல வல்லவர் யாவரெனின், நுண்மாண் நுழைபுலமிக்க புலவர்களே என்க. கலைஞர் இணைவிழைச்சை வெல்ல வியலாதெனப் பரிசோதனையின் பயனாக எவ்வளவு வற்புறுத்தினாலும், அவர் கூறும் இயற்கைவிதி தெள்ளிதில் புலப்படுகின்றிலது; ஆனால் புலவன் ஒருவன் உலகியலைத் தன்னகக்கண்ணால் கண்டு சீர்தூக்கி நுவலும்போது அவ்வுண்மை எளிதில் புலப்படுகின்றதல்லவா? இவ்வுலகிய லுணர்ச்சி அரும் பெரும் புலவர் மாட்டே துலங்கும்.

ஆங்கில நாடகவாசிரியர் ஷேக்ஸ்பியர் மக்கள் இயல்பை அறிறப் உணர்ந்து உரைக்கும் வல்லமை உடையோர் எனப் போற்றப் படுகின்றனர். ஆங்கிலப் புலவர் கூற்றுக்களை யாம் சுவைக்கின்றோம்; மனனம் பண்ணுகின்றோம்; மேற்கோளாக எடுத்து மொழிந்து நம் கருத்தை நாட்டுகின்றோம். உலகியல் என்னும் அளப்பெருஞ் சலதி மூழ்கிய தமிழ்ப்புலவர் கம்பரின் கூற்றுக்கள் ஆங்கிலப்புலவரின் கூற்றுக்களிலும் மதுரமானவை என்பது மிகையாகாது. நான்கு நூற்றாண்டுகளாக மக்களை மகிழ்விக்கும் ஆங்கிலப்

புலவரிலும் எண்ணாறு ஆண்டுகளாகச் சுவைக்கப்படும் சொல்லின் செல்வராகிய கம்பர் சிறந்து மிளர்கின்றனர் என்பதில் ஐயமில்லை.

இணைவிழைச்சின் இயல்பை உளநூலோன் புரோயிட் என்பவர் இனிது வருணித்துள்ளார். ஏனைய விழைச்சுக்களிலும் ஆற்றல் மிகுந்தது இணைவிழைச்செனவும் அது மக்கள் ஒழுக்கத்திற்கு அடிப்படையாக உளதெனவும் மானிடர் யாவரையும் அவ்விழைச்சு அடிமைகொள்ளுமெனவும் இயம்பினர். மேலைநாட்டுக் கலைஞர் இந் நூற்றுண்டில் கிளந்த இக்கூற்றினைத் தமிழ்ப்புலவர் பெருமான் பண்டைக்காலத்தில் மொழிந்திருத்தலைக்கண்டு மகிழுக.

“ஆசை நோய்க்கு மருந்துண்டாம் கொலோ” - (மிதிலைக் காட்சிப் படலம்) இவ்வாசகத்தால் உலகெங்கும் பரவியுள்ள அகநோயினை நீக்கும் மருந்தில்லை என்றார் தமிழ்ப்பெருங்கவிஞர். மருத்துவனினும் நோய்வலி அறியும் வல்லோராகத் திகழ்கின்றார் நம் புலவர். காம நோய்க்கு மருந்தில்லை என்ற பாவலர் அந்நோய் பார்த்தவுடன் தொற்றும் என்பர் போலும். “வஞ்சிபோல் மருந்துவார்மாட்டு யாவரே, வணங்கலாதார்” - (பூக்கொய்ப்படலம்,) இக்கூற்றால் மக்கள் யாவரும் காமநோயால் வருந்துவர்; இது உலகவியல்பு என மொழிகின்றனர். இனி உளவாற்றல் குன்றியோர் நனி வருந்துவர் என நவில்தலைக் காண்க. “பெண்கள்பால் வைத்த நேயம் பிழைப்பரோ சிறியோர்பெற்றால். (நாட்டுப்படலம்). கீழோர் மகளிர் பால் காதல் கொண்டால் தவிரவேண்டிய காலத்தும் தவிரமாட்டார் எனக் கழறினர். மேலும், கற்றறிந்த பெரியோரையும் உளநூல், ஒழுக்கநூல் என்பன தேர்ந்து தெளிந்த முனிவரையும் இந்நோய் பீடிக்கும் வல்லமையுடையதெனப் புகன்றார். அம்மாற்றம் வருமாறு:

“ஊறு ஞானத் துயர்ந்த வராயினும்

வீறுசேர் முலை மாதரை வெவ்வரோ” (பூக்கொய்ப்படலம்)

இது நிற்க, உலாவியற்படலத்தில் இந் நோய்வாய்ப்பட்டார் நாணம் அற்றுப்போவர் எனப் பின்வருமாறு நவில்கின்றார்:—

“அருத்தி யுற்றபின் நாணமுண் டாகுமோ”

காமநோயின் மயக்கத்தால் நாணமின்றி ஒழுகுவர் மக்கள் என்னும் உலகியல் ஞானம் மிகவும் போற்றப்படும். இங்ஙனம் பரக்கக் காணும் உலகியல் ஞானம் ‘கல்லாப்புல்லார்க்கு நல்லோர் சொன்ன பொருள் போலன்றி, என்றும் மிளிர்ந்தலை அறிக.

இனி நாவல்லோர் தம் பேச்சு வன்மையால் மக்களை வச்சீ கரித்து உலகை ஆள்வர் என அரசியல் ஞானிகள் உரைத்தல் உண்டு. இவ்வுண்மையைக் கவிஞர் பெருமான் 'வாசகம் வல்லார் முன்னின்று வாய்திறக்க வல்லார் யார்' எனப் பூக்கொய் படலத்தில் பகர்தலைக் காண்க. வாழ்க்கையின் பல்வேறு துறையிலும் கம்பர் உலகியலை நன்கு உணர்ந்தவராய்த் துலங்குகின்றனர். என்னை! வேடிக்கை பார்த்து இன்பம் நுகர்வோர் யாண்டும் அவ் வின்பக் கடலில் அமிழ்ந்தி மூழ்குவர் என ஒழுக்க நூலாரும் உள நூலாரும் சமய நூலாரும் ஒருமித்து உரைப்பர். நம் கவிஞர் இவ்வுண்மையினைப் "புதியன கண்டபோழ்து விடுவரோ புதுமை பார்ப்பார்" எனப் பூக்கொய் படலத்தில் கூறிப்போந்தனர். இனி முதிசம்போல் சூழல் ஒழுக்கத்திற்குச் சிறந்த காரணமாகும் எனக் கல்வி நூலாரும் ஒழுக்க நூலாரும் வற்புறுத்துவர். ஒழுக்கமேன்மைக்குச் சிற்றினஞ் சேராமையும் நல்லோர் இணக்கமும் இன்றி யமையாதவை என அறநூலோர் ஒதுவர். இச்சிறந்த உண்மையைத் தமிழ்க்கவி "செய்யவர்ச் சேர்ந்துளாரும் செய்யராய்த் திகழ்வாரன்றே" எனக் கோலங்காண் படலத்தில் அழகுறச் செப்பினர். இங்ஙனம் உலகியல் ஞானத்தைச் சொல்லும் நாவன்மையால் தமிழ்க்கவி உலகத்துக் கவிஞருள் சிறந்து மிளிர்கின்றனர்.

7. தசரதன் துயர்

அழகால் அமராவதியையும் செல்வத்தால் அளகாபுரியையும் ஒத்து இயற்கை வளனுடையதாய் இன்புற்றிருத்தற்குச் சிறந்த நகராகத்துலங்கிய அயோத்தி மாநகரிலே ஆழிவேந்தன் தசரதன் செங்கோலோச்சியிருந்தான். தசரதன் அமரரைக் காத்தற்குச் சம்பரனோடு சமர்புரிந்தான். அப்போரில் கைகேயி அஞ்சா நெஞ்சினளாய் எடுத்த காரியத்தை வெற்றிபெற முடிக்கும் ஆற்றலோடு தேர்கடாவித் தன் காதற் கொழுநனை வெற்றிபெறச் செய்தனள். தன் காதலியின் வீரத்தையும் வல்லமையையுங் கண்டு களிப்புற்ற மன்னன் தன் பேருவகையினால் நன்றி காட்டுவான் வரங்கள் இரண்டு அளித்தற்குச் சித்தமாயிருந்தான். இங்ஙனம் வேந்தனை வசீகரித்த கைகேயிக்கு வரங்களே தேவையிலலை. ஆதலின் அவள் வரங்கள் பெறுதலைப்பற்றிச் சிந்தித்திலன். இதுநிற்க, புத்திரர் இல்லாமையால் தசரதன் சோகமுற்று யாகம் செய்யுமாறு கலைக்கோட்டு முனிவனை வேண்டினான். காலக்கிரமத்தில் குமாரர் நால்வரைப் பெற்றுப் பெருமகிழ்ச்சியோடு வாழ்வானாயினன். அந்நால்வரும் முத்தோன் சிறந்தோனாகலின் அவனைத் தன்னுயிரென ஒம்பினன். “கண்ணினும் நல்லன் கற்றவர் கற்றிலாதவரும் உண்ணுநீரினும் அவனையே உவப்பர்” என ஸ்ரீ இராமன் பாராட்டப்பட்டான்.

பின்பு தாடகை வதைசெய்தும், சனகன் வில்லை முறித்தும் பரசராமனின் பரசுதலைப் பெற்றும் துலங்கிய இராமன் விண்ணவராலும் மண்ணவராலும் புகழ்ந்தேத்தப்பட்டான். அரசநீதி தவறாத ஆழிவேந்தன் தன் மகனுக்கு முடிசூட்டி இன்புற்றிருக்க எண்ணினன். உடலோடு உளமும் கோணலாயிருந்த மந்தரை தூண்டக் கைகேயி தனக்கு மன்னன் வாக்களித்த இருவரங்களையும் பெறுதற்குத் துணிந்தாள். இராமனை நாடு கடாத்தித் தான் பெற்ற மகன் பரதனுக்கு முடிசூட்டியே தீரவேண்டுமென உறுதிக்கொண்டாள். வஞ்சகமே உருவெடுத்தாற் போன்ற தன்னரசியின் வேண்டுகோளைக் கேட்ட தசரதன் தெருமரலுற்றான். தன்னுயிரினும் இனிய தன் மகனைக் காட்டுக்குச் செலுத்தி அத்துயரால் இறப்பதோ, அன்றித் தன் வாக்கை நிறைவேற்றாது தன் புகழைக் கெடுத்தலோடு கைகேயி உயிர் மாய்தலால் வரும் பழியையும் ஏற்று வாழ்தலோ செயற்

பாலதென அறியாது அலமந்தான். மூத்த மகனுக்கு முடிசூட்டுதலை அறிவித்து முடிசூட்டாதுவிட்டால் பொதுசனங்கள் துயருறுவார்களே என்பது அரசன் கவலையாகவில்லை. பண்டைக்காலத்தில் ஆழிவேந்தர் பொது சனங்களின் விருப்பத்திற்கு இசைந்து அரசாள வேண்டும் என்ற கட்டுப்பாடு இல்லை. இதுநிற்க, இராமனை நாடு கடத்தவேண்டுமெனக் கைகேயி சொன்னதாக மன்னன் அயர்ந்து வீழ்ந்தான்:

“இந்த நெடுஞ்சொலவ் வேழை கூறுமுன்னே
வெந்த கொடும்புணில் வேனுழைந்த தொப்பச்
சிந்தை தீறிந்து திகைத்த யர்ந்து வீழ்ந்தான்
மைந்த னலாதுயிர் வேறி லாத மன்னன்”

கைகேயி சூழ்வினைப்படலம்

இவ்வண்ணம் அயர்ந்த தசரதன் தன் 60,000 மந்திரச் சுற்றத்தினால் ஒரு பயனுமடைந்திலன். வாய்மை வழுவாத செங்கோல் மன்னன் பரதனுக்கு முடியளிக்கவும் மூத்த மகனைக் காடு செலுத்தவும் இசைந்தனன். கைகேயி மீது சினந்து தன் அதிகாரத்தைக் காட்டுதலில் சுகமில்லை என்பதை மன்னன் உணர்ந்தான். வேந்தன் தன் சொல்லைக் காவானாயின், தான் உயிர் மாய்தல் நிச்சயம் என்றாள் கைகேயி. அரசி இறந்தால் பெண் கொலையாகுமென எண்ணிய தசரதன் அப்பழியைத் தவிர்க்க வேண்டுமென நினைந்தான்.

“பொறுப்பினும் இந்நிலை போகி லாளை வாளால்
இறப்பினும் ஆவ தீர்ப்ப தென் றெழுந்தான்.”

கைகேயியை அடித்து அலைத்தலிலும் அவளுடைய உள்ளத்தை நல் வழிப் படுத்தலே அழகெனக் கருதிய மன்னன் நியாயங்கள் பல எடுத்து மொழிந்து இராமனை நாடுகடாத்துதலை ஒழிக என இரந்தான்.

“கண்ணே வேண்டு மெனினும் ஈயக் கடவேனென்
உண்ணேர் ஆவி வேண்டினும் இன்றே உனதன்றே
பெண்ணே வண்மைக் கேகயன் மானே பெறுவாயேல்
மண்ணே கொண்ணி, மற்றை யதொன்றும் மறவென்றான்.”

கைகேயி சூழ்வினைப் படலம்

கைகேயி சிறிதும் இரங்காது வாக்கை நிறைவேற்றாது விடுதல் வேந்தனுக்குத் தகுமோ என உரையா நின்றனளாக, மன்னன் முர்ச்சித்து வீழ்ந்தான். இரும்பனைய நெஞ்சினுளை மன்னன் பின்னரும் இரந்தான்.

“நின்மகன் ஆள்வான் நீயினி தாள்வாய் நிலமெல்லாம்
உன்வய மாமே யானுதி தந்தேன் உரைகுன்றேன்
என்மகன் என்கண் என்னுயிர் எல்லா உயிர்கட்கும்
நன்மகன் இந்த நாடிற் வாமை நயவென்றான்”

— கைகேயி சூழ்வினைப் படலம்

மேன்மேலும் இரந்தும் அவள் இளகாதிருத்தலைக் கண்டு கடுங் துயருற்று முர்ச்சித்தான் அரசன். வெய்யவள் கேட்ட வரத்தைக் கொடுக்காவிட்டால் உயிர் வீவாள் என மன்னன் அஞ்சினான்.

“வீந்தா னேயிவ் வெய்யவ னென்னு மிடல்வேந்தன்
ஈந்தேன் ஈந்தேன் இவ்வரம் என்சேய் வனமாள
மாய்ந்தே நான்போய் வானுல காள்வென் வசைவெள்ளம்
நீந்தாய் நீந்தாய் நின்மக னோடு நெடிதென்றான்”

— கைகேயி சூழ்வினைப் படலம்

வாய்மையே விரதமாகக்கொள்ளும் துவரத்துறந்த துறவி ஒருவன் தன் மகனைக் கானகத்துக்குச் செலுத்துதலில் பெருமை இல்லை. மனைவி மக்கள் மீது பற்றுமிக்க தசரதன் சொற்பிறழா திருத்தல் அரசநீதி என்று எண்ணிப் பெருங்கவலையோடு மகனை நாடு கடாத்திய பெருமையே பெருமை.

சத்தியவுலகில் என்றும் நின்று வினையாடலை விரதமாகக் கொண்ட வேந்தனுடைய அறநெறி சாலச் சிறப்புடையதாக மிளிர் தலைக் காண்க. தன்னுயிரினும் இனிய தன் மகன் மீது உள்ள பற்று எழுந்து அறநெறியோடு முரணியபோதிலும், தசரதன் அற நெறி பிறழா நின்றமை இனிது வருணிக்கப்படுதலைக் கண்டு மகிழுக. உள்ளத்தின்கண் விழைச்சுக்கள் முரண்படும்போது உளமும் உட லும் திரிபடைதல் உண்டு; இம்முரணிகளை நீக்க முடியாமல் சிலர் தற்கொலை புரிதல் உண்டு; சிலர் பித்தேறித்திரிதல் உண்டு; ஆனால் தசரதன் அவ்வண்ணம் திரிபடையாமல் அவலித்து இறந்தான். கவலை காரணமாக உடல்வலி சிறிது சிறிதாகக் குன்றத் தசரதன் மாண்டான். தன்னேரில்லாத் தசரதன் தளர்வுற்று மாய்தலை நம்

மனத்தில் இங்ஙனம் பதியச் செய்யும் கவியின் புலமைதான் என்ன! அவலத்தைக் கன்னெஞ்சும் உருக வருணிப்பதில் இளங்கோவடிகளுக்கும் கம்ப நாடாருக்கும் நிகராவார் இல்லையெனலாம். இளங்கோவடிகள் நாடகமுறையில் படம் பிடித்துக் காட்டுவர்; கம்ப நாடார் காவிய முறையில் வரைந்து காட்டுவர் என்க.

8. இளங்கோ இராமன்

அற வாழ்க்கை எத்தன்மைய தெனத் தெளிந்து அறத்தின் வழி வழுவாது ஒழுகுவோரே மக்கள் யாவருடைய நன்மதிப்பைப் பெறுவர். இராமன் அறத்தை நாட்டி நல்லோரை ஒம்பித் தீயோரை ஒறுத்து வேதநெறி நின்று ஒழுகினான். சிறந்த வாழ்க்கை நோக்க முடையோனாகிய இராமன் தன் ஒழுக்கத்தில் எவரும் குறை சொல்லாவண்ணம் வினையாடி வாழ்ந்தான். இன்னணம் தன் வாழ்க்கைச் சிறப்பால் ஒப்பாருமிக்காரு மின்றித் துலங்குதலான், இராமன் முழுமுதற் கடவுளின் திருவவதாரமெனப் படைக்கப் பட்டான். அறம் பொருள் இன்பம் என்னும் உறுதிப் பொருள் மூன்றினுடைய பேரெல்லை கண்டமையால், இராமன் யாவராலும் போற்றப்படும் காவியத் தலைவனாயினான். அரசிளங்குமரனாகிய இராமன் தன் வாழ்க்கையில் சிறந்து திகழ்தலைக் காட்டுவாம்.

இளங்கோவின் இளமை

இராமன் சூரிய வம்சத்தில் புகழ்பெற்ற ஆழிவேந்தன் தசரதனுடைய அருந்தவப் புதல்வன். வசிட்ட மாமுனிவனை நல்லாசிரியனாகப் பெற்று இளமையில் வேதம் வேதாங்கம் முதலிய கலைகளைக் கற்று வில்வித்தை முதலியன பயின்று யாவராலும் புகழப் பட்டான். இராமன் தன் விவேகத்தாலும் ஒழுக்கத்தாலும் அருமறை அறிந்த முனிவர்களின் உள்ளத்தைக் கவர்ந்தான். பொது மக்கள் இளங்கோ கருணை உடையோனாய் வளர்தலைக் கண்டு களிப்புற்றனர். அருளே உருவமாகிய இளங்கோ முகமலர்ந்து குடிகளைச் சேமம் வினாவுதலைக் காண்க.

எதிர்வரு மவர்களை யெமையுடை யிறைவுள்
முதிர்ந்தரு கருணையின் முகமல ரொளிரா
எதுவினை யிடரிலை யினிதினு மனையும்
மதிதரு குமரரும் வலியர்கொ லெனவே.

— திருவவதாரப் படலம்.

இளங்கோ இராமனே தன் வேள்வி காத்தற்கு வல்லோன் எனக் கிளந்து விசுவாயித்திரன் அவனைப் பெற்று ஏகினன்

இராமன் வில்வீரகைவின் பெண் கொலை புரிய விரும்பினால்லன். தீவினை செய்வோர் ஆடவராயினும் சரி பெண்டிராயினும் சரி, தண்டத்திற்கு உரியோரே என முனிவன் விளக்கினாக; இராமன் சமூகக்கியாகிய தாடகையைக் கொன்றான். இராமன் வேள்வி காத்துக் கடவுள் வழிபாட்டை ஒம்பி அரக்கரோடு பொருது வென்றான்.

இளங்கோவின் காதல்

அகலிகை தவறிலாளாகவின், அவனைத் தாயென வணங்கிச் செல்வழி, மிதிலை நகரத்துக் கொடிகள் ஐயனை ஒல்கைவாவென்று அழைத்தன. களவு மணத்தையே தமிழ் இலக்கியங்கள் போற்று கின்றன. மணம் பேசுவோரின்றித் தலைவன் தலைவியர் ஒருவரை ஒருவர் கண்டு காதலித்தல் தெய்வக் காதலாகும்.

“கண்ணோடு கண்ணினை நோக்கொக்கின் வாய்ச்சொற்கள்
என்ன பயனு மில”

என்றார் திருவள்ளுவ நாயனார்.

அயோத்தி அரசிளங்குமரனும் மிதிலை அரசிளங்குமரியும் ஒரு வரை ஒருவர் கண்டனர். அழகெல்லாம் ஒருங்கே கண்டால் யாவரே ஆற்ற வல்லார்?

எண்ணரு நலத்தினை வீனைய னின்றுழிக்
கண்ணோடு கண்ணினைக் கவ்வி யொன்றையொன்று
உண்ணவு நிலைபெரு துணர்வு மொன்றிட
அண்ணலு நோக்கினு னவளு நோக்கினுள்.

— மிதிலைக்காட்சிப் படலம்

தலைவனும் தலைவியும் ஒருவர் கண்வழி ஒருவர் நுழைந்து ஒருவர் இதயத்தில் ஒருவர் உறைதலைக் கண்டாம். இராமன் வில் முறித்து வரம்பில் பேரழகினைப் பெற்றான். மிதிலை மடந்தையர் இளங்கோவைக் காணுதற்குத் தேனுகர் அளியின் மொய்த்தனர்; அவன் வடிவினை முடியக் கண்டார் இல்லை.

தந்தை தாய் பணிதல்

இராமன் அயோத்தி திரும்பும் வழியில் பரசுராமன் தன் வில்லை வளைத்துப் பார்க்கும்படி அறை கூவினாக, தசரத ராமன் வில் வளைத்து நாணேற்றித் தன் வில்லாண்மை காட்டினான். இங்ஙனம் இராமன் இளம் பிராயத்திலே அன்பும் வீரமும் அறஞ்

செய்யும் விருப்பும் உடையோனாகத் துலங்கினான். இனி இளங்கோ தந்தை தாயர் சொற்கமைந்து அறநெறி நிற்பைக் காட்டுதும்.

ஆழித முலக மெல்லாம் பரதனே யாள நயோய்த்
தாழிருந் சடைக டாங்கித் தாங்குந் தவமேற் கொண்டு
பூழிவெங் கான நண்ணிப் புண்ணியத் துறைக ளாடி
ஏழிரண் டாண்டிள் வாவென் றியம்பின ரரச னென்றான்.

— கைகேயி சூழ்வினைப் படலம்

பரதனுக்கு அரசை அளித்துத் தவக்கோலம் பூண்டு கானகத் தில் பதினான்காண்டு கழித்து வருவாய் என்பது ஆழி வேந்தன் கட்டளை எனக் கைகேயி மொழிந்தான். இராமன் தந்தை தாயைப் பணிதலே மைந்தர்க்கு அழகென எண்ணினான்; தன் தம்பி பரதன் இளங்கோ ஆவான் என மகிழ்ந்தான்; முகமலர்ச்சியுடன் கானகம் போகின்றேன் என மொழிந்தான்.

மன்னவன் பணியன் ருகி னும்பணி மறுப்ப னேவென்
பின்னவன் பெற்ற செல்வ மடியனேன் பெற்ற தன்ரு
என்னினி யறுதி யப்பா லிப்பணி தலைமேற் கொண்டேன்
மின்னொளிர் கான மின்றே போகின்றேன் விடையுங் கொண்டேன்.

— கைகேயி சூழ்வினைப் படலம்

தாய் கௌசலையின் துயரத்தையும் தந்தையின் துயரத்தையும் அறிந்துளானாயினும், தந்தையின் புகழைக் குன்றுவண்ணம் காத்தல் மகன் கடமை எனத் துணிந்தான். தந்தையின் வாக்கை நிறைவேற்றுதற்குத் தடையாகாதே, நின் கடன் துயருறுங் கொழுநனைத் தேற்றுதலே எனத் தாய்க்குச் சொல்லி மரவுரி தரித்து நகர் நீங்கினான். தந்தை செய்த தீவினையும் தாய் செய்த தீவினையும் நீங்கும்படி அரசை ஏற்கவேண்டுமெனப் பரதன் காடுசென்று தமயனை வேண்டினான். அச்சமயத்தில் தான் கானகத்தில் காலம் கழித்தலும் பரதன் செங்கோல் செலுத்தலுமே செயற்பாலவை என்பதை இராமன் பரதனுக்கு விளக்கினான்.

இளங்கோவின் வாழ்க்கை நோக்கம்

இராமனுடைய வாழ்க்கை நோக்கம் ஒரு மாநோக்கமாகும். என்னை! ஒழுக்கத்தாற் சிறந்த அந்தணரை ஒம்புதலிலும் சிறப்புடை நோக்கம் இன்றென அறநூல்கள் கிளக்கின்றன அல்லவா? இராமன் தன் வாழ்க்கை நோக்கம் தீயோரை ஒறுத்து அந்தணர்க்கு அபயம் அளித்தலே என உறுதி கூறுதலைக் காண்க,

அறந்த வாநெறி யந்தனர் தன்மையை
மறந்த புல்லர் வன்தொலை யேனெனின்
இறந்து போகினு நன்றிது வல்லது
பிறந்து யான்பெறும் பேறென்பதி யாவதோ.

— அகத்தியப் படலம்

ஒருவன் தன் உயிரைப் பிற உயிர்களுக்காகத் தியாகஞ் செய்தலே தெய்வத் தன்மையுடைய மக்கள் செயலாகுமென இராமன் பின் வருமாறு வற்புறுத்தினான்.

ஆவுக் காயினும் அந்தணர்க் காயினும்
யாவர்க் காயினும் எளியவர்க் காயினும்
சாவப் பெற்றவ ரேதகை வானுறை

தேவர்க் குத்தொழுந் தேவர்க ளாகுவர். — அகத்தியப் படலம்

பிறர் பொருட்டுத் தம்முயிரை அர்ப்பணஞ் செய்வோர் சுவர்க்கம் அடைதல் திண்ணம் என இராமன் முழு நம்பிக்கை உடையவ னாக இருந்தான். ஆதலினன்றே இராமன் தெய்வமெனத் தொழப் படுகிறான்.

அரசிளங்குமரனின் மனித வியல்பு

நாகரிக வாழ்க்கைக்குரிய மனித வியல்பும் பண்பாடும் மிகுத் திகழ்ந்தான் இராமன். இராமன் தன் நண்பர் யாவரையும் தன்னு யிரென ஓம்பினான். இளங்கோ குகனை ஏழை வேடன் என இகழ்ந் தானல்லன்; சடாயுவைத் தந்தையென அழைத்தான்; சுக்கிரீவனைத் தோழன் எனக் கொண்டான்; விபீடணனை அரசர்கள் என வெறுத் தானல்லன். இலக்குமணன் நாகபாசத்தால் கட்டுண்டானாகத் தன் தம்பி இறந்தானே என ஆவி சோர்ந்தான்; இனி உலக வாழ்வு வேண்டாமென்றான். இது நிற்க. இராமன் வரம்பில் பேரழகினுள் மாட்டுப் பேரன்புடையனாகத் துலங்கினான். மாயமானின் அழகைக் கண்டு சீதை அதைப் பிடித்துத் தரும்படி வேண்ட அரசர்கர் வஞ் சகம் உணராத இளங்கோ மானைப் பின் தொடர்ந்தான். கற்பின் செல்வியை அரசர்கள் கவர்ந்து சென்றனாக, இராமன் பெருங் கவலை கொண்டான்; தன்னுயிரை மாய்த்துக் கொள்ள எண்ணி னான்; சீதையை இழக்க நேர்ந்ததையும் சடாயு இறந்ததையும் எண்ணி எண்ணி வேண்டாம் இம்மாயப் பிறவி எனப் புலம்பினான். கவலையால் செயலற்றுத் துறவறம் புரிதலே நன்றென இராமன் துணிய, இலக்குமணன் அரசர்கரை அழித்தலே கடன் என்பதை

விளக்கினான், இராமன் தன் இல்லாளை மீட்டற்கு முயலாதிருத்தலை எண்ணித் தன்மீது இரங்குதலைக் காண்க.

வாணெடுங் கண்ணியென் வரவு நோக்கயான்
தாணெடுங் கிரியொடுந் தடங்கள் தம்மொடும்
பூனெடும் புலம்பிப் பொழுது போக்கினேன்
நாணெடுங் சிலசுமந் துழல நாணலேன்.

— கலன்காண் படலம்

இங்ஙனம் மூர்ச்சித்த இராமன் சுக்கிரீவன் தேற்றத் தேறினான்.

தீயோரை ஒறுத்தல்

சுக்கிரீவன் அடைக்கலம் புகுந்தானாக, இராமன் வாலியை ஒறுத்து நீதி செலுத்தினான். வாலி குரங்கன்று அணங்கென்பதை எடுத்துக் காட்டிப் பதத்தறிவுள்ள அணங்காகவின், நல்லொழுக்கத்தினின்று வழுவியது குற்றமென இராமன் இனிது விளக்கினான்.

நலங்கொள் தேவநீர் ரூன்றி நவையறக்
கலங்க லாதற நன்னெறி காண்டலின்
விவங்க லாமை விளங்கிய தாதலால்
அவங்க லார்க்கி தடுப்பதன் ருமரோ. — வாலிவதைப் படலம்

நன்மைக்கும் தீமைக்கும் உள்ள வேற்றுமை உணர்ந்த வாலி தன் தம்பியின் மனைவியைக் கவர்ந்தது பிழை என இராமன் கண்டித்தான். இராமன் குரங்கோடு குரங்கு முறையில் போர் புரியவில்லை. தண்டித்தலே நோக்கம் ஆகவின் எச்சரிக்கையின்றி வாலியைக் கொன்றான்.

இளங்கோவின் வீரம்

இனி இராமன் அறநெறி நின்று தன் பகைவனோடு போர் நீதி வழுவாது பொருதலைக் காட்டுதும். கண்ணீர்க் கடலில் மூழ்கியிருக்கும் கற்பினுக்கு அணியைக் கண்டு வந்தேன்; துயரம் களைக என அநுமன் சொன்னானாக, வில்வீரன் தன் இல்லாளை மீட்டற்கு எழுந்தான். அரக்கர் கோனுக்கு அங்கதனைத் தூதனுப்பிச் சீதையை விடுதலை செய்யுமாறு இராமன் வேண்டினன். இராவணன் இசைந்திலன்; பின்பு போர்க்களத்திலும் சீதையை விடுதலை செய்யும்படி இராமன் கிளத்தலைக் காண்க.

சிறையில் வைத்தவ டன்னிவிட்டு உலகில் தேவர்
முறையில் வைத்துநின் றம்பியை யிராக்கதர் முதற்பேர்
இறையில் வைத்து அவற்கேவல் செய்திருத்தியேல் இன்னுந்
தறையில் வைக்கிலன் நின்றலை வாளிற் றடிந்து.

— முதற் போர்புரி படலம்

போரில் தோல்வியடைந்து துணைவரின்றித் தமிழகை நின்று இரா
வணனை விளித்து “இன்று போய்ப் போர்க்கு நாளைவா” என்ற
வீரனின் வீரமே வீரமென்க. இங்ஙனம் இராமன் தன் பகைவர்
மீதும் அருளுடையோகைத் துலங்குதலைக்கண்டு வியவாதாரில்லை.

இராமன் பழி நானுதல்

வெற்றி பெற்றவுடன் சீதையைக் கோலஞ் செய்து வரும்
படி வீரன் அழைத்தான். அத்தருணத்தில் ஊர் பழி சொல்லா
வண்ணம் அறஞ் செய்து வந்த அரசினங்குமரன் பிறர் மனையிருந்த
சீதையை ஏற்கலாமா என ஐயங் கொண்டான். தன் இல்லாள்
பிறர் மனையைச் சிறிதும் விடும்பினுள் அல்லள் என இராமன்
நாட்டவிழைந்தான். ஆகலின் பிறர் மனை இருந்த உன்னை ஏற்க
லாமா எனத் தன் இல்லாளைக் கேட்டான். அருந்ததியன்ளுள்
ஆறிய கற்பினளாகலின் தீப்புக்குந்து தன் அறக்கற்பினை நாட்டினுள்.
யவன மொழியில் கோமர் எழுதிய காவியத்தில் இல்லறத்திலிருந்து
வழுவிய மனைவியை மனிலேயன் ஏற்றான், ஆனால் பிறர் மனை
செல்லும் மனைவியரை ஏற்கலாதென நம் காவியப் புலவர்
நாட்டினார்.

9. திருவடி சூடிய பெருந்தகை

நரை தோன்றிற்றுக்கத் தசரதன் முத்தமகன் இராமனுக்கு முடி சூட்டுதற்கு ஐம்பெருங் குழுவினரோடு ஆலோசித்தான். அரசு செலுத்தலில் ஆசையில்லாத இராமபிரான் தந்தை சொல்லை மீற அஞ்சி முடி ஏற்க இசைந்தான். பட்டாபிடேக நாளை வசிட்டன் முதலியோர் குறித்தனர். இதை அறிந்த கைகேயி தன் மகன் பரதனை முடிசூட்டுவான் விழைந்து தனது நாட்ட முயன்றாள். சம்பராசுரனோடு தன்கொழுநன் அமர்செய்த காலை, கைகேயி தேர் கடாவி உதவியமையால் இரு வரங்கள் அளிக்கப் பெற்றிருந்தாள். அவ்விரு வரங்களையும் இத்தருணத்தே பெறவேண்டுமெனத் துணிந்தாள். தசரதனை அவ்வரங்களை ஈதற்கு இசைவித்து இராமனைக் கூவித் தான் பெற்ற வரங்கள் இத்தன்மையன என அறிவித்தாள்.

“ஆழித மூலக மெல்லாம் பரதனே யாள நபோய்த்
தாழிருஞ் சடைக டாங்கித் தாங்கருந் தவமேற் கொண்டு
பூழிவெங் கான நண்ணிப் புண்ணியத் துறைக ளாடி
ஏழிரண் டாண்டின் வாவென் றியம்பின னரச னென்றான்”

— கைகேயி சூழ்வினைப் படலம்

“பின்னவன் பெற்ற செல்வம் அடியனேன் பெற்றதன்றோ” என இராமன் புகன்று மன மகிழ்ச்சியுடன் தந்தையின் விருப்பத்தை நிறைவேற்றுதற்கு நகர் நீங்குதலை மேயினான்.

“நும்பிக்கு நானிலம் கொடுத்து வாழுதி” யென விளம்பிய கௌசலை தன் மகன் தன்னைப் பிரிந்து காடேக வேண்டுமென்பதைக் கேட்டுப் பெரிதும் புலம்பினான். தன்னை உடன் அழைத்துச் செல்லும்படி தாய் வேண்டினளாக, தருமமே உருவெடுத்துப் பிறந்த இராமன் “அறத்தினின்று வழுவியாய்” எனத் தாய்க்கு உணர்த்தலுற்றான்.

“என்னை நீங்கி இடர்க்கடல் வைகுறும்
மன்னர் மன்னனை வற்புறுத் தாதுடன்
துன்னு கானம் படரத் துணிவதே
அன்னை யேவறம் பார்க்கிலை யாமென்றான்”

— நகர் நீங்கு படலம்

என் பிரிவினால் வருந்தும் எந்தையை ஆற்றுவிப்பதே உமது கடமை என இராமன் வற்புறுத்தினான். மகன் வளஞ்சென்றால் கொழுநன் இறப்பது நிச்சயம்; மகனைக் காடுசெல்லாது தடுத்தால் மன்னன் புகழைக் கெடுத்தல் நிச்சயம் என இருதலைப்பட்டு அலமந்தாள் கௌசகை.

இஃதிங்ஙனமாக, அரசியல் நீதியினின்று வழுவி இராமனை நாடு கடத்தற்கு மன்னன் இசைந்ததை அறிந்த இலக்குமணன் போர்க்கோலமோடு நகர வீதியில் திரிந்து வீரவாதம் செய்து தன் வலிமையால் தமயனை முடிசூட்டுவேன் எனச் சபதஞ் செய்தனன். தமயன் இதை அறிந்து சீற்றத்தின் காரணத்தை வினவிய பொழுது தாய்தந்தையர் நீதிநெறியின் நீங்கிய சமயத்தில் சீற்றம் கொள்ளாதிருத்தல் தருமமாகா தென்றான். தந்தை தாயார் மீது சினங்கொள்ளுதல் தவறெனவும் பெற்றோர் சொல்லை மீறுதல் பிழையெனவும் விதியை எதிர்க்காமல் அமைய வேண்டுமெனவும் இராமன் விளக்கித் தம்பியின் சீற்றத்தை ஒருவாறு தணித்தனன்.

பின்பு தன் குருவாகிய வசிட்டன் மன்னவன் காடேகுமாறு பணிக்கவில்லை எனவும் கானகம் சென்றால் மன்னவன் இறப்பன் எனவும் சில நியாயங்கள் கூறி இராமனை நகர் நீங்காதிருக்கும்படி வேண்டினான். கானகம் செல்லுதலைத் தடுத்தல் முறையன்றென இராமன் உணர்த்தினானை, வசிட்டன் நியாயம் சொல்ல வியலா திருந்தனன். அத்தருணத்து நகரத்து நன்மக்கள் இளங்கோ நகர் நீங்குதலை அறிந்து அழுது புரண்ட பொழுதில் இராமன் சூடிகள் மீது இரங்கினான். இரங்கிய போதிலும் தந்தை சொல்லை நிறைவேற்றுதல் தன்கடன் எனத் தீர்மானித்து அறத்தின் வழிநின்ற பெருமை இராமனுக்கு உரியதே. இதுநிற்க.

கேகய நாடு சென்றிருந்த பரதன் அயோத்தி திரும்பிவந்து தந்தையைப் பார்க்க விரும்பினானை, அவன் தாய் தான் அறநெறியினின்று வழுவியதைச் சற்றும் சிந்திக்காமல் தசரதன் துஞ்சியதை அறிவித்தாள்.

“வாக்கினால் வரந்தரக் கொண்டு மைந்தனைப்
போக்கினேன் வனத்திடைப் போக்கிப் பாருளக்கு
ஆக்கினேன் அவனது பொறுக்க லாமையால்
நங்கினான் தன்னுயிர் நேமி வேந்தென்றான்”

இங்ஙனம் தந்தை இறந்த வரலாற்றைத் தாய் கவலையின்றிச் சொல்லக் கேட்ட பரதன் உறுதுயருற்றான். தமயனுக்கு அநீதி செய்யப்பட்டதை உன்னி உன்னித் துயர்நீக்க வியலாமல் தவித்தான்.

“கொடியவெங் கோபத்தாற் கொதித்த கோளரி
கடியவ டாய்யெனக் கருது கின்றிலன்
நெடியன் முனியுமென் றஞ்சி நின்றான்
இடியரு பனையவெம் மொழியி யம்புவான்”

— பள்ளிபடைப் படலம்

தாயைக் கொன்றால் தன் வினையைத் தீவினையெனக் கண்டிப்பன் தமயன் என்று அஞ்சினன் பரதன். அரசைத் தமயனுக்கு அளித்து அறத்தின் வழிநின்றலே தலையாய ஒழுக்கமெனப் பரதன் துணிந்தமையே பரதனின் பெருந் தன்மையைத் துலங்கச்செய்யும். தாயின் சூழ்ச்சியால் தமயன் கானகம் செல்லவும் தந்தை இறப்பவும் தான் அரசாளுதல் பழியெனப் பரதன் துணிந்து பெரும் புகழ் பெற்றானன்றோ.

“வில்லார் தோளான் மேவினன் வெங்கர னகமென்ன
நல்லா னன்றே துஞ்சினன் நஞ்சே யனையானக்
கொல்லேன் மாயேன் வன்பழி யாலே குரைவற்றேன்
அல்லே னோயா னன்புடை யார்போல் அழுகின்றேன்”

— பள்ளிபடைப் படலம்

இன்னணம் பெரும் பழிக்கு ஆளாயினமையை எண்ணிப் பரதன் தீர்க்கொணாக் கவலைகொண்டான். தன் ஒழுக்கத்திலும் அன்பிலும் சான்றோர் ஐயுறாரோ எனப் பெரியோன் அரற்றி அழுதான். இப்பழியை விலக்குதற்கு மாதவம் முயலுதலே செயற்பாலதெனப் பரதன் எண்ணினன். தான் அரசை ஏற்பின் நரகடைதல் திண்ணம் எனக் கௌசலைக்குச் சொன்னானாக, கௌசலை பின்வருமாறு வாழ்த்துதலைக் காண்க.

“முன்னை நுங்குல முதலு ளோர்கடாம்
நின்னை யாவரே நிகர்க்கு நீர்மையால்
மன்னர் மன்னவா வென்று வாழ்த்தினார்.
உன்னி யுன்னிநைந் துருகி விம்முவான்”

— பள்ளிபடைப் படலம்

மன்னர் மன்னவா எனத் தமயனை அழைக்க வேண்டிய சொல்லால் தன்னை வாழ்த்தியதை நினைந்து பரதன் மனமுருகி நனிதுயருற்றான்.

இறையிலா அரசு பாழாகு மாகலான், அரசாளும்படி அமைச்சர் முதலியோர் பரதனை வேண்டினர்; “தஞ்சமே, உலகம் நீ தாங்குவாய்” என வசிட்டன் கூறலும், பரதன் நஞ்சினை நுகரென நடுங்கு வாரினும் அஞ்சி அயர்ந்தான், அயர்ந்த பரதன் மூத்தவன் இருக்க இளையோன் அரசாளுதல் முறையோ எனச் சபையோரைக் கேட்டான். இராமனுக்கு முடி சூட்டுவென் அன்றேல் அவனோடு கூடித் தவஞ் செய்வல் என உறுதி கூறித் திகழ்ந்தான்.

இம்மானோக்கத்தினையுப் பரதன் தமயனைத் தேடிக்கங்கைக்கரை யடைந்தான். பரதன் சேனையோடு வருதலைக் கண்ட குகன் இராமபிரானை நாடுகடத்தியது மன்றிக் கொல்லவும் வருகின்றானோ என ஐயுற்றுப் போர்செய்தற்கு ஆயத்தமாகின்றான். குகனைத் தோழன் என இராமன் பாராட்டியதைச் சமந்திரனால் உணர்த்தப் பெற்ற பரதன் வேடன் அடியில் விழுந்து வணங்கினான். இச்சீரிய வொழுக்கம் பரதனது ஒப்பற்ற பண்பாட்டினை உலகெங்கும் என்றும் நிலை நாட்டாமல் நிற்தமோ? தமயன் சென்ற திக்கை நோக்கித் தொழுகையினையுத் தனியே வந்த பரதன் அறநெறி வழவினான் அல்லன் எனத் துணிந்தான் குகன். படைவலிக்கு அஞ்சிக் குகன் பரதனை வணங்கினான் அல்லன்; அவனுடைய அறநெறி சாலச் சிறப்புடையதென மெச்சியே குகன் பரதனடி விழுந்து வணங்கினான்.

“தாயுரை கொண்டு தாதை உதவிய தரணி தன்னைத்
தீவினை யென்ன நீத்துச் சிந்தனை முகத்திற் றேக்கிப்
போயினை யென்ற போழ்து புகழினோய் தன்மை கண்டால்
ஆயிர மிராமர் நின்கே றாவரோ தெரிய னம்மா”

— குகப் படலம்

எனக் குகன் பரதனைச் சிறப்பித்துச் சீராட்டுதலைச் சிந்திப்போமாக.

பின்பு பாரத்துவாச முனிவன் முதலியோரோடு பரதன் சென்று தமயனைக் கண்டான். பின்வரும் செய்யுள் பரதனின் தூய மன நிலையை ஒவியம் போல் காட்டா நிற்கும்.

“தொழுதுயர் கையினன் துவண்ட மேனியன்
அழுதழி கண்ணினன் அவல மீதென
எழுதிய படிவமொத் தெய்து வான்றனை
முழுதுணர் சிந்தையான் முடிய நோக்கினான்”

— திருவடி சூட்டு படலம்

பின்பு தந்தைக்கு நீர்க்கடன் முதலியன செய்தபின், அமைச்சரோடு இருந்துழி இராமன் தந்தை இறந்தமையால் அரசு நினதே

என உரைத்தானாகப் பரதன் நனி வருந்தினான். தாய் செய்த தீமை நீங்க அரசு தவிர்க்கின்றேன் எனப் பரதன் மொழிந்தான்.

“நிறையி நீங்கிய மகளிர் நீர்மையும்
பொறையி நீங்கிய தவறும் பொங்கருள்
துறையி நீங்கிய வறமுந் தொல்லையோர்
முறையி நீங்கிய வரசின் முந்துமோ.

— திருவடி சூட்டு படலம்

தீமைகள் யாவற்றுள்ளும் தீமையாவது முறையினீங்கிய அரசே யாகலின், அரசைத்துறந்தேன்; அரசாளுதற்குரியவன் நீயே யாகலின் நகர் திரும்ப வேண்டுமெனத் தமயனைப் பரதன் வேண்டினான். அப்பொழுது பின்வரும் சில நியாயங்கள் கூறி இராமன் அரசைத் தவிர்த்தான். நல்லொழுக்கமும் சத்தியமும். நீதியும் தருமமும் அரசனது ஆணையால் நிலைக்கின்றன; அரசன் சொற்போல் குரவர் சொல்லும் பெருமையுடையன; தந்தை தாயர் ஒப்பற்ற குரவராகலின் தாய்வரம் வேண்டத் தந்தை உதவிய அரசைத் தவிர்த்தல் நல்லொழுக்கமாகுமோ என இராமன் இயம்பினான்; தான் அரசை ஏற்றுத் தந்தையைப் பொய்யனக்குதல் அறநெறியோ என்றான். தான் பதினான்கு வருடம் கானகத்தில் வைகப் பரதன் பாரகம் ஆளுதல் கடமை; இதுவேதன் ஆணை என்றான். அப்பொழுதும் பரதன் முடி சூடுதற்கு இசையவில்லை, வசிட்டன்தான் கல்வி பயிற்றிய குரவனாகையால் தன்னுணையை மறுக்காமல் அரசாளுதியென இராமனை வேண்டினான். “தந்தையின் வாக்கை ஏற்றபின் மறுத்தல் பிழை யன்றே நீயே சொல்வாய்” என இராமன் மறுமொழி உரைத்தான். ‘அத்தருணத்தில் பரதன் தான் கானகம்படர்தல் மெய்’ என்றான். இவ்வண்ணம் தமயனும் தம்பியும் அறநெறியில் நின்றனராக, அமைச்சர் முதலியோர் அலமந்து நின்றனர். அவ்வேளையில் இராமன் தந்தைசொல் புரத்தலும் பரதன் பதினான்கு ஆண்டு செங்கோல் செலுத்தலும் முறை என்பது பொதுக் கருத்தாயிற்று.

“ஆமெனின் ஏழிரண் டாண்டில் ஐயந்
நாமநீர் நெடுநகர் நண்ணி நாணிலம்
கோமுறை புரிகில யென்னிற் கூரெரி
சாமிது சரதநின் னுணை சாற்றினேன்”

— திருவடி சூட்டு படலம்

எனப் பரதன் மொழிந்து திருவடி நிலை கூடி அறத்தின் வழி நின்று உயர்ந்தான்.

10. குகன்

மலை போலும் திரண்ட தோளினை ஆகவும் அகன்ற கற்போன்ற மார்பினன் ஆகவும் இருள் திரண்டால் ஒத்த மிக்க கருமை நிறத்தை யுடைய மேனியன் ஆகவும் வேடன் ஒருவன் தோன்றினான். அவன் குஞ்சியோ அவன் மேனியிலும் கரியது; இடையோ வச்சிராயுதம் போன்றது; அரையில் புலித்தோல் மின்னியது; அப்புலித்தோலின் வால் அரையைச் சுற்றிச் சுழல விடப்பட்டது. அவ்வேடன் காழம் (குறுகிய காற்சட்டை) இட்ட குறங்கினன்; காலில் தோற்செருப்பு அணிந்திருந்தவன்; பனைச் செறும்பு போல் பின்னுப்பட்ட முன்னங்கை மயிரினன். அவன் கச்சோடு யாத்த கறைக்கதிர் வாளோடும் தோளில் கட்டிய வில்லோடும், வேட்டை நாயும் சேனையும் பின்தொடர முன்வந்தான். இவ்வேடன் ஊனும் மீனும் விரும்பி உண்டமையால் புலால் நாற்றமுடையவன்; நகையில்லாத முகத்தினன்; சீற்றமின்றியுந் தீயெழு நோக்கினன்; கூற்ற மஞ்சக் குமிறுங் குரவினன். இவனே கங்கைக்கரையிலுள்ள ஆயிரம் அம்பிக்கு நாயகனான குகன் என்னும் பெயரினன். இப்புளிஞ்சைக் கண்டால் குழந்தைகள் கதறி அழுவர் எனவும் மானி நேர்விழி மெல்லியலார் அஞ்சியோடுவர் எனவும் முதல் வருணத்தோர் மூக்கை மூடிக்கொள்வர் எனவும் புகலவும் வேண்டுமோ?

இக்கிராதன் குஞ்சிமண்ணுறப்பணிந்து மேனி வளைத்து வாய்புதைத்து ஸ்ரீராமனைக் காணிய நின்றான். இவ்வேடன் வெகுளாமற்பணிந்து நின்ற காரணந்தான் என்ன? இராமபிரானது மேனியழகோ, செவ்வரி பரந்த கண்ணொளியோ, காவலாய் உடன் நின்ற இலக்குமணனின் புயவலியோ, அன்றி வனஞ்சென்ற வரம்பில் பேரழகினளின் புண்ணிய மிகுதியோ எனின்; இவை ஒன்றும் அல்ல என்க. தலைமுறை தலைமுறையாகச் செங்கோலோச்சிய சூரிய குலத்துத் தன்னேரில்லாத தசரதன் மதையை வணங்குதலே முறையென வஞ்சகமில்லாத தூய மனமுடைய எயினன் எண்ணினன். என்னை! மரவுளிதரித்துக் காய்கிழங்கு தின்று தவவாழ்வில் காலங் கழிக்கவந்த குஞ்சிலை உபசரிக்க விரும்பிய புலையன் தேனும் மீனும் கையுறையாகக் கொணர்தல் விரயப்போ?

தந்தை சொல்லைக் காப்பாற்றுதற்கு இராமபிரான் கானகம் புதுந்ததை அறிந்து மிகப் பரிந்து நின்றான் குகன். தன்னூரிலேயே தங்கும்படி தவத்தோளை வேடன் வேண்டினன். இராமன் செந்நெறி நின்ற வேடனைத் தழுவி அன்புகூர்ந்து தம்பியென அழைத்து நின்கடன் நின் துணைவரைப் புரத்தலே எனப் புகன்றமையாலும் இலக்குமணன் அல்லும் பகலும் இமைப்பின்று விழித்திருந்து காவல் புரிதலை அறிந்தமையாலும் வேடன் பிரிவுக்கு இசைந்தனன். இது நிற்க.

பரதன் பெருஞ் சேனையோடு கங்கைக் கரையை அணுகி ஒருகத் தமயனை வஞ்சனையால் நாடு கடாத்தியதுமன்றிக் கொல்லவும் வருகிறான் என எண்ணிக் குகன் சீற்றமடைந்தான். இப் பரதனைக் கொன்று தன்னுயிர்த் துணைவனைக் காத்து ஆன்றபேரரசை நல்குதலே தன் கடமை எனக் கருதினான்.

“ஆற நெடுந்திரை யாறு கடந்திவர் போவாரோ
வேறு நெடும்படை கண்டு விலங்கிடும் வில்லாளோ
தோழமை பென்றவர் சொல்லிய சொல்லொரு சொல்லன்றோ
ஏழைமை வேடனி றந்தில னென்றெனை யேசாரோ.”

— குகப்படலம்

இப்பரதனை விண்ணுலகுக்கு அனுப்பாவிட்டால் தான் நாய்க்குகன் ஆவான் என்றான்; நம்பி முன்னே இனி நம்முயிர் மாய்வது நன்றன்றோ எனத் தன் படை வீரருக்குப் பகர்ந்தான். தன் தமயனின் உயிர்த் துணைவன் எனச் சமந்திரனால் உணர்த்தப் பெற்றமையால் பரதன் தானே சென்று காணுதல்முறையென எதிர் சென்றான். எதிர்சென்ற வற்கலை யுடையானை, மாசடைந்த மெய்யானை, நற்கலையின் மதியென்ன நகையிழந்த முகத்தானைக் கற்கனியக் கனிகின்ற துயரானைக் கண்ணுற்ற, குகன், வில்கையினின்று இடைவிழ, விம்முற்று நின்றான். எம்பெருமான் பின் பிறந்தார் இழைப்பரோ பிழைப்பென்றான்; தனியே முன்சென்று பரதன் அடி விழுந்தான்.

“வந்தெதிரே தொழுதானை வணங்கினான் மலரிருந்த
அந்தணனுந் தனைவணங்கு மவனுமவ னடிவீழ்ந்தான்
தந்தையினுங் களிகூரத் தழுவினான் தகவுடையோர்
சிந்தையினுஞ் சென்னியினும் வீற்றிருக்குஞ் சீர்த்தியான்.”

— குகப்படலம்

அறநெறியைக் கைவிடாது மிக்க துயரத்தோடு தமயன் சென்ற திக்கை நோக்கித் தொழா நின்ற பரதனைக் குகன் நிலத்தில் விழுந்து நமஸ்கரித்தான். பிரமனே மெச்சுதற்குரிய சீரிய ஒழுக்கத்தினை யுடைய பரதனை வணங்குதலான் குகன் உயர்குலத்து வேதியரினும் உயர்ந்தோனாயினான். தகவுடையோர் சிந்தையினும் சென்னியிலும் வீற்றிருக்கும் சீர்த்தியான் எனப் பாராட்டப்படும் பரதனும் ஒழுக்கத்தால் மேனிலை யடைந்த வேடனை அடிவணங்கிப் புகழ்பெற்றான். கீழ்க்குலத்தோனாகலின் குகனைப் பரதன் தழுவிவிரான் என்பது கொள்ளற் குரியதன்று. அறநெறியை உயிரினும் ஒம்பும் பரதன் தன்தமயனின் உயிர்த்துணைவனைத் தமயனெனவே தொழுதான் என்க. குகன் வெளித்தோற்றத்தால் வசீகர மில்லாதவகைவும் குணத்தால் நல்லோருடைய உள்ளத்தைக் கவரும் தன்மையனாகவும் வருணிக்கப்படுதலைக் கண்டு மகிழ்க. கறுத்தமேனியும் நகையில் முகமும் புலால் நாற்றமும் புலியதளாடையும் தீயெழுநோக்கும் நூலறிவின்மையும் வெறுப்பினை வினையாமல் அவன் தன் நேர்மையையும் மனத்தூய்மையையும் அருளொளியையும் ஒழுக்க மேன்மையையும் புலப்படுத்துதற்கே அமைவதை உய்த்துணர்க. குகன் தன் நண்பனுக்காகத் தன்னுயிரையும் தியாகஞ்செய்யும் கொடை யுடையவன்என்பதை உற்றுநோக்குக. இத்தகையோனின் நகையில்லா முகத்தில் அகத்தின் அழகு பிறங்கும் வண்ணம் தீட்டிய கவியின் கை வண்ணம் தான் என்ன?

11 சீலத்தாற் சிறப்பெய்திய சடாயு

மக்கள்போல் அணங்கும் விலங்கும் கதை நிகழ்ச்சியில் பங்கு பெற்றுக் காவியத்தை அணிபெறச் செய்தலை அறிவோம். காவியத்தில் வரையப்படும் அணங்கும் விலங்கும் தம் இயற்கையாற்றலோடு மானுடருக்குரிய குணங்களும் படைக்கப் பெறுகின்றன. அங்ஙனம் படைக்கப்படும் அணங்கையும், விலங்கையும் மனிதப் பிறவியென மருளுகின்றேம். மேலூட்டுப் புலவர்களும் கீழைத் தேயப் புலவர்களும் இத்தகைய சிருட்டிகளில் இன்புறுகின்றனர். புலவன் ஒருவன் தன்புலமையால் இயற்கையுலகில் இல்லாத பிராணி ஒன்றைப் படைத்து இயற்கையுலகில் உள்ளது போல் வருணித்து எம்மை மயங்க வைப்பானாயின், அப்புலவனின் படைப்பை யாம் இரசிக்கின்றேம். இத்தகைய படைப்புக்களுள் ஒன்றாகிய சடாயுவின் வருணனையில் யாம் சுவைக்கின்றேம்.

சடாயு பறவையோ, அன்றி மனிதனோ என ஐயுறும் வண்ணம் வருணிக்கப் பட்டுளன். சடாயுவின் உருவத்தைப் பார்த்து அது மனிதனாகாது கழுக்கென்றே எண்ணுகின்றேம். செந்நிறக் கழுகு பொன்னாடை போர்த்த வேந்தன் போல் பொருப்பின் உச்சியில் தன் பொல்லாச் சிறகை விரித்திருத்தல் விசம்பில் பவளக்கொடி ஒன்று பொலிந்து மின்னுதலை ஒத்தது. சேய்மையின் நோக்குறும் சிறு கண்ணனாகலின், எருவை வேந்தன் தேயமிடையிட்டவற்றை நொடிப்பொழுதில் அறியும் வல்லமை உடையனாயினன். மூக்கும் மதியும் கூரியனாகிய கழுகைக் கண்ட காலை இராம லட்சுமணர் தாம் கண்ட உரு, கழுகா அன்றி மாயம் வல்ல அரக்கனா என அயிர்த்தனர் என்றால் காவியங்கற்போர் ஐயுறுதல் ஆச்சரியம் அன்று.

“மலையே மரணே மயிலே குயிலே
கலையே பிணையே களிநே பிடியே
நிலையா வுயிரே நிலைநேடி னர்போய்
உலையா வலியா ருழைநீ ருரையீர்”

—சடாயு உயிர்த்தபடலம்.

எனச் சீதாபிராட்டியார் புலம்பினராக, அப்புலம்பல் சடாயுவின் செவிக்கே புலப்பட்டது. அரக்கன் கற்பினுக்கரசியைக்

கவர்ந்து செல்லுழி, கழுகின் மூர்க்கழும் வீரமும் துலங்குதலைக் காண்கிறோம். “எங்கடா போவது; நில் நில்” என முழங்கினான்; ஊழி வெங்காற்றினும் வலிய தன் இரு சிறகை அடித்தான்; “அஞ்சல், பனங்காயை ஒத்த பத்துத் தலைகளையும் பத்துத் திக்குக்கும் பலி யிடுதலைப் பார்த்தி” எனச் சீதைக்கு அபயங் கூறினான். போர் புரியும்போது சடாயு பூவுலகில் காணும் கழுத போலாது தெய்வத் தன்மை பெற்றுப் பெரும் வலியுடையவனாய்த் திகழ்ந்தான். இலங்கை மன்னனுடைய வீணைக் கொடியைக் கொத்தி ஒடித்தான்; அவன் எய்த அம்புகளைச் சிறகால் தடுத்தான்; அவன் கையில் வளைத்த வில்லைத் துண்டத்தால் கொத்தியெடுத்துத் தாளால் முறித்தான்; அவன் காதில் அணிந்த குண்டலங்களைக் கொண்டு வீண்ணில் எழுந்தான்; மீண்டும் வந்து முக்கால் கொத்தியும் நகத்தால் குடைந்தும் சிறையாற் புடைத்தும் முத்தார மார்பின் கவசத்தை முட்டி றுத்தான். இவ்வண்ணம் இராவணனை இளைக்கப் பண்ணுதலால் சடாயு மூர்க்கத்தாலும் அறத்தாலும் இயற்கையிலுள்ள கழுகு களிலும் மிகச் சிறந்து மிளிர்ந்தலைக் காண்க.

இனிச் சடாயுவின் உரைகளை உற்று நோக்கினால், அது பறவையன்று மனிதனெனவே கருதுவேம். காண்டலும் கருதலும் வல்ல எருவை வேந்தன் இராம லட்சுமணரைத் தன் கூரிய கண்ணால் பார்த்துத் தன் நண்பன் தசரதனின் குமாரரென ஊகித்தான். அன்பென்னும் பண்புமிக்குடைய எருவை வேந்தன் “வேந்தன் வலியனே” எனத் தசரதனின் சுகத்தை விசாரித்தான். தசரதன் மறுக்கமுற்றுத்துறக்க மெய்தினான் என அறிந்து அறிவு சோர்ந்து அயர்ந்தான். கழுகு அரசிளங் குமரரைத் தன் சிறகால் அணைத்து உச்சிமோந்து தழுவுதலைக்கண்டு மனம் உருகி மனிதருட் சிறந்த மனிதனெனவே மதிக்கின்றோம். வாய்மை தவறாத தன் நண்பன் இறந்தானாகையால் தீக்குளித்து உயிர் நீங்க எண்ணினான். கானகத்தில் தமக்குக் களைகண் இன்மையால் தம்மைப் பிரியவேண்டாம் என அரசிளங்குமரர் வேண்டினராக, கழுகு “நன்னுதல் தன்னோடு இக்காட்டில் வைகுதிர்; யான் உங்களைக் காக்குவன்” என மொழிந்து தீப் புகுதலைத் தவிர்த்ததை அறிவே மல்லவோ? போர் புரிந்த முறையில் கழுகெனத் தெளியினும், தன் நண்பனுடைய மக்கள்மீது பேரன்புடையனாகித் தன்னுயிரையும் தியாகஞ் செய்தலை எண்ணுந் தோறும் எண்ணுந் தோறும் சடாயு சீலமிக்க தெய்வத்தன்மை யடைந்த மனிதப் பிறவி என்றே துணிகின்றோம். உண்மையில் சடாயு பறவையுடலும் மனிதவுயிரும் பெற்ற ஒரு படைப்பே. இப்படைப்பில் பாலும் நீரும் கலந்தாற்

போல் பறவையின் குணங்களும் மனிதனின் குணங்களும் ஒன்றி யிளிர்வதைக் காண்க. கழகின் இயற்கையாகிய மூர்க்க குணத் தோடு மக்களுலகில் அருமையாக விளங்கும் அன்பு கலந்து துலங் குதலை நோக்குக. இவ் வெருவை வேந்தன் பறவையோ மனிதனோ தெய்வமோ என மயங்க வைக்கும் புலவனின் புலமை வியக்கற் பாலதே.

12. வாலிவதை

வாலி இந்திரனுக்குப் பிறந்தமையால் வரம்பி லாற்றல் உடைய வனாயினன். குரங்கு வயிற்றில் பிறந்தபோதிலும் இயற்கையிலுள்ள குரங்குகளிலும் வலிமையால் சிறந்தான். வாலி காலிலும் விரைந்து செல்லும் வேகமுடையவன்; மலைகள் நிலை பெயர்ந்து துளங்கும் வண்ணம் பாயும் வல்லமை உடையவன்; இராவணனைத் தன் வாலினால் கட்டி உலகெங்கும் தாவித் தாவிச் சென்று கலக்கிய வன். அவனுடைய புய வலியை நரசிங்கமே எதிர்க்கமாட்டா தெனலாம். மிக்க வலியுடைய மார்பினனாதலினன்றே, அமரரும் அசுரரும் பாற்கடல் கடைதற்கு வேண்டிய வலியில்லாதவராக நின்றுழி, அவர் வேண்டுகோட்கிணங்கி, வாலி வாசுகியைத் தலையாலும் வாலாலும் பற்றி மந்தர கிரியை நிறுத்தி நின்று அமிர்தத்தைக் கடைந்தெடுத்தான். தன் வலியாற் பெற்ற அமிர்தத்தைத் தான் உண்ணாமல் அமரர்க்களித்த வள்ளல் ஆயினன் வாலி. இத் தகையோனைக் குரங்கெனல் பொருந்தாதென்க.

வாலி தன்னை எதிர்த்த மாயாவி துந்துபி என்னும் அரக்கரைத் தொலைத்து வீரன் எனப் புகழ்பெற்றான். வாயிலைக் காவல் புரியும்படி தன் தம்பி சுக்கிரீவனை ஏவி, வாலி பிலம் புகுந்து மாயாவியைக் கலைத்துப் பொருதான். இருபத்தெட்டு மாசம்போர் நீடித்தது. வாலி போரில் மடிந்தானே என ஐயமுற்ற சுக்கிரீவன் பிலம் புகுந்து வாலியைத் தேட எண்ணினன். அவ்வேளையில் அரசைக் காத்தலே கடன் என அமைச்சர் வற்புறுத்தினராக, சுக்கிரீவன் அரசியலை நடாத்தியிருந்தான். மாயாவியை அஞ்சிய வானரங்கள் பிலத்து வாயிலைக் கற்களால் அடைத்தனர். வாலி வெற்றி பெற்று வந்து கற்களைக் காலால் உதைத்துத் தள்ளி வெளி ஏறினான். இதை அறிந்த சுக்கிரீவன் உடனே தமயனின் அடி வணங்கினன்; தான் அரசை வெளவவில்லை எனக்கிளந்தான்; பிழை செய்திருந்தால் பொறுக்கும்படி வேண்டினன். வாலி சீறிப் பாய்ந்து தம்பியை மூலை முடக்கெல்லாம் கலைத்துப் புடைத்துக் கொல்ல முயன்றான். சுக்கிரீவன் ஓடித் தப்பி இரலைக் குன்றில் ஒளித்திருந்தான். வலியுள்ளவன் செய்வன எல்லாம் நீதியின் பாற்படுமென வாலி எண்ணினன். தன் வலியில் செருக்குற்றுத் தன்

வினையைத் தவறெனக் காட்ட வல்லார் இல்லையென எண்ணிய வாலி தன் தம்பியின் மனையானைக் கவர்ந்தான்.

இல்லானை இழந்த சுக்கிரீவன் வில்வீரனாகிய இராமனிடம் அடைக்கலம் புகுந்தான். அறத்தை நாட்டுதலையும் மறத்தை ஒறுத்தலையும் தன் வாழ்க்கை நோக்கமாகக் கொண்ட அரசினங்குமரன் சரண்புகுந்த சுக்கிரீவனுக்குத் துணைவனானான். சுக்கிரீவன் தமயனோடு போர் செய்துழி, "நான் வேறாக நின்று" வேண்டிய பொழுதில் துணைபுரிவேன் என இராமன் வாக்களித்தனன். சுக்கிரீவன் தன்னுடன் போர் செய்யும்படி வாலியை அறையுவினாகை, வாலி 'வந்தேன் வந்தேன்' எனத் துள்ளிக் கொண்டு எழுந்தான். இராமனுடைய துணை பெற்றமையாலேயே சுக்கிரீவன் பொருதற்குத் துணிந்து வந்தனனாகலின் போர்க்குப் போகாமல் இருக்கும்படி வாலியின் பெண் தாரை தடுத்தாள். "நீ என் வீரத்தை அறிகின்றியை" என்றான் வாலி. "தந்தையின் சொல்லை நிறைவேற்றுவதற்குத் தன்னரசைத் துறந்த கருணை மிக்க பெரியோன் அறநெறி விலகிச் சுக்கிரீவனுக்குத் துணைபுரியவரான்; தனக்குத் துணை வேண்டாத வில்வீரன் குரங்கின் துணைபெற விரும்பான்;" எனச் சொன்னான் வாலி. மேலும், "யானோ பாற்கடல் கடைந்த வீரன்; பகைவரின் பலத்தில் பாதி என்னிடம் வந்து சேரும்; என்னை எதிர்ப்பவராயார்" எனப் பகர்ந்து பெருமித்தோடு வாலி பொருதற்குப் புறப்பட்டான்.

வாலியும் சுக்கிரீவனும் விண்மேலினரோ நெடு வெற்பின் மேலினரோ மண்மேலினரோ எனக் கண்டார் வியக்கும் வண்ணம் தாவித் தாவிப் பொருதனர்; ஒருவரை ஒருவர் குத்தினர், புடைத்தனர், கடித்தனர்; ஒருவரை ஒருவர் கைகளாற்பற்றி எடுத்தெறிந்தனர். வாலியின் தோள்களும் சுக்கிரீவனின் உரமும் தகர்ந்தன. போரில் இளைத்த சுக்கிரீவன் வாளா நின்ற இராமனை அடைந்து துணை வேண்டினான். இராமன் அடையாளப் பூமாலை சூடிப் பொரும்படி சொன்னான். போர் மறுபடியும் தொடங்கியது. உயிர் நிலைகளில் வாலி தாக்கச் சுக்கிரீவன் சிதைந்தான். வலியிழந்த நிலையிலும் கருணையின்றி வாலி தன் தம்பியைக் கொல்லத் துணிந்தான். சுக்கிரீவனைத் தரையில் மோதுதற்கு வாலி எடுத்தனனாக, இராமன் அம்பைத் துரந்தான்.

அம்பு மார்பில் தைத்ததாக வாலி சோர்ந்து சுக்கிரீவனை நெகிழ விட்டான்; அம்பைக் காலாலும் வாலாலும் பிடித்தான், மார்பைக் கல்லி அம்பைப் பறித்தெடுத்து இராமனுடைய அம்பென

அறிந்தான். “இல்லறத்தைத் துறந்தது போல் வில்லறத்தையும் விட்டனையோ? மறைந்து நின்று கொல்லுதல் வீரமோ? இரு குரங்குகள் பொருடும் பொழுது ஒரு பக்கம் சார்தல் நன்னெறியோ? இல்லாளை அரக்கன் கவர்ந்தமையால் திகைத்தனையோ? என்னைக் கொன்று தீவினை செய்யும் நீ அரக்கனை முனியத் துணிகின்றனையோ? எல்லா உயிர்கண் மாட்டும் அன்புடையதாக இருக்க வேண்டிய நீ வேதநெறி விலகினையோ?” என இகழ்ந்து பேசினன் வாலி.

இராமன் வாலியை அஞ்சி மறைந்து நின்று அம்பெய்தான் அல்லன். சுக்கிரீவனே வாலியை ஒறுத்தற்கு உரியவனாகவின், அவனை வாலியொடு பொர விட்டுப் பார்த்து நின்றான்; சுக்கிரீவனுக்கு ஆபத்து நேர்ந்த தருணத்தில் துணைபுரிந்தான். வாலியைப் போர்க்கழைத்துக் கொல்லவில்லை யெனின், கூறுதும். தன் அம்பு இலக்குத் தவறாதென அறிந்த வில்வீரன் அறைகூவி அம்பெய்யின் தன் வல்லமையைப் புகழ்ந்து பேசுதலாகுமன்றே. வாலியே, இதோ உன்னைக் கொல்லுகின்றேன்; அம்பு வருகின்றது பார் என்று கிளந்து கொல்லுதலில் என்ன வீரம் உண்டென்க. இனி ஆயுதமில்லாத வாலியை அறைகூவி அம்பெய்தல் வீரத்தின் பாற்படாது. இவ்வண்ணம் போர் நீதியை ஆராய்வோமானால், வில்வீரன் தன் வில்லை எறிந்து குரங்குபோல் புடைத்துக் கடித்தல்லவோ பொர வேண்டும். இத்தகைய நியாயத்தின் வழி நின்றால் குரங்கோடு மனிதன் போர் புரியாதிருத்தலே நன்னெறியாகும். அரசிளங்குமரன் வாலியொடு பொருது தன் போர் வல்லமையைக் காட்ட வந்தவன் அல்லன் என்பதும் வாலியை ஒறுத்தற்கே அம்பெய்தான் என்பதும் தெளிவாகும். இது நிற்க.

இராமன் தான் வாலியைக் கொல்லுதலில் அறநெறியினின்று வழுவின் அல்லன் என்பதைக் காட்டுதற்குக் கூறிய நியாயங்களை ஆராய்வோம். “சரண் புகுந்த உன் தம்பியை இரக்கமின்றிக் கொல்ல முயன்றாய்; அவன் மனைவியைக் கவர்ந்தாய்; தீயவரை ஒறுத்தல் என் கடமை” என அரசிளங்குமரன் அழகாக உரைத்தலைக் காண்க. அப்பொழுது தன்னைத் தண்டித்தல் தவறெனக் காட்டுதற்கு வாலி விளம்பிய நியாயம் போலியாதல் இனிது புலப்படும். “யான் தீயவன் அல்லன்; யான் குரங்கு; ‘விரும்பியவாறு வினைசெய்தல் வானரங்களின் இயற்கை; வேதவிதிப்படி வானரங்கள் மணஞ் செய்கின்றில;’ என்பவற்றை அறியாயோ?” என்றான் வாலி.

“நலங்கொள் தேவரீர் ரூன்றி நவையறக்
கலங்க லாதற நன்னெறி காண்டலின்
விலங்க லாமை விளங்கிய தாதலால்
அலங்க லாற்சி தடுப்பதன் ருமரோ”

—வாலிவதைப்படலம்;

“பகுத்தறிவுடைய நீ விலங்கல்லை; தேவர் குலத்துதித்த நீ அணங்கே;
நன்றிது தீதிது என உரணவல்லாய், ஆகலின் ஒறுக்கப்பட்டாய்”
என அறநெறி தவருத அரசிளங்குமரன் கூறினான். மேலும் நன்
மைக்கும் தீமைக்கும் வேற்றுமை உணர்ந்த நீ, தம்பியின் மனைவி
யைப் புணர்ந்து தவறிழைத்தாய்; என விடை அளிக்கப்பட்டது.
‘பெருமைக்கு மேனைச் சிறுமைக்குந் தத்தம் கருமமே கட்டளைக்
கல்’; என இராமன் விளம்புதலைப் பின்வரும் செய்யுளில் காண்க.

“இனைய தாதலின் எக்குலத் தியாவர்க்கும்
வினையி னால்வரு மேன்மையும் கீழ்மையும்
அனைய தன்மை யறிந்து மழித்தனை
மனையின் மாட்சியென் ருன்மறு நீதியான்”

—வாலிவதைப்படலம்.

இங்ஙனம் வாலி கூறிய நியாயம் போலி என்பதைக் காட்டிய,
இராமன், அணங்கின் இயல்பைப் பெற்ற எருவை வேந்தனின்
சீரிய ஒழுக்கம் மெச்சுதற்குரியதென எடுத்துக் காட்டினான்.

“சிந்தை நல்லறத் தின்வழிச் சேறலால்
பைந்தொ டித்திரு வின்பசி வாற்றுவான்
வெந்தொ ழிற்றுறை வீடுபெற் றெய்திய
எந்தை யும்மெரு வைக்கர சல்லனோ”

—வாலிவதைப்படலம்.

அணங்குகள் விலங்குகள் போலன்றித் தம் வினைகளுக்குப் பாத்திர
ராவர் என அறநெறி நின்ற இராமன் இனிது விளக்குதலைக்
காண்க. அறநெறி விளக்கப்பெற்ற வாலி தன்குற்றத்தை ஏற்று
இராமனடிகளில் சரண் புகுந்தான். வலிமையுடையவனுக்கே எதுசரி
எதுபிழை என்பதைத் தீர்க்கும் உரிமை உண்டென்னும் கொள்கை
பொருந்தாதென்பது வாலியின் வதையால் இனிது நாட்டப்படுதல்
காண்க.

13. கலக்கமில்லாத இலக்குமணன்

“இலக்குமணன் பண்பாடில்லாதவன், சீற்ற மிகுந்தவன், பெண் கொலை புரியக்கூடியவன், தந்தை தாயர்மீது அன்பிலாதவன்” எனக் கூறின, அவன் அத்தன்மைகள் இல்லாதவன் என்க. “இலக்குமணன் மறைவல்லோன், சீற்ற மில்லாதவன், பெண்கொலை புரிய அஞ்சுபவன், தந்தை தாயர் சொல்லைப் பொருட்படுத்தும் இயல்பினன்,” என இராமன் புகழ்தலை நோக்குக. தன் தமயனுக்குத் தொண்டு செய்தலே தன் வாழ்க்கை நோக்கமாகக்கொண்ட இலக்குமணன் இயல்பாகவே இராமன்பால் பேரன்பு பொருந்தியவன். இராமனுடைய நற்குண நற் செய்கைகளை மிகவும் மெச்சி அவனைச் சேவித்தலே அறநெறி எனத் துணிந்த செம்மலாயினன். அறநெறி நீங்காத இலக்குமணன் அறநெறி தவறுவோரை ஒறுக்கும் வீரப்ப முடையவையினன்.

இராமனுக்கு முடியளிக்க எண்ணிய தசரதன் பின்பு அவனை நாடுகடத்திப் பரதனுக்கு முடியளிக்க இசைந்ததைப் பொறுக்க லாற்றாது மிகவுஞ் சினந்தான். ஒருபோதும் சினக்காத நீ, ஏன் சினக்கின்றாய் எனத் தமயன் வினாவ, இலக்குமணன் கைகேயியின் வஞ்சனையைப் பொறுத்து உயிர் போற்றுகேளே என விளம்பினான் தந்தை தாயரிலும் தன்னுயிரிலும் இராமனை இலக்குமணன் ஓம்பினான். தாய்தந்தையர் தவறிழைத்தாலும் சினத்தல் தவறெனத் தமயன் வற்புறுத்தியும், இலக்குமணன் கோபம் தணிந்திலன்.

நற்றூ தையுந் தனிநாயக னீவ யிற்றிற்
பெற்றாயு நீயே பிறரில்லை பிறர்க்கு நல்கக்
கற்றூ யிதுகாணுதி யின்றெனக் கைம்மறித்தான்
முற்றூ மதியம் மிலைந்தான் முனிந்தானே அன்றான்.

—நகர் நீங்கு படலம்

“தந்தையும் தாயும் நீயே நின்னை என் வலியால் முடி துட்டுவன் காணுதி” என இலக்குமணன் கழறினானை, “தமயனையும் தாயையும் தந்தையையும் கொல்லுவதை எண்ணாதே” யென இராமன் இயம்பி ஒருவாறு சினந்தணித்தான்.

பின்பு இராமன் தடுக்கவும் மரவுரி தரித்து அவனைக் காவல் புரிதற்குக் கானகம் சென்றான். கவலையின்றித் தன் காதலியையும் தாயையும் நகரில் விட்டு நீங்கிய பெருமை இலக்குமணன்பாலதே. அறநெறி பிறழாத இராமன்மீது பேரன்பு பொங்கும் இளைய பெருமாள் கானகத்தில் பர்ணசாலைகட்டிப் பணி பல இயற்றிக் கண்ணிமையாது காவல்புரிந்தான். இவ்வண்ணம் தமயன் தம்பியருடைய அன்புக்கு இலக்காக இராமலட்சுமணர் துலங்குதலைக் காண்க.

அரக்கி, சீதையைப் பிடித்தற்குத் தொடர்ந்தனளாக, இலக்குமணன், “நில்லட” என உரப்பிக் கடுகிச் சென்று அவளைத் தலைமயிராற் பற்றி வயிற்றிற் காலால் உதைத்து வாளுருவி உறுப்பறை செய்தான். இது உலிசி (ஒடிசி) என்னும் யவன வீரன் மாந்திரிகம் வல்ல சேர்சியைப் பூங்குழலால் பற்றி வாளுருவியதை ஒக்கும். சீதையைக் காத்தல் கடமை யாகலின், அரக்கியைத் தடுக்க வேண்டுமென இலக்குமணன் தீர்மானித்தான். இலக்குமணன் இரக்கமில்லாதவன் என எண்ணற்க. மக்களைத் தின்னும் அரக்கியை அங்கபங்கம் செய்யாமல் எங்ஙனம் தடுக்கலாம் என்பதை யாம் சிந்திக்கவேண்டும். பெண் கொலை பெரும் பழியென அஞ்சி அரக்கியைக் கொல்லாமல் விட்டதைப் புகழக்கடவேம்.

இனி இலக்குமணன் தேர்ந்து தெளிதல் என்னும் நற்பண்புடையதாகத் திகழ்தலைக் காண்க. காதலியின் புலவியை நீக்குவான் இராமன் மாயமாணப் பிடிக்க எண்ணினானாக, இலக்குமணன் “மாணைத் தொடராதே” என விலக்கினான். மயிலன்னைக் காத்தனை இருத்தி எனச் சொல்லி இராமன் மான் பிடிக்க விரைந்தான். “ஆ! சீதா இலட்சுமணை” என அவலக் குரலால் அழைத்ததைக் கேட்டசீதை இலக்குமணனைத் துணைபுரியச் செல்லும்படி தூண்டினான்.

குற்றம் வீந்த குணத்தினெங் கோமகன்
மற்றை வாளரக் கன்புரி மாயையால்
இற்று வீழ்ந்தன னென்னவு மென்னயல்
நிற்றியோ வினையோ யொருந் யென்றான்.

—சடாயு உயிர்நீத்த படலம்.

“கோமகனுடைய உயிர்த்துணைவனாகிய நீ கவலையின்றி இங்கு நின்றல் விளங்கவில்லை” எனப் பிராட்டி புகன்ற பொழுதும் இலக்குமணன் “என் செய்யலாம்” என அலமந்தான் அல்லன். அரக்கன் மாயமாக எழுப்பியகுரலாகலின், தமயனுக்கு யாதொரு அபாயமுமில்லை என இலக்குமணன் உணர்ந்ததினான். அப்போதும் சீதை மனம் தெளிய

வில்லை. நெருப்பில் விழுந்து இறப்பேனெனச் சொல்லிக்கொண்டு சீதை ஓடினள். சீதையின் உயிரைக் காத்தலே கடனாகலின், சீதையைக் காவல் செய்யாமல் தமயனைத் தேடிச் சென்றான் இலக்குமணன். “நீதிமுறையன்று நின்நிலை” எனச் சீதை இகழ்ந்து பேசிய பொழுதிலும், சீதையைக் காவல் புரிதலோ அன்றித் தமயனுக்குத் துணைசெய்ய விரைதலோ செய்யவேண்டியதென இலக்குமணன் கலங்கினான்.

சீதைக்கு யாதேனும் அபாயம் நிகழக்கூடுமென அஞ்சிய இராமலட்சுமணர் பர்ணசாலைக்கு விரைந்து வந்தனர். இராமன் சீதையைக் காணாது திகைத்து நின்றான்; “சீதையைப் பாதுகாக்க வியலாமல் இழந்தேன்; என் செய்வேன்” என்றான்; தவஞ் செய்வேனோ அன்றி உயிர் விடுவேனோ எனப் புலம்பினான்; தந்தை சடாயுவின் மரணத்துக்கும் யானே காரணமாயினேன் எனக் கவன்றான். இங்ஙனம் இராமன் என் செய்யலாம் எனத் தெரியாது சுழன்றாக, தெளிந்து வினைசெய்யும் வல்லமையுடைய இலக்குமணன் “அரக்கரை அழித்தலே செயற்பாலது; சீதையைத் தேடு தற்கு விரைவோம்” என மொழிந்தான். எத்தருணத்திலும் இலக்குமணன் தன் மதியால் ஆராய்ந்து ஏற்றவற்றைத் துணிதலை இன்னும் காட்டுவாம்.

பின்பு நள்ளிருளில் நீர் தேடிச் சென்ற இலக்குமணன் அயோ முகியின் மோகத்துக்கு ஆளாயினன்.

“பொன்னின் மணித்தட மார்பு புனர்ந்தென்

இன்னுயி ரைக்கடி தீகுதி”

—என்றாள் அயோமுகி.

இலக்குமணன் அச்சுறுத்துதலை அயோமுகி தன் காம மயக்கத் தாற் பொருட்படுத்தாது அவனைத் தழுவி எடுத்தாள். அரக்கியின் தொல்லையிலிருந்து நீங்கிக் கொள்வதற்கு இலக்குமணன் அவளை முக்கரிந்தான். அரக்கியின் உறுப்புக்களை அரிந்ததை அறிந்த இராமன் அரக்கியைக் கொல்லாமல்விட்ட அறநெறியை மிகவும் பாராட்டினான். இது நிற்க.

அப்பால் இராம லட்சுமணர் கவந்தன் கைப்பட்டனர். இராமன் தன் சினைஞர் அடைந்த துன்பங்களை எண்ணிச் சோர்வுற்று “இப்பூதத்தின் வாயில் விளிதலே நன்”றென்றான். “தம்பீ நீ அயோத்தி ஏகுதி” என்றாக, இலக்குமணன் கவன்ற போதிலும் தெருமந்தான் அல்லன். தமயனை இழந்து அயோத்தி திரும்புதலிலும் தான்

முன்பு இறத்தலே சீலமென விளம்பினன். அதுவே தன் தாய் சுமித்திரையின் புத்தியுரை என உரைத்தான். வீரருள் வீரன் எனப் புகழ் பெற்ற வீரன் பகைவரை அழிக்காமல் உயிர்நீங்க எண்ணுதல் தவறெனத் தெளிந்து கூறினன் இலக்குமணன்.

“கேட்டார் கொள்ளர் கண்டவர் பேணார் கிளர்போரில்
தோட்டார் கோதைச் சேர்குழல் தன்னைத் துவளாமல்
மீட்டான் என்னும் பேரிசை கொள்ளான் செருவெல்ல
மாட்டான் மாண்டா னென்றபின் மேலும் வசையுண்டோ”

—கவந்தப் படலம்

உயிர் நீத்தல் வசைதேடுதலாகும் என இலக்குமணன் கூறினன்; இக்கவந்தனைக் கோறலே முதற் செயற்பாலதென்றான்; தீயோரை அழித்து அறநெறியை நாட்டவேண்டிய யாம் இராவணனைக் கொல்லுதற்கு உயிர்வாழ வேண்டுமென உரைத்தான்.

“கலங்காது கண்ட வினைக்கட் டுளங்காது
தூக்கங் கடிந்து செயல்”

எனத் திருவள்ளுவநாயனார் உரைத்தனர். அவ்வுரையைப் போற்றியே இலக்குமணன் ஒழுகினன் எனலாம். தூய மனத்தினனாதலின், இலக்குமணன் கலக்கமின்றி எச்சந்தர்ப்பத்தில் எது செய்ய வேண்டுமென ஒருதலை துணிந்து வினையாடும் வல்லமை உடையோனாக மிளிர்ந்தான். இலக்குமணனின் வினைத்திட்டம் வியப்பினை வினைக்கு மன்றே.

14. சீதை

சீதையின் சிறப்பு

அழகாலும் அறிவாலும் அன்பாலும் ஒழுக்கத்தாலும் காவியத் தலைவியருள் சிறந்து மிளிரும் வண்ணம் சீதை வருணிக்கப்பட்டுள்ளாள். வரம்பில் பேரழகினளாதலின், சீதை திருமகளின் திருவவதாரமாவாள் என உரைக்கப்படுதலை அறிக. நிறைகாத்தலுக்கு இன்றியமையாதவையாகிய அறிவு அன்பு ஒழுக்கம் என்பன சீதையிடம் நனிதுலங்குதலால் சீதை கற்பினுக்கு அணியாவள் எனப் பாராட்டப்படுகின்றாள். கொழுநன்மீது வைத்த அன்பே சீதையை வாழ்க்கையில் வெற்றிபெறச் செய்த தெனலாம். பேரன்புடைமையாலன்றே சீதை அரும்பொறையுடையளாய் இருந்து இன்னல்கள் பலவற்றையும் சகித்து உயிர் வாழ்ந்து அரக்கவுலகிலிருந்து மீட்சி பெற்றாள். சீதையின் அழகிலும் அவளுடைய கூர்ந்த மதியும் ஒழுக்கமேன்மையும் காவியங் கற்போரின் மனத்தைக் கவர்கின்றன. மகளிர்க்கு இன்றியமையாத மென்மையும் பெண்மையும் பேரன்பும் பெருங்கற்பும் அரும்பொறையும் இல்லறத்தில் வெற்றிபெறுதற்குக் காரணமாயின. இத்தகைய சிறந்த நற்பண்புகள் உடையளாகச் சிறப்புற்றிருக்கும் சீதையின் வாழ்க்கைத் திறனை ஆராய்வாம்.

சீதையின் இன்பவாழ்க்கை

தான் விரும்பிய வீரனே வில் முறித்தான் எனக்கேட்டுச் சீதை பெருமகிழ்ச்சி யடைந்தாள். உருவாலும் திருவாலும் குலத்தாலும் குணத்தாலும் ஒத்த ஒரு கொழுநனைப் பெறுதல் பெரிய பாக்கிய மன்றே. ஆடவருள் சிறந்தோனாகிய அரசினங்குமாராகிய இராமனும் மகளிருள் சிறந்த அரசினங்குமரியாகிய சீதையும் இல்லறம் இனிது நடாத்தியிருந்த காலே இராமன் அரசரிமையைத் துறந்து கானகம் செல்லவேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டது. அத்தருணத்தில் சீதையின் நற்பண்புகள் நனிமிளிர்ந்தன.

சீதையின் பிரிவாற்றாமையும் மெய்யன்பும்

தன் காதலன் சீரை யுடையினனாகத் தன்முன் வருதலைக் கண்ட சீதை துணுக்குற் றெழுந்தாள். இராமன் பிரிவின் எல்லை

கூறாது “பரதன் புவியாள யான் காடுபோய்த் திரும்பி வருவேன். வருந்தலை” என மொழிந்தான். கீழ்வரும் செய்யுள் சீதையின் சிறந்த மனநிலையைக் காட்டும்.

நாய கன்வன நண்ணலுற் றுனென்றும்
மேய மண்ணிழந் தானென்றும் விம்மலள்
நீவ ருந்தலை நீங்குவென் யானென்ற
தீய வெஞ்சொற் செவிசுடத் தேம்புவாள் --நகர் நீங்கு படலம்

இராமன் அரச பதவியைத் துறந்து காடேடுகின்றான் எனச் சீதை கவன்றிலள்; தன்னைப்பிரிந்து போகின்றான் என்பதை எண்ணியே சீதை துயருற்றாள். தந்தை தாயார் சொல்லுக்குக் கீழ்ப்படிந்து கான கம் செல்லும்போது தன்னை ஏன் கூட்டிச் செல்லலாகாதென வருந்தினள். “காட்டு வழியிலுள்ள பரற்கற்கள் தைத்தலைத் தாங்கு தற்குரிய வல்ல நின் சேவடிகள்; அவை காட்டதர் சுடுதலைப் பொறுக்க மாட்டா” என இராமன் இயம்ப; “உமது பிரிவினும் கானகத்துள்ள வெம்மை பெரிதோ?” என வினாவினள் சீதை. இதைக்கேட்டு இராமன் சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்தானாகச் சீதை மரவுரி தரித்து வந்து அயல் நின்றாள். அதிகம் பேசாமல் சீதை மனவுறுதியுடன் காடேடுத் துணிந்து வீரபத்தினியாயினள். கொழு நனின் இன்ப துன்பங்களில் பங்குபற்றுதல் தம்கடமை என்பது கற்புடை மகளிர் கொள்கையே. கோவலன் மதுரை செல்லும்படி அழைக்கக் கண்ணகி துயர்மறந்து காதலனோடு மதுரை சென்றது போல் மனத்துன்பமின்றிச் சீதை தன் காதலனோடு காடு சென்றாள்.

தன் காதலன் மீது சீதை மெய்யன்பினள் என்பது கூறாமலே அமையும். விராதன் சீதையை எடுத்துச்செல்ல இராமலட்சுமணர் விராதனோடு பொருதனர். சீதையைவிட்டு இராம லட்சுமணரை விராதன் தூக்கிச் செல்லச் சீதை அவர்களை விட்டுத் தன்னைப் புசிப்பாயாக வெனப் புலம்பினள் அல்லனோ? பின்பு பஞ்சவடி யில் இருந்துழி தூர்ப்பணகையைச் சீதை மிகவும் அஞ்சினள். “ஆடவனோடு பேசும் பொழுது நீ இடைவந்த தென்ன” என அரக்கி வெருட்டினள். அப்போது பெண்களுக்கு இயல்பாயுள்ள அச்சத்தினால் சீதை இராமனைத் தழுவினாள். வரம்பில் பேரழகினாள் மருங்குள்ளவளவும் இராமன் தன்னைப்பாரான் என எண்ணிய அரக்கி சீதையை எடுத்துக் கொண்டுபோய்க் கரந்து வைக்கத் துணிந்தாள். சோலையில் மறைந்திருந்து காவல் செய்த இலக்குமணன் அரக்கியை ‘நில்லடி’ என உரப்பி மூக்கு முதலியன அரிந்து சீதையை மீட்டான்.

சீதையின் பெண்ணியல்பு

இலங்கை மன்னனின் ஏவற்கிசைந்து மாரீசன் பொன்மான் உருவங்கொண்டு நன்மானனையாள் முன் சென்றான். மின்னெக்கும் செம்பொன் மேனியும் வெள்ளியின் விளங்கு புள்ளியும் உடைய மாயமானின் அழகு அழகியின் அகத்தை ஈர்த்தது. இவ் விடத்துப் புலவன் மனிதவியற்கையை உள்ளவாறே படம்பிடித்துக் காட்டுதலைக் காண்க. இம்மாணக் கொண்டுபோய் அயோத்தியில் வைத்திருந்து விளையாடலாமே எனச் சீதை நினைந்தாள். இலக்கு மணனும் இராமனும் இது மாயமாடே அன்றே என வாதித்தன ராக, “மான்போய் விடுமே” எனச் சீதை கவன்றாள். சீதையின் புலவியைத் தீர்த்தற்கு இராமன் மான் பிடிக்கச் சென்றான்.

புலவி நீங்குமுன் “ஆ! சீதா இலட்சுமண” என்னும் அவலக் குரல் கேட்டுச் சீதை கலங்கினாள். இலக்குமணன் தமயனுக்கு என்ன நிகழ்ந்ததோ எனப் பார்க்கப்போகாமல் நின்றதைச் சீதையால் பொறுக்க வியலவில்லை.

“குற்றம் வீந்த குணத்தினெங் கோமகன்
மற்றை வாளாக் கன்புரி மரையால்
இற்று வீழ்ந்தன நென்னவு மென்னயல்
நிற்றியோ வினையோ யொருநீ யென்றான்”

— சடாயு உயிர்நீத்த படலம்

“நீ ஏன் இராமனுக்குத் துணைபுரியப் போகாது நிற்கிறாய்?” எனச் சீதை உரைத்தனளாக. “கோமகன் அரக்கரை அழிப்பன், அபாயம் இல்லை; அஞ்சல்” என்று இலக்குமணன் இயம்பினான். கீழ்வரும் செய்யுட்களில் சீதையின் மெய்யன்பு துலங்குதலைக் காண்க.

என்றவ வியம்பலு மெழுந்த சீற்றத்தள்
கொன்றன வின்னவள் கொதிக்கு முள்ளத்தள்
நின்றநின் நிலையிது நெறியிற் றன்றென
வன்றறு கண்ணினள் வயிர்த்துக் கூறுவாள்.

ஒருபகல் பழகிடு ருயிரை யீவரால்
பெருமகன் உலைவுறு பெற்றி கேட்டுநீ
வெருவலை நின்றனை வேறென் யானினி
எரியிடை வீழ்ந்துயி ரிறப்பெ னீண்டெடு

— சடாயு உயிர்நீத்த படலம்

‘இலக்குமணி! உன்மனநிலை விளங்குகின்றிலது’ எனச் சீறிய சீதை ‘தீப்புருவல்’ என்றளாக, இலக்குமணன் இராமனைத் தேடச் சென்றான்.

சீதையின் பேச்சுவன்மை

இராவணன் முப்பகைத் தனையரி தவத்தவர் வடிவந் தாங்கி வீணையின் இசைபட வேதம் பாடுவான் தூயனத்தருந்ததி இருந்த சூழல் நண்ணினான். ஈண்டு இலங்கை மன்னன் தன்பால் நியாயம் இல்லாத போதிலும் தான் சொல்வன நியாயத்துக்குப் பொருந்தும் வண்ணம் பேசுதலைக் காண்க. இலங்கை மன்னனுடைய பேச்சு வன்மையிலும் சீதையின் பேச்சு வன்மை நனி துலங்கு தலைக்கண்டு இன்புறுக. கற்பினுக் கணியைக் கண்ணின் நோக்கியவன் அவள் அழகினை வியந்து பார்த்தற்கு ஆயிரம் கண் வேண்டுமென நினைத்தான். அவனை வரவேற்றுப் பிரம்பினுற் செய்த ஆசனத்தில் அமரும்படி வஞ்சகமில்லாத மனத்தினுள் வேண்டினான். இப்பர்ணசாலை யாருடைய தென வினாவ, ‘உயர்குலத் தன்னை சொல் உச்சியேந்தினுள் உறையும் இடம்’ என விடை இறுத்தான். அப்பொழுது “நீ யார் மகள்” என்னும் வினாவுக்கு விடையாகச் ‘சனகன் மகள், காசுத்தன் மனைவி’ என்றான். “நீர் எங்கிருந்து வந்தீர்” என வினாவலுற்றுளாக முனிவனாக வேடம் பூண்ட இராவணன் தன் பெருமையைக் கூறத் தொடங்கினான். “இந்திரனினும் மேம்பட்டவன், சுந்தரன், எல்லா உலகையும் ஆளும் மன்னவன்; அருமறை யறிந்தோன்; கைலாய கிரியை எடுத்தவன், ‘திக்கயங்களை மருப்பொடித்தவன்’ எனயாவராலும் புகழப்படும் இலங்கை மன்னனுடைய பேரவையினின்றும் வந்தேன். மனக்கினியாள் ஒரு மாதர் நாடுவானுடைய பொன்னகரில் விரும்பி உறைந்து ஈங்குவந்தேன்” என்றான். இத்தருணத்தில் சீதையின் கூர்த்த மதி நனி துலங்கு தலைக் கண்டு மகிழ்க. “வேதியர் சூழலை விரும்பாமல் அரக்கருலகில் என் வாழ்ந்தீர்” என எழுந்தது வினா. “இஃதென்ன; அறநெறி நினைக்கிலாதவர் இனத்திடை அருந்தவத்தினை உடையீர் வைகினீர்” என்றான் சானகி. மறுமொழியாக ‘அரக்கர் தீயரல்லர், துறவிகளுக்கு நல்லார்’ என உரைத்தான் அரக்கன். மாற்றுத்தரமாகத் “தீயவாச் சேர்தல் செய்தார் தூயவரல்லர்” என்றான் அறநெறியறிந்த அருந்ததியன்னான். “அரக்கர் வல்லமை யுடையராகலின், அன்னாரைத் தழுவி நடத்தல் உலகியல் ஞானமாகும்” என ஒரு நியாயம் பகர்ந்தான் முனிவனாகிய அரக்கன். “அரக்கரை அஞ்ச வேண்டியதில்லை; அறத்தை நிலைநாட்ட வந்த வள்ளலின் வீரத்தால்

அரக்கர் மாண்டொழிவர்” எனக் கிளந்தான் அறத்தினரசி. ‘மனிதரால் அரக்கரைக் கொல்ல வியலுமோ?’ என அரக்கன் ஆட்சேபித்தானாக, ‘விராதன் கரன் முதலியோரை மனிதர் கொன்றதை அறியீரோ? தருமத்தை வெல்லுமோ பாவம்’ என மறுமாற்றம் மொழிந்தான். அத்தருணத்தில் இராவணன் தன் வீரத்தை விவரித்தான். “இராவணனுக்கு ஒன்றும் அரிதன்று. மேருவைப் பறிக்க வேண்டின், விண்ணினை இடிக்க வேண்டின், நீரினைக் கலக்க வேண்டின், நெருப்பினை அவிக்க வேண்டின், பாரினை எடுக்க வேண்டின், இராவணனே வல்லவன்” என்றான். “நன்று நன்று அரக்கன் வீரம். இராவணனைச் சிறைவைத்த கார்த்த வீரியார்ச் சுனைப் பரசுராமன் மழுவினால் எறிந்தான் அன்றே” எனச் சீதை சொன்னானாக, மறுமாற்றம் சொல்லவியலாது திகைத்தான் இலங்கை மன்னன். மாயவேடம் விட்டுத் தன்னுருவை அரக்கன் காட்டினாகச் சீதை நடுங்கினள். “அரம்பையர் ஏவல் செய்ய இலங்கையில் உறைதி” என அரக்கன் வேண்டினான். மறுமொழியாக “நின்பேதைமை என்ன? உயர் குலத்துக்குரிய ஒழுக்கத்தினை இழத்தல் உண்டோ? வில்வீரன் வருமுன் ஓடித் தப்பு” என்றாள் கற்பினுக்கரசி. அத்தருணத்தில் “நீ என் விருப்பத்திற்கு இசையாவிடின் யான் இறந்து படுதல் உண்மை ஆகலின், உயிரினை உதவிப் பெரும் பதங்கொள்க” என அடிவீழுந்திரந்தான் இலங்கை வேந்தன். தமியளாய் இருந்த சீதை என்செய்வாள் “இறைவா, இனையோய்” என அலறிக் கதறினாள். இராவணன் சீதையைத் தன் தேரில் இட்டுச் சென்றானாக, “வீரன் என்றால் தேரைக்கடவல்” என்றாள் சானகி, “தேரைக் கடவாது நின்று மனிதரோடு பொருதல் இழிவாகு” மென இயம்பி இராவணன் ஆகாயமார்க்கமாகச் சென்றான்.

சீதையின் மனவுறுதி

இலங்கை மன்னன் சீதையை அசோகவனத்தில் சிறையிருத்தினான். தன் தீயொழுக்கத்தில் நாணமுற்று இராவணன் சீதையை அணுகிக் கூசிக் கூசியே தன் வேட்கையை உணர்த்தினான். “பொற்கொழுந்தே! ஒவ்வொரு நாளாக, நாட்கள் பல வீணை கழிந்தன; காம நோயால் யான் இறந்த பின்போ என்னைக்கூட விருக்கின்றாய்; மூவுலகிலும் ஆனை செலுத்தும் யான் உன்பால் கொண்ட நோயால் மன்மதனோடு அமர் செய்து அழிகின்றேன். உன் காந்தன் காடு நீங்கி உயிர் பிழைத்து அயோத்தி யடையினும் அவனோடு கூடி வாழ்தல் சிறப்பற்ற மானுட வாழ்க்கையாகும்.

நீ என்னுடன் வாழ்வாயாடால், செல்வமுற்றுச் சிறந்து வாழ்வாய். தேவர்களோடு பிரமலோகத்தில் இருத்தற்கே முனிவர்கள் தவம்புரி கின்றனர். அத்தேவர்களிலும் மேம்பட்ட என்னை நீ அங்கீகரிக்கின்றிலை. பல்வேறு நற்குணங்கள் உடைமையால் சிறந்திருந்தும் இரக்கமின்றி யிருக்கின்றாயே! இஃது என்ன! இது நிற்க. இளமை என்பது நிலையாது; சிறிது சிறிதாகக் கழியும்; கழிந்த பின் மீண்டு வராது, ஆகலின் இன்பம் நுகராமல் காலத்தை வீணே கழித்தல் அறிவின் பாற்படாது. நீ இரங்காவிட்டால் யான் இறந்து படுதல் திண்ணம். யான் இறந்தபின் உனது வரம்பில் பேரழகுக்கு ஏற்க நற்குணத்தாலும் காதலாலும் சிறந்த ஆடவன் யாவன் உளன் ஆவான். பெண்மையும், அழகும் படைக்கப் பெற்றாய் ஆயினும், கருணை அளிக்கப் பெற்றிலை”. “ஆ! சீதா இலக்குமணை என இராமன் புலம்பி உயிர் நீத்தமை அறிந்தும் இராமனைக் காணலாம் என நம்பியிருத்தல் பேதைமை. என்னைக் காதலித்துச் செல்வமுற்றிருக்கும் வண்ணம் ஊழ்வினை ஊட்டும் பயனைத் தவிர்த்தல் தகுதியோ? நீ இசையின் என் செல்வம் சிறப்படையும். அல்லாக்கால் என் உயிர் நாசமடையும். அப்போது அது உனக்குப் பழியாகும். தேவரும் சேவிக்கும் என்னைக் காதலியாது விலக்குதல் அறிவின் பாற்படுமோ? ” என்று பகர்ந்தான் இராவணன். தலையில் இருகைகளையும் கூப்பி “முவுலகையும் ஆளும் என்னை ஆட்கொள்வாயாக” எனச் சீதையின் தாள்களில் விழுந்து இரந்தான் இலங்கை மன்னன்.

எவ்வளவு சாதுரியமாக மனத்தை உருக்கும் வண்ணம் பேசிய போதிலும் சீதையின் மனத்தைக் கவர வியலாதிருந்தான் இலங்கையர்கோன். அவன் சீதையின் இலட்சியத்தை உணர்ந்திலன். இல்லற நெறியில் சிறப்புற்று நின்றவே தேவியின் வாழ்க்கை நோக்கம் என்பதையும் ஐம்புலவின்ப வாழ்க்கையைச் சீதை பொருட்படுத்தினாள் அல்லள் என்பதையும் இராவணன் சிறிதும் உணர்ந்திலன். வேதகீதம் பாடிய போதிலும் இலங்கை மன்னன் உளநூலறிவும் ஒழுக்க நூலுணர்ச்சியு மின்றி உளத்தை உணரும் ஆற்றல் இல்லாதிருந்தான் என அறிக. இது நிற்க.

அரக்கனுடைய உரைகேட்ட சீதை சினந்து பின்வருமாறு இராவணனை இகழ்ந்து பேசினள். “துரும்பே! உன் சொற்கள் இல்லறத்தில் இருப்போருக்கு ஏற்காதவை. கற்பே மகளிர்க்கு அணிகலம்; இராமனுடைய ஆற்றல்களை அறிந்திருந்தும் தகுதியற்ற வார்த்தைகளைப் பேசி உயிரிழக்க விரும்புகிறாயே. நீ கோழையானு கையினாலேயே, வஞ்சனையால் இராம லட்சுமணர் இல்லாத சமயத்

தில் என்னைக் கவர்ந்து சிறையிட்டாய். நீயும் உன் குலமும் கெடும் எனச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? சடாயுவால் அடிபட்டு மூர்ச்சையடைந்த நீ இராமனோடு போர் செய்ய வல்லவையோ? உன்வர பலமும் தேகபலமும் விளக்கின் முன் இருள்போல் இராமன்முன் அழிவெய்தும். திக்கயங்களை மருப்பொடித்தாய் என வீரம் பேசுகின்றாய், இளையானை அஞ்சியே வஞ்சனை இழைத்தாய். இராமன் மானுடனாயினும், உன் போராற்றல் அவனுடைய போராற்றலுக்கு நிகராகுமோ. என்னை! உன்னைக் குருதிகக்கப் பிடித்துச் சிறையிட்ட கார்த்தவீரியார்ச்சுனைப் பரசுராமன் கோடரியால் கை தறித்தனன் அன்றே. அன்னனை வணங்கச் செய்த இராமனை நீ வெல்லுவாயோ? துணைவரின்றி இருவர் என் செய்வரெனின், ஒருவரே உலகை அழித்தல் அறியாயோ? இது நிற்க. இரணியன் முதலியோர் அறநெறி தவறிய போதிலும் பிறர்மனை நயந்து இழிவடைந்தார் அல்லர், நீயோ யாவரிலும் இழிந்த ஒழுக்கமுடையாய், நீ கெடுவது உண்மை. காமம் வெகுளி மயக்கம் என்னும் முக்குறும்பை ஒழித்தவரே பிறவிக்கடல் நீந்துவர். 'உன் ஒழுக்கம் அடாது' என இடித்துரைக்கும் அமைச்சர் இலங்கையில் இல்லைப்போலும். இனி முனிவரின் வேண்டுகோளுக்கு இசைந்து தீயோரை அழித்தலே தன் வாழ்க்கை நோக்கமாக இராமன் விரதம் பூண்டதை யான் அறிவேன். உங்கை முக்கிழந்தனள் அல்லனோ? கரன் முதலியோர் தாள்கள் துண்டம் துண்டமாக வீழ்ந்தன அல்லவோ? இனியாயினும் பிழைக்கும் வழி தேடு நீ" என மொழிந்தான் கற்பிணுக்கு அணியாவான்.

இலங்கை மன்னனுக்கும் இராமன் தேவிக்கும் இடையில் நிகழ்ந்த வாதத்தில் மன்னன் பெருந்தோல்வி யடைந்த போதிலும் தோல்வியைக் காட்டாது வீரவார்த்தை பேசுதலைக் காண்க.

இத்தகைய பேச்சைக் கேட்ட இராவணனிடம் காமத்திலும் சீற்றம் தலையெடுத்தது. அவன் தெழித்து உரப்பினன்; சீதையைத் தின்பேன் என்று உடன் நெழுந்தான். பின்பு காமம் தலையெடுக்கச் சினந்தணிந்து சில உரைத்தான். "என் வீரத்தை இகழ்ந்தனை, நன்று. எனக்கு இயலாத காரியம் இல்லை. நீ உயிர் விடுதல் கூடுமென அஞ்சியே உன்னை வஞ்சனையால் கைப்பற்றினேன். மாயமான் என உணரமாட்டாத மானுடரோ தேவர் அஞ்சும் என்னிடம் இருந்து உன்னை மீட்க வல்லவர், என்னை வென்றோர் இருக்கட்டும். தேவர்கள் என் ஏவல் செய்கின்றார்களே; இராம லட்சுமணரை இங்கு கொணர்ந்து பணிசெய்ய வைக்கின்றேன் பார். உன்

பொருட்டு அவர்களைக் கொல்லாது விட்டேன்; நீ இணங்காவிடின், அவர்களைக் கொல்வது நிச்சயம்; இரண்டு மாதங்களில் நீ என் விருப்பத்திற்கு இசையாவிட்டால் உன்னையும் கொல்வேன்” என உரப்பிச் சென்றான் இராவணன்.

சீதையின் கவலை

தான் கண்ட மயிலையும் குயிலையும் மாணியும் தன் அவல நிலையை இராமபிரானுக்கு அறிவிக்கும்படி இரந்துசென்ற சீதை அரக்கரூராகிய இலங்காபுரியில் தனக்கு யாது நிகழுமோ என அஞ்சினுளல்லள். தன்னுயிரை இழத்தல் தன் கற்பினைக் காத்தல் என்பவற்றைப் பற்றிய சிந்தனை சீதையிடம் எழுந்ததில்லை எனலாம். எல்லையின்றிப் பெருகுகின்ற கண்ணீரில் மூழ்கியிருந்தாள் மிதிலை யரசினங்குமரி; தான் உற்ற இடரால் கவன்று துயிலின்றிக் கண்கள் இமைத்தலும் முகிழ்த்தலும் துறந்தாள்; புலிக் குழாத்திடை அகப்பட்ட மான்போல அரக்கியர் மத்தியிலிருந்து நடுங்கி உயிர்த் தாள்: கீழேதரப்படும் செய்யுள் சீதையின் அழகையை இனிது புலப்படுத்தும்.

வீழ்தல் விம்முதல் மெய்யுற வெதும்புதல் வெருவல்
எழுதல் ஏங்குதல் இரங்குதல் இராமனை யெண்ணித்
தொழுதல் சோருதல் துளங்குதல் துயருந் துயிர்த்தல்
அழுதல் அன்றிமற் றயலொன்றுந் செய்குவ தறியாள்.

—காட்சிப் படலம்.

தன்கொழுநனுக்கு என்ன நிகழ்ந்ததோ அவன் மனநிலை யாதோ என்று ஏங்கி அழுதாள் சீதை. உடுத்த துகிலோடு தண்ணீரில் மூழ்காமல் மாசடைந்த மேனியளாய்ச் சாம்பி மெலிந்திருந்தாள். அத்தருணத்தில் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகத் தன்கொழுநனின் நற்குண நற்செய்கைகள் அவள் மனத்தின்கண் எழுவனவாயின.

இலக்குமணன் தமயனைச் சந்தித்தானு எனவும் இருவரும் தன் சிறையிடம் அறியாது தேடுகின்றனரோ எனவும் அயிர்த்தாள். சீலத்தால் சிறப்பெய்திய எருவை வேந்தன் மாண்டமையால் தன் நிலைமையைச் சொல்வோர் ஒருவரும் இல்லையே எனக் கவன்றாள்; கையற்ற நிலையில் என்செய்யலாம் எனக் கலங்கினாள். இலக்குமணன் கூறிய புத்தியுரையைக் கேளாமையால் அறிவிலள் எனத் தன்னைத்துறந்தானு தன் கொழுநன் என ஏங்கி அழுதாள்! அடுத்த பொழுது தன்துயர் மறந்து தன்கொழுநன் கானகத்தில்

உணவு அளிப்பாரின்றி இருத்தல் கூடுமென நினைந்து இரங்கினான். ஒருவேளை 'அரக்கர் என்னைத்தின்று விடுதல் கூடு'மாதலின், தேடுதலில் பயனில்லை என இராமலட்சுமணர் தேடாதிருக்கின்றனரோ எனச் சீதை ஐயமுற்றாள். தாயரும் தம்பியரும் மறுபடியும் கானகம் வந்து அயோத்தி திரும்பும்படி அழைத்தாலும் அவர் சென்றிராரே என நினைந்தாள்; அங்ஙனமாயின், இலங்கை நோக்கி வருங்காலை கரன் போன்ற வல்லரக்கர் எதிர்த்தனரோ என எண்ணினள். இவ்வண்ணம் மயங்கி அழுது கொண்டிருந்தாளாக அவள் இருந்த இடத்தில் கறையான் புற்றெடுத்து மூடின. சீதை இவ்வண்ணம் புடை பெயராதிருந்து தன் கொழுநனையே சிந்திப்பாளாயினள். இதுநிற்க.

இன்பத்திலும் இன்புருமல் விருப்பு வெறுப்பின்றிப் பற்றற்றன் பற்றினைப் பற்றி முகமலர்ச்சியோடு இருக்கும் இராமனையே எப்பொழுதும் சீதை உன்னினள். 'வில்லார் தோள்களைப் பிரிந்தேனே' என அவலித்தும் மிதிலையில் நடந்த அர்யமிதித்தல் முதலிய மணச் சடங்குகளை நினைத்தும் இரங்கினள். பரசுராமன் 'வளைக்க இயலுமாயின் வளைக்க' எனக் கொடுத்த வில்லை வளைத்து வணக்கம் பெற்ற வல்லமையைப் பாராட்டி அழுதாள். காடேகுங்காலை தானங் கொடுத்து முடிந்தபின் வந்த வேதியனுக்கு எஞ்சியிருந்த பசுக்களை அளித்த வள்ளன்மையைப் புகழ்ந்து அழுதாள். "கங்கைக் கரையில் ஏழைவேடனைத் தன் தம்பியெனத் தழுவிய பெருந்தகையை இழந்தேனே" எனப் புலம்பினாள்; "விராதன் தோளை வெட்டி விழத்திய வீரனைக் காணேனே" எனக் கவன்றாள். "வீரமும் கருணையு முடைய வீரன் என்னை இன்னும் மீட்க வரவில்லையே" எனக் கவன்றாள்.

இவ்வண்ணம் யாதொரு துணையுமின்றி நிறையே துணையாக இருந்து அரற்றி அழுது வருந்துவாளின் இடக்கண் துடித்தது. தம்விருப்பம் நிறைவேறும் என வலியுறுத்தும் நிமித்தம் நிகழாமாயின், அந்நன்னிமித்தத்தை நம்புதல் மக்கள் இயற்கையே. சீதையும் அசோகவனத்தில் உற்றாரும் உறவினரும் இன்றியிருந்து தன்உயிர்த் துணைவனைக் காணலாகுமோ என அலமந்தாள். தன்னுயிரினும் இனிய கொழுநன் மீட்கவருதல் கூடுமென நினைந்த போதிலும், கவலையும் கண்ணீரும் அகன்றில. அருளிலோன் அறத்தை நாட்டுதல் இயலாதாகின், தன் அன்பிற்குரியாளை மீட்டே தீர்வான் என நம்பியே கற்பினுக்கு அரசி தன்னுயிரை வைத்திருந்தனள் என்க. எனினும் பிறர் மனையில் தான் இருந்த பழி தன்

கொழுநனைத் தொடரும் என அஞ்சிய சீதை தற்கொலை புரிதலை அறத்தாறு எனத்துணைந்து ஒரு மாதவிப் பொதும்பரை எய்தினான். பின்பு அநுமானைக் கண்டு உயிர்வாழ்ந்தான்.

சீதையின் அறக்கற்பு

தன் வீரத்தையும் ஆணையையும் புகழ்ந்துரைத்துச் சீதையைத் தன் வயப்படுத்த எண்ணிய இலங்கையர்கோன் தன் எண்ணம் கைகூடவில்லை என உணர்ந்தான். பின்பு சீதையின் கையற்ற நிலையை விளக்கித் தன் விருப்பத்திற்கு இசையப் பண்ணலாமென எண்ணினான். தன் துணையற்ற நிலையைச் சிந்தியாது அறத்தின் வழிநின்ற சீதை, இலங்கை மன்னனுடைய சீர்கெட்ட ஒழுக்கத்தினை இகழ்ந்தான். இராவணன் சீதையின் மனத்தைத் திருப்ப வியலாது கவன்றான். அச்சமயத்தில் மகோதரன் ஒருதீய ஆலோசனை சொல்ல, இராவணன் அவன் கூறும் வஞ்சனையால் சீதையை இசையப்பண்ணலாம் என நம்பினான்.

இலங்கை மன்னன் அசோகவனத்தை அடைந்து சீதையிடம் குறையிரந்தான். அப்பொழுது சீதை தன்மனக் கருத்தை வெளியிட்டாள். “யான் உயிர் வீயாமல் இருத்தல் செல்வத்தையும் இன்பத்தையும் அநுபவித்தற்கு அன்று; என் ஆசையின் கனியைக் காணு தற்கே என்பதை நீ உணர்வீன்றினை. இராமன் உயிரே என் உயிர்; எனக்கு வேறேர் உயிர் இல்லை என்றான். அப்பொழுது இராவணன் இராமனால் தன்னை வெல்ல வியலாதென்பதை நிலைநிறுத்த முயன்றான். “இராமன் உன் உயிருள் நுழைந்து மறைந்திருந்தாலும் யான் அவனைக் கொல்வது திண்ணம் இராமனைக் காணலாம் எனவும் உன் காந்தனோடு இனிது வாழலாம் எனவும் நம்பியிராதே; குரங்குகள் கடலை அணைக்கடி இலங்கை மதிலை வளைத்து ஆரவாரிக்கின்றன வாகையால் இராமன் வெல்வான் என எண்ணாதே. என்பகைவர் விளக்கெதிர்வந்த விட்டில்போல் எண்ணிய மாத்திரத்தில் அழிவெய்துவார். அதுநிற்க, அயோத்தியிலுள்ளவரையும் மிதி லையிலுள்ளாரையும் கொன்றுவரும்படி வீரரை ஏவியுள்ளேன் என அறிவாயாக” என்றான் இராவணன்.

சீதை அதுகேட்டுத் துயருற்றாள். அறநெறி நிற்போருக்கு இவ்வுலகில் உய்வில்லை என நினைத்து உலகவாழ்வை வெறுத்தாள். அத்தருணத்தில் மகோதரன் மாயாசனகளைக் கட்டி இழுத்து அவர்கள் முன்னிலையில் கொணர்ந்தான். தன் தந்தை சிறைப்பட்டதைக் கண்டு சீதை நிலத்தில் விழுந்து புரண்டு புலம்புதலைக் காண்க.

தெய்வமே யென்று மெய்ம்மை சிதைந்ததோ வென்னுந் தீய
வைவலோ வுலகை யென்னும் வஞ்சமோ வலிய தென்னும்
உய்வலோ இன்ன மென்னு மொன்றல துயர் முற்றும்
தையலோ தரும மேயோ யாடிவர் தன்மை தேர்வார்.

—மாயா சனகப்படலம்

“தெய்வமே, அறம் அழிவெய்தியதோ? மறக் கற்பின் வலிமை யால் இவ்வுலகை எரித்து விட்டாருமா? வஞ்சகமே இவ்வுலகில் தலையெடுக்கின்றது. எந்தையே, என்பொருட்டால் நீ இந்நிலை அடைந்தாயே” எனச்சீதை அறற்றினள். “என்னை விடுதலை செய்வானைக் காணேன், உன்னைச் சிறையில் இருத்தியயானும் உயிர் வாழ்கின்றேனே” எனக் கவன்றாள் சீதை.

இன்னணம் கலங்கிய சீதையைத் தேற்றி இணங்கச் செய்யலாமென எண்ணிய இராவணன் இனைய சொன்னான். “உன்மீது யான் கொண்டுள்ள அளப்பருங்காதலால் உந்தையை இடருறுவித்தேன்; பொறுத்தி; அஞ்சல்; என் காமவெந்நோய் துடைத்தியேல், முவுலகாட்சியும் சனகனுக்கு அளிப்பேன்; சுந்தரப்பவள வாயால் ஒரு மொழி சிறிது சொல்லுவாய்” என்ற இவற்றைக்கேட்டுக் கலங்கி நடுங்கிய நிலையிலும் சீதையின் அகத்தில் அறம் தெளிந்து துலங்கிற்று. தேவி கற்பின் மகிமையால் வீரபத்தினியாயினள் எனலாம். “இராமன் உன்னைக் கொல்லுங் காட்சியைக் காண விருப்புகின்றேன்” என்றாள் சீதை. ஈண்டு மறக்கற்பினும் அறக்கற்பு மிளிர்ந்தலை உய்த்துணர்க. அப்போது இராவணன் சினந்து, சீதையை அணுக, மகோதரன் விலக்கினான். “சனகன் புத்தி சொன்னானாயின் சீதை இசைவாள்” என மகோதரன் சொன்னானாக, “என் உயிரைக் காத்தற்கு அமரருக்கு அரசனாவான் தேவியாதல் தீதோ” என மாயாசனகன் விளம்பினான். “இத்தகைய உரையை எந்தை கூறான்; எந்தையே, அறநெறி விலகி யான் வாழ மாட்டேன்; என் உயிரினும் இனிய உன்னுயிரைக் காத்தலிலும் அறநெறி நின்றலே சிறந்தது; இராமன் மீட்டால் உயிர் வாழ்வேம்; அன்றேல் இறத்தலே நன்று” எனச் சீதை உறுதியோடு சொன்னாள். சீதையை அச்சுறுத்தும் நோக்கத்தோடு சனகனைக் கொல்லச் சூரிகையை உருவினான் இராவணன். அத்தருணத்தில் சீதையின் அறக்கற்பு சிறந்து மிளிர்ந்தது. மிதிலையரசி கடவுள்மீது முழுநம்பிக்கையுடையவளாதலின் உறுதி கொண்டாள். பித்தேறியவள்போல் சீதை “உன்னை ஒருவரையும் கொல்ல இயலாது; தீயோனாகிய உன்னை இரா

மன் கொல்வான்” என்றாள். சீதையின் அறக்கற்பை அநுமன் பாராட்டுதலை எண்டுச் சிந்திக்க.

“விற்பெருந் தடக்கை வீர வீங்குநீர் இலங்கை வெற்பின்
நற்பெருந் தவத்த ளாய நங்கையைக் கண்டே னல்லேன்
இற்பிறப் பென்ப தொன்று மிரும்பொறை யென்ப தொன்றும்
கற்பெனும் பெயர தொன்றுங் களிநடம் புரியக் கண்டேன்”

—திருவடிதொழுத படலம்

15. மாருதியின் மகிமை

அநுமன் அணங்கோ குரங்கோ என மருளுகின்றேம். காற்றின் மதலையாகப் பிறந்த அநுமன் குரங்குகளிலும் உடல்வலி மிக் குடையோனாகத் திகழ்வான் என எதிர்பார்க்கின்றேம். வானரங்கள் வாயுவின் வேகத்துடன் கிளையிலிருந்து கிளைக்குப் பாய் தலைக் கண்டு வியக்கின்றேம். வாளை அளவும் மரங்களில் உறையும் வானரங்களுள் மகிமை பெற்ற அநுமன் வானில் உலாவும் சூரியனிடம் பல கலைகளையும் பயின்றான் என இயம்புதல் பொருத்தமே. இங்ஙனம் உடற்பயிற்சியும் உளப்பயிற்சியும் பெற்ற அநுமன் கடல் தாவிச் சென்று சீதையைக் கண்டு வருதல் வினே தமோ? கடல் கடந்து சீதையைத் தேடவல்லார் யார் என வானர வீரர் தேர்வாராயினர். அத்தருணத்தில் சாம்பவான் மாருதியின் குணதிசயங்களைப் பின்வருமாறு கூறினன்.

“மாருதி உடல்வலிமை மிக்குள்ளோனாகவும் பல நூல்களையும் நுண்ணிதின் உணர்ந்து சொல்வன்மை உடையோனாகவும் சமயத்திற்கு ஏற்றவாறு செய்யுந் தொழிலை ஆராய்ந்து துணியும் வல்லமை உடையோனாகவும் திகழ்கின்றான். மேலும், மாருதி, மழைத்துளிகளின் இடையில் நுழைந்து செல்லும் சிறிய உருவம் எடுத்தல் என்னும் அணிமா என்னும் சித்தியிலும் மேருமலை போலப் பெரிய உருவினனாகத் தோற்றுதல் என்னும் மகிமா என்னும் சித்தியிலும் நனிபயின்றவன்; தளர்வின்றிப் பராக்கிரமத்தோடு செயலாற்றும் வல்லமையுடையவன் என யாவராலும் பாராட்டப்படுபவன்; நீதியிலும் வாய்மையிலும் சிறிதும் வழுவாதவன்; இராமன் மீது பேரன் புடையவன்; ஆகலின் மாருதியே கடல்கடந்து சீதையைக் கண்டு வெற்றியுடன் கண்ணிய கருமத்தை முடிக்க வல்லவன்” என எடுத்துரைத்தான்.

அநுமானின் ஊகம்

உடல் வலியிலும் பார்க்க அநுமானின் உளவாற்றல் நனி மிளிர்ந்தலைக் காட்டுவாம். இராம லட்சுமணர்களைக் கண்ட சக்கிரீவன் அவர்கள் தன்னைக் கொல்லும்படி வாலியால் ஏவப்பட்ட பகைவராவரோ என ஐயுற்றான். மலை முழையினுள் ஒளித்தற்கு விரைந்

தோடும் கவியரசு தன் அமைச்சன் அநுமானை அழைத்து அவர்களை ஒற்றிவரும்படி சொன்னான். அநுமன் பிராமணப் பிரமசாரியின் வடிவம் எடுத்து மறைந்திருந்து இராமலட்சுமணரைக் காண்டல் செய்தான். அவர்கள் மன்மதனினும் அழகிய வடிவினர்; மறலி அஞ்சும் விறலினர்; தவவேடத்தினர்; வன்சிலையினர் எனக் கவனித்தான். கண்ணிமைத்தல் முதலிய குறிகளால் அமரர் அல்லர் எனவும் வில்லுடைமையால் மானிடர் எனவும் தவவேடம் தரித்தமையால் தருமத்தையும் நல்லொழுக்கத்தையும் செல்வம் என எண்ணுபவர் எனவும் அறிந்தான். ஆவி சோர்நிலையராகலின், மனத்தில் ஒருதுயர் உடையரெனவும் இழந்த ஒரு பொருளைத் தேடுகின்றனர் எனவும் ஊகித்தான். இங்ஙனம் பிறர் உள்ளத்துட் புகுந்தறியும் ஆற்றல் உடையவனாகலின், அநுமன் இவர்கள் பகைவர் அல்லர்; அரக்கர் கைப்பட்ட மானைத் தேடுகின்றனர் எனத் துணிந்தனன் போலும்.

காட்டு விலங்குகளும் பறவைகளும் இராம லட்சுமணர் மீது இரங்குதலையும் மரங்களும் புற்களும் சாய்ந்து அவர்களை வணங்குதலையும் கண்ட அநுமன் அன்புடன் அவர்களை அணுகி வாக்குச் சாதுரியத்துடன் பேசுதலைக்காண்க. “நீர் யார்” என அரசிளங்குமரர் வினவினராக, “அழகு மிகுந்தவரே, யான் காற்றின் மகன், எரிகதிர்ப் பருதிச் செல்வன் செம்மலுக்கு ஏவல் செய்பவன். நீவிரியார் என அறிய வந்தேன்” என்றான் மாருதி. இவ்வழகிய பேச்சைக் கேட்ட இராமன் ‘இச் சொல்லின் செல்வன் கல்வியாலும் அறிவாலும் ஆற்றலாலும் ஒப்பற்றவன்’ என வியந்து தன் தம்பிக்குக் கூறினன். மாருதி மொழியும் அன்பு மொழிகளாலும் முகமனாலும் இராமன் அவன்மீது மிக அன்புடையவனாயினான். “வாலியால் துன்புறுத்தப்படும் சுக்கிரீவனுடைய துன்பம் துடைக்க வந்தீர், சரண புகுந்தோரைக் காத்தல் அறங்கள் எல்லாவற்றிலும் சிறந்த தல்லதோ? உங்கள் நட்பு நன்மை தரும் என்பதற்கு ஐயமில்லை’ என அநுமன் இனிமையாகப் பேசினன். அரசியற்றந்தரம் வல்ல அமைச்சனாகலின், அநுமன் இராமனையும் சுக்கிரீவனையும் நட்புக் கொள்ளும்படி செய்தற்கு இருவரையும் சந்திக்கப் பண்ணவேண்டுமெனத் துணிந்தான். அரசிளங்குமரரின் வரலாற்றினை இலக்குமணன் கூறக்கேட்ட அநுமன் அவர்களின் வீரத்தையும் அறிநெறியையும் வியந்து அடிபணிந்தான். அப்பொழுது “பிராமணனாகிய நீ அடிபணிதல் தகா”தென இராமன் இயம்ப, அநுமன் மிகத் தாழ்மையுடன் ‘யான் அரிக்குலத்தவன்’ என்றான். பின்பு இராமலட்சுமணரை அழைத்துக் கொண்டு சுக்கிரீவனிடம் சென்று, “வாலியின் உயிர்

தெற்கு காலன் வந்தான்” எனச் சுக்கிரீவனுக்கு நயம்பட உரைத்தான். இதை உரைத்துழி, அநுமன் தூயமனமுடையனாகலின் உவகையால் ஆடினான்.

பேச்சுவன்மை

அநுமன் இராமலட்சுமணரைச் சுக்கிரீவனுக்கு அறிமுகப்படுத்தும்போதும் உள்ளத்தைக்கவரும் வண்ணம் அழகாகப் பேசுதலைக் காண்க. “அழகாலும் அறிவாலும் நீதிமுறைமையாலும் போர் வலிமையாலும் சிறந்துவிளங்கும் இவ்வீரர் ஆழிவேந்தன் தசரதன் குமாரர், நம்மரசை மறுபடியும் தரவல்லவர் என்பதை அறிவீராக; இவ்வீரர் தாடகை வதை செய்தும் வில்முறித்தும் பரசுராமனின் வலி தொலைத்தும் புகழ் பெற்றவர்; சிறியதாயின் சொல்லுக்குக் கீழ்ப்படிந்து பரதனுக்கு அரசு உவந்தளித்தனர்; விராதன் கரன் முதலியோரைக் கொன்று தருமத்தை நிலைநாட்டியவர்; மாயமானாகிய மாரீசனுக்கு மா யமனாயினர்; சீதையைத் தேடுதற்கு உதவி தேடுகின்றனர். இத்தகையோரின் நட்பைப் பெறுதல் நன்று” என்றான். இராமன் விருந்தினனாயிருந்துழி “இல்லாளை இழந்தனையோ?” எனச் சுக்கிரீவனை வினாவியபொழுது, அநுமன் வாலியின் தீவினையை எடுத்துரைத்தான். சுக்கிரீவன் வாலியின்மீது காதல் உடையவனாய் நீதி தவறாது ஒழுகியதையும் வாலி நீதிமுறை வழுவீச் சுக்கிரீவனைத் துன்புறுத்தி நாட்டினின்று கலைத்துத் தம்பியின் இல்லாளைக் கவர்ந்ததையும் இராமன் மனத்தில் பதியும்படி தெளிவாகச் சொன்னான். அப்பொழுது வாலியைக் கொல்லும் வலிமை இராமனுக்கு உண்டோ எனச் சுக்கிரீவன் அயிர்த்தானாக, இராமன் ஏழுமராமரங்களை ஓர் அம்பினால் ஊடுருவ எய்து தன் திறமையைக் காட்டினான். இவ்வண்ணம் இருவருந் துணைவராயினர். “மாரிகழியுமுன் வானரசேனையோடு வருவேம்” என வாக்களித்த கவியரசு அவ்வாக்கை நிறைவேற்றமை யாது காரணத்தாலோ என அறிந்து வரும்படி இராமன் இலக்குமணனை ஏவினன். இலக்குமணன் அநுமானைக்கண்டு “நூற்கல்வியாற் சிறந்த நீயும் மறந்தனையோ” என வினாவியகாலை, சொல்லின் செல்வன் மிக இனிமையாக மறுமொழி இயம்புதலைக் காண்க. “யானே இருவரையும் நட்புக் கொள்ளச் செய்தவன்; அந்நட்பைச் சுக்கிரீவன் மறந்தானாயின், யானும் உய்யமாட்டேன்; சுக்கிரீவனும் உய்யமாட்டான். தாய் தந்தை குரு அந்தணன் பசு குழந்தை பெண் என்போரைக் கொலை செய்வோருக்கும் கழுவாய் உண்டாகலாம்; ஆனால் செய்ந்நன்றி கொண்டுருக்கு உய்வில்லை. சுக்கிரீவன் நட்பை மறந்திலன், வானரசேனை சேர்வதைப் பார்த்திருந்து காலந்தாழ்த்தனன்” என்றான்.

அநுமன் சீதையைக் கண்டு பேசும்போதும் மிகவும் சாதுரியமாகப் பேசுதலைக் காண்க. கவியரசின் கட்டளைப்படி வானரங்கள் சீதையைத் தேடுதற்குப் பலதிக்கிலும் சென்றன. அநுமன் தென்றிசையில் தேடும்படி கட்டளை பெற்றான். மகேந்திரமலையினின்று கடல் தாவிப்பாய்ந்து இலங்கை அடைந்த மாருதி அசோகவனத்தில் சீதை சிறையிருத்தலை அறிந்தான். அவன் காவல் புரியும் அரக்கியரைத் தன் விஞ்சையால் துயிலச் செய்தான்; பின்பு தன்னுயிரை மாய்த்துக்கொள்ள முயலும் சீதைக்குத் தன் உருவைக் காட்டினான். மாருதி தான் இராமதூதன் எனத் தன்னை அறிமுகப்படுத்தும் முறை மிகவும் மெச்சத்தக்கது. பலர் சீதையைத் தேடித் திரிந்தபோதிலும் தவத்தின் மகிமையால் தானே சீதையைக் காணும் பேறுபெற்றான் என்றான். இராமநாமம் சொல்லித் தன்னுயிரைக் காப்பாற்றியவனை “நீயாவன்” எனச் சீதை வினாவினாள். அதற்கு விடையளித்துழி அநுமன் சொல்லின் செல்வனாகத் துலங்கினன் எனச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? “பிறர்மனை விழைந்த வாலியைக் கொன்று அறத்தை நாட்டிச் சுக்கிரீவனுக்கு அரசு நல்கிய இராமனுடைய தூதன் யான். கவியரசின் மந்திரத்துள்ளேன்; அநுமன் என்னும் பெயரினன்” என்றான். பின்பு இராமன் திருமேனியழகை வருணித்துத் தான் மாயம் வல்ல அரக்கன் அல்லன் என்பதை வற்புறுத்தினான்; சீதை மரவுரிதரித்துக் கானகம் செல்லத் துணிந்ததையும் நகர்வாயில் அகலுமுன் ‘யாண்டையது கானகம்’ என வினாவிடையையும் அடையாள மொழிகளாகக் கிளந்து தான் உண்மையான தூதன் என்பதைக் காட்டினான். முடிவில் இராமனுடைய கணையாழியைக் காட்டிச் ‘சிரஞ்சீவியாய் வாழ்வாய்’ என்னும் வாழ்த்தைப் பெற்றான் அநுமன். சீதை உயிரோடு இருக்குந்துணையும் இராமன் தன்னுயிரை மாய்த்துக் கொள்ளான் எனவும் விரைவில் சீதையை மீட்க வருவான் எனவும் மிகவும் உற்சாகத்தோடு சொல்லி அநுமன் சீதையைத் தேற்றினான். தேற்றியபின் சீதையைக் கண்டதற்கு அறிகுறியாக அடையாளமொழிகளோடு துளாமணியையும் பெற்று ஏகினன்.

அநுமன் பொழிலிறுத்து அரக்கர் பலரைக் கொன்று வீரனாகத் துலங்கினான். பின்பு இந்திரசித்தினால் பிணிப்புண்டு இராவணன் முன்னிலையில் கொணரப்பட்டான். மாருதி இராவணனைக் கண்டவுடன் சீற்றங்கொண்டு அவனைக் கொல்ல எண்ணிய போதிலும் போர் நீடித்தல் கூடுமாகலின், ஆடங்கி யிருத்தலே நன்றெனத் துணிந்தான். அப்போது அநுமனை விளித்து, “நீ யாவன்? மும் முர்த்திகளில் ஒருவனோ? குலிசியோ? யமனோ? அகத்தியனோ? பூதமோ?

கரவாது சொல்” என்றுன் இராவணன். “அன்றர் அல்லன்; யான் ஒரு வில் வீரனின் தூதன்; அவ்வீரனோ உலகத்தை அழிக்க வல்லவன்; தருமசொருபி; தீயோரை ஒறுத்து நல்லோர் இடர் நீக்கும் செம்மல்; யான் அவனுடைய அடிமை” என விளம்பினன் அநுமன். இவ்வண்ணம் அச்சமின்றி அநுமன் தூது உரைத்துழி, அவன் சொல்வன்மையும் நூலறிவும் அன்புடைமையும் நனிமிளிர்ந்தலைக் காண்க. அநுமன் தூதனுக்குரிய இலட்சணங்கள் யாவும் உடையோனாகத் திகழ்தலைப் பின்வரும் பேச்சில் கண்டு மகிழ்க. “தீயினும் தூயவனைத் துயர்செய்தாய்; நின்மாதவத்தின் பயனை இழந்தாய்; உன் பெருமை அழிவேய்தும்; அறம் வெல்லும் பாவம் தோல்வியடையும் என்பதை அறியாயோ? ஒழுக்கங்குன்றினோர் நற்கதி யடைதல் உண்டோ? காமத்தால் இழந்தோர் இறந்தொழிவர் என்பதில் ஐயமுண்டோ? பிறர்மனை நயத்தலிலும் இழிவான் செயல் உண்டோ? பிரியமில்லாத ஒருத்தியிடம் தன்னைசையைக் கட்சாமற் சொல்லி வாழ்தலிலும் இழிவானது யாதுளது? இராமன் அம்புக்குத் தப்பலாம் என எண்ணுதியோ எனப் பெருமிதத்தோடு மாருதி இராவுணனுக்குச் சொன்னான்.

இங்ஙனம் பேசிய அநுமன் தூதனாகலின் கொல்லப்பட வில்லை. அநுமன் விடுதலை பெற்று இலங்கையை எரியூட்டியபின் பஞ்சவடி திரும்பினான். சீதையைத் தேடிச் சென்ற வானரவீரர் குறித்த காலவெல்லையில் செய்தி சொல்ல வராமையால் இராமன் சோர்ந்திருந்தான். பின்பு சுக்கிரீவன் தேற்றினானாக, ஒருவாறு மூர்ச்சை தெளிந்து அநுமனின் வரவை எதிர்பார்த்திருந்தான். அத்தருணத்தில் அநுமன் வந்து தென்றிசையை நோக்கி வணங்கிச் சீதை கற்புநெறி தவறாதிருக்கின்றான் எனக் குறிப்பால் உணர்த்தினான். அங்ஙனம் குறிப்பால் உணர்த்தியபின் தன் உள்ளக்கருத்தைப் பின்வருமாறு உரைத்தான்.

கண்டனென் கற்பினுக் கணியைக் கண்களால்

தெண்டிரை யலைகட விலங்கைத் தென்னகர்

அண்டர்நா யகவினித் தவிர்தீ ஐயமும்

பண்ணு துயருமென் றநுமன் பன்னுவான்.

—திருவடி தொழுத படலம்

“உன்பிரிவால் துன்புற்றுக் கண்ணீர் சொரிந்து கொண்டிருக்கின்ற கற்பினுக் கணியாகிய சீதையைக் கண்டனன்; ஆகலின் சீதையின் கற்பில் ஐயுறவேண்டாம்; கவலை நீங்குவாயாக; சீதை தன் சிறந்த ஒழுக்கத்தால் உனக்கும் உன்குலத்துக்கும் தன் தந்தையின் குலத்துக்

கும் புகழ் ஈட்டிக் கொடுத்தாள்; எளிய குரங்கின் குலத்தையும் மேன்மை யுறச் செய்தாள்; ஆகலின் பிராட்டியை யான் தெய்வமெனத் தொழுகின்றேன்; சீதை கற்பாலும் பொறுமையாலும் தனக்கு ஒப்பாரும் மிக்காருமின்றி மிளிர்கின்றாள். உன்னையே எப்பொழுதும் சிந்திக்கின்ற ளாகலின், நீ பிரிந்திருக்கின்றாய் என்பது பொருந்தாது. அறக் கற்பினளாகிய சீதை நீர் உகுத்த கண்ணினளாய், தமிழளாய், தவத்தின் வடிவினளாய், பர்ணசாலையில் இருக்கின்றாள்; ஆகலின் நீயே ஆடவருள் பாக்கியவான். இராவணன் தன் விருப்பத்திற்கு இசையாவிடின் சீதையைக் கொல்வான் என வெருட்டியபோதிலும் சீதை கற்புநிலையினின்று வழுவிய அல்லள் என்பதை என் கண்களால் கண்டேன். அவள் உயிர்விட எண்ணிப் பொதும்பர் அடைந்தபோது உன் நாமத்தைச் சொல்ல, அவள் உயிர் நீத்தலைத் தவிர்த்தாள்; உன் ஆழியைக் கண்டு மீட்க வருவீர் என நம்பியே உயிர் வைத்திருக்கின்றாள். இதோ கற்பினுக்கணி அடையாள மொழிகளோடு தந்த துளாமணி" என்றான் அநுமன். இங்ஙனம் மாருதி தான் சீதையைக் கண்ட வரலாற்றை எழிலுறச் சொல்லிப் பெரும் புகழ் பெற்ற அணங்காயினன்.

16. சரபங்கன் தீப்புருதல்

இன்றும் இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் பக்தர்கள் தீ தம்மைச் சுடாதென நம்பித் தீக் குளித்தலைக் காண்டாமன்றே. விற்றகை எரி மூட்டிச் சுவாலை அடங்கியபின் தழலைப் பள்ளம் திடலின்றி மட்டமாகப் பரவுவர். பின்பு தழல்மீது அடிவைத்துப் பக்தர் நடக்கின்றனர். தீக்குளிப்போர் பக்தி காரணமாகத் தீ தம்மைச் சுடாதென நம்புவராதலின் பாதம் வெதும்புகின்றிலர்.

சென்ற ஆண்டு வீயத்துநாம் என்னும் நாட்டில் பௌத்த ருடைய ஆதிக்கத்தை நாட்டுதற்கெனப் பிக்குக்கள் கிளர்ச்சி செய்தனர். அந்நாட்டுச் சர்வாதிகாரிகள் பௌத்த குடிகளைத் துன்புறுத்தினராகப் பௌத்தபிக்குக்கள் சிலர் தம்முடல் மீது நில நெய் வார்த்துத் தீக்கொளுவினர். இப் பிக்குக்கள் தம் மதத்தை நாட்டு தற்குத் தம்மைத் தியாகம் செய்தனர் என்பதில் ஐயமில்லை. ஆனால் அவ்வருள் செயலைச் சம யாவேசம் காரணமாகச் செய்த தற்கொலை என இக்காலத்தவர் கண்டிப்பர்.

பரம்பொருளைத் தியானித்துக் கொண்டிருந்தலே வாழ்க்கையின் சிறந்த நோக்கமாகுமென யவன தத்துவ ஞானியார் அரிஸ் தாத்தில் இயம்பினர். ஐம்புலவிற்பத்தைக் கடிந்த முனிவர் பல்லாயிரவர் பண்டுதொட்டுப் பரம்பொருளைத் தியானித்துக் கொண்டு தம் மாசிரமங்களில் இருந்தனர் என அறிவேம்.

சீவ னெனச்சிவ னெனவே றில்லை
சீவ னுர் சிவ னுரை அறிகிலர்
சீவ னுர் சிவ னுரை அறிந்தபின்
சீவ னுர் சிவ னுயிட்ட டிருப்பரே

— திருமந்திரம்

இச் சுத்தாத்துவித உண்மையினை உணர்ந்தோர் பரம்பொருளைத் தியானித்துக் கொண்டே இருப்பர். சரபங்க முனிவனும் இத்தகையோருள் ஒருவனாவன். சரபங்கன் என்பது மன்மத பாணங்களைப் பங்கப்படுத்தியவன் எனப் பொருள்படும். முக்குறும்புகளுள் கொடிதாகிய காமத்தை ஒழித்தவனாதலின், சரபங்கன் மயக்கமும் இல்லாதவனாயினான். சரபங்கன் ஆவேசங் காரணமாகத் தன்னுயிரை

மாய்த்துக் கொள்ளவில்லை. காமம் வெகுளி மயக்கம் இல்லாதவன் பால் ஆவேசமும் இல்லை என்பது துணியப்படும். சரபங்கள் இம்மையிலுள்ள ஒரு பொருளைப் பெறுதற்கு எரி நுழைந்தான் அல்லன். காலத்தானும் இடத்தானும் காரணகாரியத்தானும் நல்வினை தீவினையானும் கட்டுப்பட்ட இம்மை வாழ்க்கையில் சரபங்கள் ஆசையில்லாதவனாயினன். கண்டு கேட்டு உண்டு உயிர்த்து உற்று அறியும் ஐம்புலவீன்பத்தை வெறுத்த முனிவன் தன் பத்தினியோடு தன் ஆச்சிரமத்தில் தவஞ் செய்துகொண்டிருந்தான். இவ்வருந் தவத்தோனுடைய ஞானவேள்வியை நளி மெச்சியபிரமன் சரபங்களைச் சத்திய லோகத்துக்கு அழைத்து வரும்படி இந்திரனைத் தூது அனுப்பினான். அற்ப பதவியாகிய பிரமலோகத்தைப் பெற விழைந்தான் அல்லன் சரபங்கள். பிரமலோகம் புக்கவர்க்கும் பிறப்பு உண்டாகையால் பிறவிக்கு வித்தாகாத பரம பதவியினை அடையவே தவஞ்செய்துள்ளான் சரபங்கள். அத்தருணத்தில் ஆச்சிரமத்தை அணுகினான் இராமபிரான். ஏதோ சிறப்பு நிகழப் போகிறதெனத் துணிந்து இந்திரன் இராமனை வணங்கி விடை பெற்றேகினன்.

இராமனைக் கண்ட சரபங்கள் அன்பு பெருகுதலால் அழுதான். இராமனையும் இலக்குமணனையும் சீதையையும் தனது ஆச்சிரமத்தில் தங்கும்படி அழைத்தான். அன்றிரவை இராமன் முதலியோர் பெருமகிழ்ச்சியுடன் ஆச்சிரமத்தில் கழித்தனர். மறுநாட் காலை தெளிந்த சிந்தையுடன் முனிவன் இராமனிடம் அக்கினிப் பிரவேசம் செய்ய உத்தரவு கேட்டான்.

“ஆயிடை அறிஞனும் அவனெதி ரழுவத்
தீயிடை நுழைவதொர் தெளிவினை யுடையான்
நீயிடை தருகென நிறுவின நெறியால்
காயெரி வரன்முறை கடிதினி னிடுவான்”

— சரபங்கள் பிறப்பு நீங்கு படலம்

பல்வேறு தவங்களை எல்லாம் செய்து முடித்து இராமதரிசனம் செய்தற்கே காத்திருந்த முனிவன் இருவினையொப்பு வந்துள தாதலின் இனி இம்மையில் செய்யத்தக்க காரியம் இல்லையெனத் துணிந்தான்.

ஆதலின் இதுபெற வருளென வுரையாக்
காதலி யவளோடு கதழெரி முழுதிப்
போதலை மருவின றெருநெறி புகலா
வேதமு மறிவரு மிகுபொரு ளுணர்வோன்.

— சரபங்கள் பிறப்பு நீங்கு படலம்

17. சீறிய கற்பு

“...யானுமோர் பத்தினியே யாமாகில்
ஒட்டேன் அரசோ டொழிப்பேன் மதுரையும்”

—வஞ்சினமாலை

எனக் கண்ணகி வஞ்சினம் கூறினள். தன் கொழுநனைக் கோல் கோடிக்கொன்ற அரசனை ஒறுத்தற்கு விரும்புதலைக் கண்டிக்கின்ற றிலம். ஆனால், யாதொரு தீங்கும் செய்யாத மதுரை நகரத் தோரைத் தண்டித்தல் மன்னிக்கமுடியாத தீக்குணமெனவே சொல்ல வேண்டும்.

“கோநகர் சீறினேன் குற்றமிலேன் யானென்
றிடமுலை கையாற் றிருகி மதுரை
வலமுறை மும்முறை வாரா வலமந்து
மட்டார் மறுகின் மணி முலையை வட்டித்து
விட்டாள் எறிந்தாள் விளங்கியறையாள்”

—வஞ்சினமாலை

இங்ஙனம் மதுரையைத் தீயிட்டதில் தான் ஒரு குற்றமும் செய்ய வில்லை என அறுதியிட்டுக் கூறுகின்றாள் கண்ணகி. மதுரை நகரத்தோர் கொடுங்கோலனை அரசன் எனத் தொழுத குற்றத் திற்காகவே தண்டிக்கப்பட்டனர் போலும். நன்மக்களை ஒறுத்தல் கற்புடை மகளிர்க்கு இழுக்காகுமாகலின், கண்ணகி தீயோரையே ஒறுக்கின்றாள்.

“பார்ப்பார் அறவோர் பசுப்பத்தினிப் பெண்டிர்
முத்தோர் குழவி யெனுமிவரைக் கைவிட்டுத்
தீத்திறத்தார் பக்கமே சேர்கென்று காய்த்திய
பொற்றொடி யேவப் புகையழல் மண்டிற்றே
நற்றோன் கூடனகர்.”

—வஞ்சினமாலை

இவ்வண்ணம் தீயோரை அழித்தற்குக் கண்ணகிக்கு என்ன உரிமை உண்டென வினாவுவார் ஒருசிலர். கற்புக்கடம்பூண்டு காதலன் பிற்போந்த பொற்றொடியாதலின், தனக்குத் தீமை செய்தோரை ஒறுக்கும் ஆற்றலைப் பெற்றாள் எனின் ஒக்கும். ஆனால், தனக்கு யாதொரு தீங்கும் செய்யாதோரை அழிக்கும் வல்லமை பெற்றாள்

எனின் அது பொருந்தாது. இனி, கொலையுண்ட தன் கணவனை எழுப்பிக் கொலைக் காரணம் கேட்டது மெய்யோ எனின், இவ்வல்லமையைக் கற்பின் பெருமையால் அடைந்திருத்தல் கூடும்.

“ தீதறு நல்லுரை கேளா தொழிவேனேல்
நோதக்க செய்தாள் என்றெள்ளல் இதுவொன்று ”

—ஊர்தூழ்வரி

கோவலன் கள்வன் அல்லன் என்னும் உண்மையை நிலைநாட்டா விட்டால் தான் இல்லறத்திலிருந்து வழுவியவள் என மன்பதை தூற்றுமெனக் கண்ணகி கவன்றாள். இறந்த கணவனை எழுப்புவேன் என் வல்லமையால் என்பது அகந்தையன்றோவென ஐயப்படுவாரும் உளர். கற்புக் காரணமாக எழுந்ததாதலின் இவ்வகந்தையை மெச்சினும், மெச்சலாம். இது நிற்க:

“ பெண்டிரும் உண்டுகொல் பெண்டிரு முண்டுகொல்
கொண்ட கொழுந ருறுகுறை தாங்குறாஉம்
பெண்டிரும் உண்டுகொல் பெண்டிரும் உண்டுகொல் ”

—ஊர்தூழ்வரி.

என அரற்றியகாலை இல்லறத்தாற் புகழ் பெற்ற பெண்டிர் மதுரையில் இல்லையெனப் பழி தூற்றல் காப்பியத்தலைவிக்கு அழகோ என்பர் சிலர். கற்புடை மகளிர் உள்ள நகரில் அரசனின் கோல் கோடா தென்பது கண்ணகியின் துணிவு. பாண்டியன் தான் செய்தபிழையை உணர்ந்து கவலையுற்று இறந்து புகழுலகடைந்தான்.

“.....மணி கண்டு

தாழ்ந்த குடையன் றளர்ந்த செங்கோலன்
பொன்செய் கொல்லன் தன் சொற்கேட்ட
யர்னோ வரசன்? யானே ‘கள்வன்!’
மன்பதை காக்கும் தென்புலங் காவல்
என்முதற் பிழைத்தது கெடுக என்னாயுளென
மன்னவன் மயங்கி வீழ்ந்தனனே ”

—வழக்குரை காதை

பாண்டியன் மனம் நொந்து இறந்தான் என்பதைக் கண்ணகி சிந்தித்தாள் இல்லை. தன் கோபத்தீயால் சித்தங்கலங்கிச் சிந்திக்கும் ஆற்றலை இழந்தாள் எனின் ஒருவாறு ஒக்கும். இனித் தன்னைப் போன்ற செயிர்தீர் கற்பின் சேயிழையாகிய பாண்டிமாதேவி, “பிழையைப் பொறுத்தருளுக”, என இறந்தாள்.

“கணவனை யிறந்தோர்க்குக் காட்டுவ தில்லென்

நினையடி தொழுது வீழ்ந்தனர் மடமொழி” — வழக்குரைகாதை

என்பது கொண்டு சிலர் “அப்பொழுதேனும் இரங்கினான் அல்லள் வீரபத்தினி. பாண்டிமாதேவியின் அறக்கற்பை மெச்சி ஏதேனும் நல்லுரை சொல்லி யிருக்கலாமே. பல்லாயிரம் ஆண்டு செங்கோலோச்சி வந்த பாண்டியன் தன் பிழையை உணர்ந்து உயிர்ப்பலி கொடுத்துக் கழுவாய் தேடினன். அவன் தேவியும் உயிர் நீங்கினான்; அப்பொழுதேனும் கண்ணகி இரங்கவில்லையே! இது நல்ல பண்பாகுமா? அன்றியும் தன் கோபம் சிறிதும் தணியாமல் யாதொரு குற்றமும் செய்யாத தொன்னகரை, தமிழ் மக்களின் நாகரிகக் களஞ்சியமாகத் துலங்கும் மதுரையைத் தீக்கு இரையாக்கிய கண்ணகியைப் பெண்ணே அணங்கோ எனப் பலர் ஐயுறுகின்றனர். அழகால் திருமகளை ஒத்தவளும், கற்பால் அருந்ததியை ஒத்தவளும் ஆகிய பூம்புகார்ப் பாவை கடுஞ்சின முடையவளாதல் கவலைக்கிடமாகுமல்லவோ? கடுஞ்சினத்தால் மதுரை மாநகரை அழித்த தீவினை யாட்டியை மாதர்க்கு அணியெனச் சாற்றலாமா? எனவும், இங்ஙனம் கண்ணகியது சீறிய கற்புப் போற்றப்படா”தெனவும், “மகளிரிடத்துக் கடுஞ்சினம் சீலமாகா”தெனவும், “யாதொரு நியாயமுமின்றி மதுரையைத் தீயூட்டிய கண்ணகி வழிபடுதற்கு உரியவள் அல்லள்” எனவும், “பல்லோராலும் ஏத்தப்படும் சிறந்த காப்பியத்திற்குத் தலைவியாதற்குத் தகுதியற்றவள்” எனவும் கூறுவர்.

மேற்கூறிய மறுப்புக்கள் ஆராய்தற்கு உரியனவே. இளங்கோவடிகள் கண்ணகியை யாதொரு குற்றமுமில்லாத தெய்வப் பெண் என வருணிக்கவில்லை. கண்ணகி அருட் கடலாகிய உமாதேவியை ஒத்தவள் என நூலாசிரியர் வரையவில்லை. ஒரு நாடகத்தில் வரும் பாத்திரங்களின் குணநலன்களைத் தேர்ந்துழி நூலாசிரியரின் நோக்கம் யாதென யாம் நுணுகி ஆராயவேண்டும். நூல் இயம்பப்பட்ட காலத்திலோ அதற்குச் சிறிது பின்போ அளிக்கப்பட்ட பதிகம் ஆசிரியரின் நோக்கத்தைப் பின்வரும் மூவடிகளில் கூறியுங்கும்.

“அரசியல் பிறைத்தோர்க்கு அறங்கூர் ருவதாஉம்

உரைசால் பத்தினிக்கு உயர்ந்தோர் ஏத்தலும்

ஊழ்வினை உருத்தவந் தாட்டு மென்பதாஉம்”

சிலப்பதிகாரம் இந்நோக்கங்களை அழகாக வருணிக்கின்ற தென்பதை மறுப்பார் யாருமில்லை. கண்ணகியைக் கலங்கச் செய்த

மன்னன் உடனே உயிர் நீத்தலும் கண்ணகி தெய்வத் தன்மை பெற்ற சான்றோராலும், முனிவராலும், தேவராலும் பாராட்டப் படுதலும் ஊழ்வினையின் பயனைப் பாத்திரங்கள் துய்த்தலும் இனிது வருணிக்கப்பட்டுள்ளன. அதனாலன்றோ எடுத்த நோக்கத்தைச் சுவைபட விளக்கும் அடிகளை நல்லிசைப் புலவர் என எல்லாரும் கொண்டாடுகின்றனர். இளங்கோவடிகளினும் சிறந்தோர் தமிழ் நாட்டில் மாத்திரமன்றி மேலூடுகளிலும் இல்லையெனக் கற்றறிந்தோர் பலர் எண்ணுகின்றனரன்றோ? பாத்திரங்களின் குணநலன்களைப் படைக்கும்போது களங்கமிலாதவையாகச் சிருட்டித்தால் அப்பாத்திரங்கள் தெய்வமக்கள் ஆவாரே ஒழிய மானிடராகார். ஆடி நிழலில் மாபெருங் குன்று துலங்குதல் போல் நாடகத்தில் உலக வியல்பு உள்ளவாறே விளங்கும். ஒரு தலைவி பல நற்குணங்களால் சிறந்து மிளிரினும் மானிட மகளாதவின் நற்பண்பு சில இல்லாதிருப்பள். தலைவியிடம் உள்ள சிறுமைக் குணம் அந்தத் தலைவியின் பெருமையைச் சிறப்பித்தற்கு ஆசிரியரால் படைக்கப்படும். கண்ணகியின் கடுஞ்சினம் மெச்சுதற்குரியது அன்றெனினும், அச் சிறப்பில்லாச் சிறுமைக் குணம் கண்ணகியின் சிறப்பையும், புகழையும், பெருமையையும், கற்பின் திறத்தையும் வெள்ளிடைமலைபோல் விளக்காநிற்கும். கடுஞ்சினமாகிய சிறுமைக் குணம், கண்ணகியின் கற்பின் பெருமையை விளக்குகின்றதாகவின் அச் சிறுமை தன் உருவம் மாறிப் பெருமைக்குத் துணைநின்று தானும் ஒரு பெருமைக் குணமாகின்றதை உற்று நோக்குக. அங்ஙனம் உற்று நோக்குங் காலை கண்ணகியின் இரக்கமின்மையும் பழி தூற்றலும் கடுஞ்சினமும் அவளுடைய கற்பின் திறத்தைச் சிறந்தொளிரச் செய்தல் காண்க. ஆகலான் கண்ணகிபால் உள்ள சிறுமைக் குணங்கள் அவள் மீது வெறுப்பினை விளைக்கின்றில என்க. கற்பின் திறமையைக் காட்டும் நோக்கத்தோடேயே கண்ணகி சீறிய கற்பினளாகப் படைக்கப்பட்டாள். சீறிய கற்பின் வல்லமையைக் காட்டுதற்குக் கண்ணகி தெய்வத் தன்மை பெறுகின்றவளாக உருவகிக்கப்பட்டாள். தெய்வப் பெண்ணாகிய போதிலும் தெய்வப் பெண்ணுக்குரிய எல்லா நற்குணங்களையும் படைக்கப் பெருமையாலன்றோ கண்ணகி இவ்வுலகில் வாழும் மானிடப் பெண்ணாகின்றாள். மானிடப் பெண் தன் கற்பின் திறத்தால் தெய்வத் தன்மை பெற்றுப் பாராட்டப்படின, தாமும் அக்கற்பினை மெச்சி மேம்பாடடையலாம் என மகளிர்க்கு மன வெழுச்சி உண்டாகுமன்றோ! இதனைப் பின்வரும் வெண்பா வலியுறுத்தும்.

“தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றெழுவானைத்
தெய்வந் தொழுந்தகைமை திண்ணிதாற் — தெய்வமாய்
மண்ணக மாதர்க் கணியாய கண்ணகி
விண்ணக மாதர்க்கு விருந்து”

—கட்டுரைகாதை

கற்பின் திறமையாலும் இல்லறத்தினின்று வழுவாது ஒழுகியமையாலும் கண்ணகி மாதர்க்கு அணியாகினள் என்பதையும் தெய்வந் தொழுந்தகைமை உடையளாகத் திகழ்ந்தனள் என்பதையும் உற்று நோக்கி உண்மை உணர்வோமாக.

18. கண்ணகியின் கடுந்துயர்.

உள்ளத்தின்கண் நிகழும் அநுபவங்கள் உடலை மாறுதலடையச் செய்யும் என்பது உளநூற்றுணிபு. அகத்துணர்ச்சியின் பயனாக உடம்பில் வெளிப்படும் குறிகளை மெய்ப்பாடுகள் என்ப. சிலப்பதி காரம் துன்பவியல் நாடகக் காப்பிய மாதலின், காவியத் தலைவ னேனும் தலைவியேனும் துன்புறுங்காலை அவர் தம்உடலில் அவலம் மெய்ப்பாடாகத் தோன்றும். கண்ணகியின் ஆரஞர் நன்கு படம் பிடிக்கப்பட்டுள்ளதாகலின், அகத்துள்ள அழகையைப் பளிங்கு போன்ற உடம்பு வெளியாகக் காட்டுமென எதிர்பார்க்கலாம்.

“இளவே இழவே அசைவே வறுமையென
விளிவில் கொள்கை அழகை நான்கே.” —மெய்ப்பாட்டியல்

அழகை என்னும் மெய்ப்பாடு வறுமை அசைவு இழவு இளிவு என நான்கு ஏதுக்கள் உடையதெனத் தொல்காப்பியர் கூறினர். வறுமையுற்ற போதிலும் பழைய நிலைமாறி அசைவுற்ற போதிலும் கண்ணகி அவற்றினை அதிகம் பொருட்படுத்தினாள் அல்லள். தன் கொழுநன் மாதவிபால் மயங்கி இல்லறத்திலிருந்து வழுவினா னைக் கவன்ற போதிலும் அக்கவலையை அவள் பிறருக்குக் காட் டாமல் மறைக்க முயன்றாள்

கடுத்திறமுரைத்த காதையில்,

“சலம்புணர் கொள்கைச் சலதியோ டாடிக்
குலந்தரு வான்பொருட் குன்றம் தொலைந்த
இலம்பாடு நாணுத் தருமெனக் கென்ன”

கோவலன் கூறினாகை; கண்ணகி ‘நலங்கேழ்முறுவ னகைமுகங் காட்டிச் சிலம்புகொண் மென்புழி’ அவளுடைய பெருந்தகைமை யைக் காண்கின்றோம்.

இனி,

“அறவோர்க் களித்தலும் அந்தணர் ஓம்பலும்
துறவோர்க் கெதிர்தலும் தொல்வோர் சிறப்பின்
விருந்தெதிர் கோடலும் இழந்த” —கொலைக்களக்காதை

கண்ணகியை இருநிதிக் கிழவன் கண்டு அன்புகலந்த மொழியால் அவள் பொறையைப் பாராட்ட, அவள் தன் மனக்கவலையை மறைத் துப் பொய்முறுவல் செய்தனள்; கோவலன் போற்றி வொழுக்கம்

மேவிய பொழுதினும் கணவனுடைய வார்த்தையைச் சிறிதும் மாற்றாத மனமுடையோளாதலின், காடுகடந்து மதுரைக்குச் செல்வதற்கு இசைந்தனர். கண்ணகியின் கவலை முகவாட்டத்தினால் வெளியானது. கோவலன் தான் செய்த தவற்றினை உணர்ந்து மனம் நொந்து கண்ணகியிடம் சென்று பொருள்தேடும் நோக்கத்துடன் மதுரை செல்வதற்கு அழைத்தானாகக் கண்ணகியின் கவலை ஒழிந்தது. காட்டுவழியில் செல்லும்போது ஆண்டு தன் பண்டைய நிலையை நினைந்து கண்ணகி வருந்தவில்லை. இதுநிற்க. இழவு இளிவு என்னும் ஈரேதுக்களே உரைக்கொணக் கவலையை வருவிக்கும். தன் கொழுநன் கள்வன் எனக் கொல்லப்பட்டான் என்பதை உன்னுந்தோறும் உன்னுந்தோறும் கண்ணகியின் உளத்திலே ஒழியாக்கவலை குடிக்கொண்ட தெனலாம்.

“அரைசுறை கோயி லணியார் ஞெகிழங்
கரையாமல் வாங்கிய கள்வனா மென்றே
கரையாமல் வாங்கிய கள்வனா மென்றே
குரைகழல் மாக்கள் கொலை குறித்தனர்”

— துன்பமலை

எனக்கேட்டுக் கண்ணகி பொங்கி எழுந்தாள், விழுந்தாள்.

“மன்பதை யலர்தூற்ற மன்னவன் தவறிழைப்ப

அன்பனை யிழந்தேன்யான் அவலங்கொண்டழிவலோ — துன்பமலை

என்பதே கற்பின் செல்வியின் கவலை; இவ்விளிவரலையும் இழத்தலையும் கண்ணகியால் சகிக்கமுடியவில்லை. “காய் கதிர்ச் செல்வனே கள்வனே என் கணவன்” எனக் கண்ணகி பித்தேறினாள் போல் வினா வினாள். கள்வன் அல்லன் என அறிந்தும் அவள் துயரம் ஒழிந்திலது.

“தெய்வமு முண்டுகொல் தெய்வமு முண்டுகொல்

வைவாளிற் றப்பிய மன்னவன் கூடலில்

தெய்வமு முண்டுகொல் தெய்வமு முண்டுகொல்” — ஊர்தும்வரி

என ஆற்றா தழுதாள்.

கற்பின் வலிமையால் களவுப்பழியைக் களைய வேண்டுமென மாதர்க்கணியாம் கண்ணகி மனத்தின்கண் உறுதிக்கொண்டாள்.

“காதற் கணவனைக் கண்டால் அவன்வாயிற்

றிதறு நல்லுரை கேட்பனே ய்தொன்று

தீதறு நல்லுரை கேளா தொழிவேனேல்

நோதக்க செய்தாளென் றெள்ள லிதுவொன்றென்

றல்லலுற் றுற்ற தழுவாள்.”

— ஊர்தும்வரி

கணவனை எழுப்பி ஆறுதல் பெற்றும் கண்ணகியின் கவலை அகன்றிலது, 'தீவேந்தன் றனைக்கண்டு திறங்கேட்பல்யான்' என்று வழக்குரைக்கச் சென்றாள் கற்பினுக்கரசி. அரசவையில் வளையாத செங்கோல் வளைந்ததுவே எனக் காட்டிய பின்பும் கண்ணகியின் கடுந்துயர் நீங்கியதன்று.

“மன்னவன் மயங்கி வீழ்ந்தனளே தென்னவன்
கோப்பெருந் தேவி குலைந்தனள் நடுங்கிக்
கணவனை இழந்தோர்க்குக் காட்டுவ தில்லென்
றிணையடி தொழுது வீழ்ந்தனளே மடமொழி,”

—வழக்குரை காதை

அச்சமயத்தில் கண்ணகி

“வருவியே செய்த வயவேந்தன் தேவி
கருவியேன் செய்வதுஉம் காண்.”

—வழக்குரை காதை

என்று விளம்பிக் கடுஞ்சினங் கொண்டு அழகர் திருவிளையாடல் புரிந்த நான்மாடக்கூடலை எரித்தற்கு அங்கி தேவனுக்கு உத்தரவு கொடுத்தாள்.

இங்ஙனம் ஆரியப்படை கடந்த பாண்டியன் நெடுஞ் செழியனை அறப்போரில் வென்று மதுரையைத் தீக்கிரை யாக்கிய பின்பும் பூம்புகார்ப் பாவையின் கடுஞ்சினம் தணிந்த தொழியக் கடுந்துயர் ஒழிய வில்லை.

“காதலற் கெடுத்த நோயொ ளுள்களன்
றுதுலைக் குருகின் உயிர்த்தனள் உயிர்த்து
மறுகிடை மறுகுங் கவலையிற் கவலும்
இயங்கலும் மியங்கு மயங்கலு மயங்கும்”

—அழற்படுகாதை

இத்தகைய கடுந்துயரத்தை மெய்ப்பாடு காட்டவல்ல தன்ருயினும் ஓரளவுக்குக் காட்டுகின்றதே எனச் சொல்ல வேண்டும். துன்ப மிகுதியாலன்றே கண்ணகி தெருவிடை அலைந்தும் முடுக்கு வழியில் நின்று கவன்றும் அங்கும் இங்குமாய் இயங்கியும் அலமந்து திரிந்தனள். பண்டைய நிலைகெட்டு அசைவுற்ற பொழுது மன்னன் 'ஸீயர்' தன் நன்றிகெட்ட மகளிரின் கொடுமையை நினைந்து நினைந்து பித்தேறி வனாதர வெளியிலே மழையிலும் வெயிலிலும் அலைந்து திரிந்து வருந்தினள். தன் நண்பன் 'கென்ற' என்பவனை அறியும் ஆற்றலின்றி வருந்தி இரங்குதற்குரியவையினான். ஆனால் கண்ணகி மனவுறுதியை இழந்தாளல்லள். கடவுள் நம்பிக்கை

யுடையவள் எனினும் தனக்கேன் இக்களையாத்துன்பம் விளைந்த தென ஆலோசித்து மயங்கினாள். மதுராபதித் தெய்வம் வந்து தோன்றிக் கோவலன் முற்பிறப்பிற் செய்த பாவத்தால் இப்பிறப்பில் உயிர் இழந்தான் எனக்கிளந்த போதிலும் சித்தம் தெளிந்திலள். தான் ஏன் இத்துயர் அடைவான் என்பதற்கு நியாயம் தெரிந்திலள். ஆகலினன்றே அவள்துயர் நீங்காமல் அலமந்து துன்புற்றனள்.

“கருத்துறு கணவர் கண்டபின் அல்லது
இருத்தலு மில்லே னிற்றலு மிலனெனக்
கொற்றவை வாயிற் பொற்றொடி தகர்த்து:”

—கட்டுரைகாதை

எகினள் கண்ணகி. வஞ்சி செல்லும் வழியில் பதினான்குநாள் துன்புற்றலைந்தாள் கண்ணகி. கீழேதரப்படும் அடிகளால் கண்ணகியின் கடுந்துயர் ஒருவாறு புலப்படும்.

“இரவும் பகலும் மயங்கினள் கையற்
றுரவுநீர் வையை யொருகரை கொண்டாங்
கவல வென்ற ளவனித் திழிதலின்
மிசைய வென்றான் மிசைவைத் தேறலில்”

—கட்டுரைகாதை

இவண் அவலம் உச்சநிலை அடைந்த தென்க. இரவும் பகலும் அறியாது மயங்கி ஓரிடத்து ஒதுங்கியிருந்து யோசிக்க மாட்டாமலும் ஆறியிருந்து உறங்கமாட்டாமலும் மேடென்றும் குழியென்றும் தெரியாமல் அலைந்துசென்று மலை நாடடைந்தனள். அவண் ஒருவேங்கைக் கீழ்நின்று குறத்தியர்க்குத் “தீத்தொழிலாட்டியேன் யான்” என்று சொல்லியிருந்து பகல் கழிந்தபின், தேவர் மலர் மாரிபெய்ய, வானவூர்தி ஏறினள்.

19. கோவலன் மாண்டி.

தடமாற்பும் திணிதோளும் செம்மேரியும் கருமயிரும் கருவிழியும் ஒளிவீசும் திருமுகமும் உடைமையால் கோவலன் உருவாலும் அழகாலும் சிறந்த நம்பியாக விளங்கினான். இவ்வுறுப்பழகுடன் இளமை நலனும் கலந்தால் ஒருவனை மகளிர் விரும்புதல் வியப்போ? யாதொரு குறைவுமின்றி இன்பந்துய்த்தற்கெனவே போக பூமியை ஒத்த பூம்புகார்ப் பட்டினத்திலே வணிகச் செல்வர் குடியிலே கோவலன் பிறந்தான்.

“பெருநில முழுதாரும் பெருமகன் றலைவைத்த
வொருதனிக் குடிகளே நயர்ந்தோங்கு செல்வத்தான்
வருநீதி பிறர்க்கார்த்து மாசுத்து வானென்பா
னிருநீதிக் கிறவன்மக னீரெட்டாண் டகவையான்.”

—மங்கலவாழ்த்துப் பாடல்

எனக் கோவலன் குலமும் இளமையும் உரைக்கப்படுதல் காண்க. கலத்தினும் காலினும் வருநீதியை இல்லார்க்கு ஈந்து உவக்கும் வள்ளல் மகன் கோவலன் பதினாறு ஆண்டு நிரம்பாத இளைஞனாயினன். உருவாலும் திருவாலும் குலத்தாலும் குணத்தாலும் அறிவாலும் அழகாலும் உயர்ந்தோங்கும் இவ்விளைஞனைக் கண்ணுற்ற மங்கையார்தம் ஆயத்துள் இவனைச் செவ்வேள் எனப் பாராட்டினர் என்பதைக் காண்க.

“மண்டேய்த்த புகழினான் மதிமுக மடவார்தம்
பண்டேய்த்த மொழியின ராயத்துப் பாராட்டிக்
கண்டேத்தும் செவ்வேளென் றிசைபோக்கிக் காதலாற்
கொண்டேத்துங் கிறமையான் கோவலனென் பான்மன்தோ.”

—மங்கலவாழ்த்துப்பாடல்

காமன் தன் தொழிலயர்ந்து வாளா இருக்கும் வண்ணம் இன்னும் வேண்டிய பல குணதிசயங்களும் உடையனாகத் திகழும்படி வீரமும் கொடையும் கல்வியும் கருணையும் கோவலன்பால் வந்தடைந்தன.

கல்வி தறுகண் இசைமை கொடையெனச்
சொல்லப் பட்ட பெருமீத நான்கே.

—மெய்ப்பாட்டியல் தொல்காப்பியம்.

கல்வியறிவுடைமையாலும் அஞ்சாமை மிகுந்தமையாலும் பெரும் புகழ் பெற்றமையாலும் உயிரையும் தியாகஞ்செய்யும் கொடை உடைமையாலும் அன்றோ கோவலன் பெருமிதமிக்குத் துலங்கினான்.

“வஞ்சம் பெயர்க்கு மந்திரத் தாலிவ்
வைஞ்சி லோதியை யறிகுவன் யானெனக்
கோவல னாவீர் கூறிய மந்திரம்
பாய்கலைப் பாவை மந்திர மாதலின்”

—காடுகாண்காதை

எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளும் கற்றுத்தேர்ந்து மந்திரசாதனை உடையோனாகவும் கோவலன் மிளிர்ந்தான் என்க.

குழவித் திங்களை ஒத்த நுதலையும் அநங்கன் கருப்புவில் போன்ற புருவத்தையும் முருகவேளின் வேலினை ஒத்த கண்ணையும் இந்திரனின் வச்சிரப்படை போன்ற இடையையும் மயிலின் சாயலை வென்ற மென்மையையும் அன்னமென்னடையையும் குழலும் யாமும் அமிழ்தும் குழைத்த மழலைக்கிளவியையும் உடைய கண்ணகியை மணத்தற்குரியோன் இக்கோவலன் அன்றுப் பிறர் யார் என்க. ஆதலினன்றே,

“விரையினர் மலரினர் விளங்கு மேனிய
ருரையினர் பாட்டின ரொசிந்த நோக்கினர்
சாந்தினர் புகையினர் தயங்கு கோதைய
ரேந்தின முலையின ரிடித்த சுண்ணத்தர்
விளக்கினர் கலத்தினர் விரிந்த பாலிகை
முனைக்குட நிரையினர் முகிழ்த்த முரலர்
போதொடு விரிகூந்தற் பௌலனறுங் கொடியன்தார்
காதலாற் பிரியாமற் கவவுக்கை ரெுகிழாமற்
ற்தறு கெனவேத்திச் சின்மலர் கொடுதூவி
யங்க னுலகி னருந்ததி யன்னுளை
மங்கல நல்லமளி யேற்றினார்.”

—மங்கலவாழ்த்துப்பாடல்

அவண் கோவலனும் கண்ணகியும் முதிர் கடன் ஞாலமுமுதும் விளக்குங் கதிரொருங் கிருந்த காட்சிபோலப் பொலிந்து இனி திருந்தனர். அந் நன்னாளில்

“மாசறு பொன்னே வலம் புரிமுத்தே
காசறு விரையே கரும்பே தேனே
யரும்பெறற் பாவா யாருயிர் மருந்தே”

—மனையறம்படுத்த காதை

எனக்கோவலன் மணந்து மகிழ்ந்தனன். கவின் கலையறிவுடைமையாலும் செல்வமுடைமையாலும் இளமை நலமுடைமையாலும் கோவலன் இன்பம் விழைந்து இன்புற்றிருக்கவே படைக்கப்பட்டான்.

“செல்வம் புலனே புணர்வு வினையாட்டென்
றல்ல நீத்த வுகை நான்கே” —மெய்ப்பாட்டியல்

ஆகவின், இந்நான்கு வகையாலும் களித்துத் தினைத்து இருந்துழி விதிவசத்தால் மாதவமுடைய மாதவியைக் கண்டு மருண்டனன்.

“கண்டுகேட் டுண்டுயிர்த் துற்றியு மைம்புலனு
மொண்டொடி கண்ணே யுள்” —திருக்குறள்

ஆகவின், கோவலனும் தாதவிழ் புரிசுழன் மாதவி தன்னோடு கூடிக்காவும் குளனும் ஆறும் கடலும் ஆடிக் களிக்க விரும்பினன்.

“ஆடலும் பாடலும் அழகுமென்றிக்
கூறிய முன்றி னென்று குறைப்டாமையாலும்
‘பதினோ ராடலும் பாட்டுங் கொட்டும்
விதிமாண் கொள்கையின் விளக்க வறிந்’தமையாலும்.

“யாழுங் குழலுந் சீரு மிடறுந்
தாழ்குரற் ரண்ணுமை யாடலோ டிவற்றி
னிசைந்த பாடலிசையுடன் படுத்தும்”

ஆற்றலுடைமையாலும் இருபத்துநான்கு வகை அவிநயம் காட்டும் வல்லமை உடைமையாலும் சிறந்து சூழ்கழல் மன்னன் கரிகாலனுக்கு ஆடிக்காட்டி ஆயிரத்தெண் கழஞ்சு பரிசம் பெற்றோருடைய மாலை வாங்குநர் உண்டோவெனக்

‘கோவலன் வாங்கிக் கூனி தன்னோடு
மணமனை புக்கு மாதவி தன்னோ
டனைவுறு வைகவின் அயர்ந்தனன் மயங்கி
விடுத லறியா விருப்பின னுயினன்
வடுநீங்கு சிறப்பின் மனையக மறந்தென்’ — அரங்கேற்றுகாதை

ஈண்டு இன்பநுகரும் கோவலனை மறந்து அவன் வண்மையையும் வீரத்தையும் கருணையையும் மாடலமறையோன் மெச்சுதலைக் கண்டு களிப்பேம்.

‘மாந்தளிர் மேனி மாதவி மடந்தை
பால்வாய்க் குழனி’பயந்த காலை
‘செம் பொன் மாரி செங்கையிற் பொழிய
ஞான நன்னெறி நல்வரம் பாயோன்
ருனங் கொள்ளுந் தகைமையின் வருவோன்
தளர்ந்த நடையிற் றண்டுகா லூன்றி
வளைந்த யாக்கை மறையோன் றன்னைப்
பாகுகழிந் தியாங்கணும் பறைபட வருஉம்
வேகயாளை வெம்மையிற் கைக்கொள
வொய்யெனத் தெழித்தாங் குயர்பிறப் பாளனைக்
கையகத் தொழித்ததன் கையகம் புக்குப்
பொய்பொரு முடங்குகை வெண்கோட் டடங்கி
மையிருங் குன்றின் விஞ்சைய னேய்ப்பப்
பிடர்த்தலை யிருந்து பெருஞ்சினம் பிறழாக்
கடக்களி றடக்கிய கருணை மறவ’ — அடைக்கலக்காதை

இவ்வடிகளில் கோவலனுடைய வண்மையும் வீரமும் கருணையும் ஒருங்கு விளங்குதலைக் காண்க. இஃதொருபுறமாக, தான் வளர்த்த கிரிப்பிள்ளை தன் பிள்ளையைக் கடித்ததென நினைந்து பார்ப்பனி ஒருத்தி அந்நகுலத்தைக் கொன்றாளாக, அவள் கொழுநன் அவளைத் துறந்து கங்கையாடச் செல்ல, அவள் அலைந்து அலமருதலைக் கண்டு இரங்கிய கோவலனைக் காண்க:

“தீத்திறம் புரிந்தோள் செய்துயர் நீங்கத்
தானஞ் செய்தவ டன்றுயர் நீக்கிக்
கானம் போன கணவனைக் கூட்டி
யொல்காச் செல்வத் துறுபொருள் கொடுத்த
நல்வழிப் படுத்த செல்லாச் செல்வ” — அடைக்கலக்காதை

இவ்வடிகள் அவனுடைய கொடைச் சிறப்பையும் அருளையும் காட்டா நிற்கின்றன. மேலும் மாடலன் கோவலனுடைய கருணையையும் தியாகத்தையும் புகழ்ந்துரைத்தலைக் கண்டு மகிழ்க.

‘பத்தினி யொருத்தி படிற்றுரை யெய்த
மற்றவள் கணவற்கு வறியோ றெருவ
ளறியாக் கரிபொய்த் தறைந்துண்ணும் பூதத்துக்
கறைகெழு பாசத்துக் கையகப் படலும்
பட்டோன் தன்வை படுதுயர் கண்டு
கட்டிய பாசத்துக் கடிதுசென் றெய்தி

யென்னுயிர் கொண்டங் கிவனுயிர் தாவென
 நன்னெடும் பூதம் நல்கா தாகி
 நரக னுயிர்க்கு நல்லுயிர் கொண்டு
 பரகதி யிழக்கும் பண்பிங் கில்லை
 யொழிக நின்கருத்தென வுயிர்முன் புடைப்ப
 வழிதரு முள்ளத் தவளொடும் போந்தவள்
 சுற்றத் தோர்க்குந் தொடர்புறு கிளைக்கும்
 பற்றிய கிளைஞரிற் பசிப்பிணி யறுத்துப்
 பல்லாண்டு புரந்த வில்லோர் செம்மல்'

—அடைக்கலக் காதை

இங்ஙனம் தெய்வத்தால் அழகும் அறிவும் அருளும் அளிக்கப் பெற்ற கோவலன் யாதொரு குறைவுமின்றி இன்புற்றிருத்தல் நீதி முறையே.

ஆடலும் பாடலும் அழகும் என்னும் கவின் கலைகளைச் சுவைத்து உணரும் ஆற்றல் உள்ளவனாகவின் அன்றோ கோவலன் மாதவிபால் மயங்கினான். மன்னர் பின்னோர் குலத்துப் பிறந்தும் மன்னர்க்கு மன்னாக இன்பநுகரும் இரகிகளைப் பரத்தையோடு அல்லும் பகலும் களித்து இன்புறும் காமியென இகழற்க. மாதவி நாடகக் கணிகையையாயினும் பரத்தை அல்லன்: அவள் கோவலன் ஒருவனையே காதலித்தனள் என அறிக. மாந்தளிர் மேனி மாதவி மடந்தையின் ஆடலிலும் பாடலிலும் அவிநயத்திலும் சுவைத்து மயங்கினனாகவின் யாம் அவன்மீது இரங்கக் கடவேம். கற்புக் கடம்பூண்ட தெய்வமெனத் தொழுதேத்தப்படும் கண்ணகியின் சீறிய கற்பினை விளங்கச் செய்தற்குக் கடுஞ்சினம் படைக்கப் பட்டதுபோல அருந்ததியன்னொளின் கற்பினை உலகறியச் செய்தற்கே கோவலன் ஆடல் பாடல் அழகு என்பவற்றில் அளவுகடந்து சுவைப்போனாக வருணிக்கப்பட்டான். இது நிற்க.

ஆடவனுக்கு வேண்டிய சகல நற்குணங்கள் உடையோனாகத் திகழ்ந்தபோதிலும், ஆடல் பாடல் அழகு என்பவற்றில் அளவு கடந்து சுவைத்தமையால் அன்றோ இன்புற்றிருக்க வேண்டிய தலைவனுக்குப் பெருங்கேடு சூழ்ந்தது. 'நெறியின் நீங்கியோர் நீர் மைய'னாகிய கோவலன், அன்பின் மிகுதியாலும் அறவுணர்ச்சியின் முதிர்வாலும் மிளிரும் கற்பின் செல்விக்குத் துன்பம் விளைத்தனன்; தன்னுயிரை ஓம்பும் ஆற்றலுடையோனாயினும், கல்லாக் களிமகன் ஒருவனால் கொல்லப்பட்டான்; தந்தை தாயர் தம்செல்வத்தைத் துறந்து துயருறும்வண்ணம் அறம் மறந்து ஒழுகித்

தெருமரலுற்றான். பாவம்; இன்புற்றிருந்த பூம்புகார்ப் பட்டினத்தை விட்டு நீங்கிக் காடுகடந்து கடுத்துயருற்றுக் காதலி தன்னையும் வருத்தித் தீதுதீர் மதுரைபுக்குக் கள்வன் எனக் கொல்லப்பட்டான்.

அறத்தாலும் கருணையாலும் வீரத்தாலும் மண் நாணப் புகழ் பரப்பிய வணிகச் செல்வனுக்குக் கள்வன் எனக் கொல்லப் படுதலிலும் இழிந்தகதி வேறுண்டோ? கோவலன்மீது இரங்குதற்குரிய ஒரு குணக் குறைவாலன்றோ, பொற்கைப் பாண்டியன் குலத்துதித்த கொற்றவேந்தன், முத்தமிழ்நாடும் முத்தமிழ் மொழியும் காத்த ஆரியப்படை கடந்த பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் தன் கோல் கோடிற்றே எனக் கவன்று அரசு கட்டிலில் துஞ்சினான்; அவன் தேவி அறக்கற்புமிளிரப் பூதவுடல்விட்டு மாய்ந்து புகழுடம்பு பெற்றனள்; ஆடல் வல்லோர் பாடல்வல்லோர் குழல்வல்லோர் யாழ்வல்லோர் தண்ணுமை வல்லோர் ஓவியம் வல்லோர் என்னும் கவின்கலை வல்லோர் யாவரையும் புரந்துவந்த மாட மதுரை தீக்கிரையாகி எரிந்ததென்க. அளவு கடவாமை என்னும் பண்பின் மையாலன்றோ கோவலன் பின்வருமாறு கலங்கினான்.

‘மாயங் கொல்லோ வல்வினை கொல்லோ
யானுளங் கலங்கி யாவது மறியேன்
வறுமொழி யாளரொடு வம்பப் பரத்தரொடு
குறுமொழிக் கோட்டி நெடுநகை புக்குப்
பொச்சாப் புண்டு பொருளுரை யாளர்
நச்சுக் கொன்றேற்கு நன்னெறி யுண்டோ’ —கொலைக்களக்காதை

இங்ஙனம் கலங்கிச் சென்று மதுரை அடைந்து மாதர்க்கணியாம் கண்ணகியைக் கலங்க வைத்தான்.

‘தெய்வமு முண்டுகொல் தெய்வமு முண்டுகொல்
வைவாளிற் றப்பிய மன்னவன் கூடலிற்
றெய்வமு முண்டுகொல் தெய்வமு முண்டுகொல் — ஊர்தூழ்வரி

எனப் பூங்கொடியன்னுள் அரற்றி அழுதனள். இங்ஙனம்

‘அல்லலுற் றூற்றூ தழுவாளைக் கண்டேங்கி
மல்லன் மதுரையார் எல்லாரும் தாமயங்கிக்
கனையாத துன்பயிக் காரிகைக்குக் காட்டி
வனையாத செங்கோல் வளைந்த தீதுவென்கொல்’ — ஊர்தூழ்வரி

எனக் கவன்றனள்.

நாடகம் பார்ப்போர் நாடகத் தலைவர் தலைவியரோடு மனவொற்றுமைப் பட்டு அவர்தம் இன்பதுன்பங்களில் பங்குபெற்று மனமாசு நீங்கத் தம் விழைச்சுக்களைச் சுத்திபண்ணி நல்லாற்றுப்படுதலே நன்றென யவனவாசிரியர் அரிஸ்தாத்தில் தம் நாடகவாராய்ச்சியில் ஆராய்ந்துரைத்தனர். புலன்வழிச் செல்லாமல் புத்திவழிச் செல்ல வேண்டுமெனவே

‘நெஞ்சை அள்ளும் சிலப்பதிகாரம் என்றோர்
மணியாரம் படைத்த’

—பாரதி

இளங்கோ வடிகள் இயம்பினர்.

நற்குண நற்செய்கைகளால் நனிவிளங்கும் தலைவர்கள் யாதோ ஒரு நற்பண்பின்மையாலேயே இன்புற்றிராமல் துன்புறுகின்றனர் என ஆங்கில நாடக நூலோர் நுவல்கின்றனர். ஷேக்ஸ்பியர் எழுதிய துன்பவியல் நாடகங்களில் தலைவர்கள் யாதோ ஒரு நற்பண்பின்மையாலேயே தமக்கும் தமார்க்கும் பிறர்க்கும் பெருங்கேடு விளைப்பதைக் காண்க. தேனர் இளங்கோ ‘அம்லத்’ கல்வி வீரம் கருணை முதலிய நற்பண்புகள் உடையோடுகவும் தன் தந்தை தாயர் மீது அன்புடையவகைவும் துலங்கிய போதிலும் தேர்ந்து தெளிந்து ஒருவழிப்படும் ஆற்றலில்லாமையால் தெருமரலுற்றுத் தீயோரின் வஞ்சனையால் மடிந்தான். எப்பொழுதும் அதி கம் ஆலோசனை செய்தலாலும் எதுசரி எதுபிழை என நிச்சயிக்கும் வல்லமை இல்லாமையினாலும் எடுத்துக்கொண்ட கருமத்துக்கு ஏற்ற தருணத்தை அறியாமல் தன் பகைவரை நீண்டகாலம் கொல்லாமல் விட்டுத் துன்புற்றிருந்தான். மன்னன் லீயர் தன் மகளிர் மூவரின் மனப்பான்மையையும் குணவேற்றுமையையும் உணராமல் மெய்யன்புள்ள கோடலியாவை நாடு கடத்தி நன்றிகெட்ட மகளிர் இருவரால் நனி துன்புறுத்தப்பட்டுப் பித்தேறி முடிவில் இறந்தான். சற்புத்திரனான புருட்டல் உரோமாபுரத்தில் மறுபடியும் குடியரசை நாட்டுதல் தன் கடமை என்னும் பிழையான எண்ணத்தால் அரசியல் முறையினின்றும் வழிவிப் பலாத்கார முறையைக் கையாண்டு தன் நண்பன் கைசரை வஞ்சனையால் கொன்று கொலைப் பாதகஞ் செய்து உண்ணாட்டுப் போரில் தோல்வியுற்று முடிவில் தன் வாள் மீது பாய்ந்து தன்னுயிரை மாய்த்தான். ஒதல்லோ என்னும் படைத் தலைவன் ஏதிலார் சொற் கேட்டுத் தான் காதலித்த தேவியின் கற்பில் ஐயமுற்று அவனைக் கொன்று பின்பு தன் தவற்றினை உணர்ந்தேங்கித் தன்னை மாய்த்துக் கொண்டான்.

அம்லத் லீயர் புருட்டஸ் ஓதல்லோ என்போர் தம் பிழையை உணர்ந்து மனம் நொந்து கவலையுற்றமையால் தம் ஆன்மாவை நற்கதி யடையச் செய்தனர் எனலாம்.

தமிழ்ப் பண்பாடு மிக்குத் துலங்கும் கோவலன் வீரம் கல்வி யறிவு கருணை முதலிய நற்குணங்களாற் சிறந்தோனாயினும், ஆடல் பாடல்களில் அளவுகடந்து சுவைத்தமையால், தன் வாழ்க்கையைப் பயன்படுத்த வியலாமல் துயருற்றிருந்து கொல்லப்பட்டான். இல்லற தர்மத்திலிருந்து வழுவாதொழுகிய தன் கற்பின் கொழுந்துக்குத்தான் இழைத்த துன்பத்தைக் கோவலன் உணர்ந்து தன் கடமையினின்றும் தான் வழுவியதை எண்ணி எண்ணி உளம் உருகி நன்னெறியைக் கடைப்பிடிக்க முயன்றாகலின், உடலை இழந்தபோதிலும் ஒழுக்கத்தால் மேம்பாடடைந்த செம்மல் ஆயினன். இங்ஙனம் துன்பவியல் இன்பவியலாகின்ற தாகலின், கோவலனை இகழ்ந்து வெறுக்காமல் அவன்மீது இரங்கி நமது உள்ளத்தை உயர்வுறச் செய்வோமாக.

நன்மை விழைதலும் தீமைவிழைதலும் மனிதவியல்பாகலின், நாடக நூலின்கண் தலைவன் ஒருவனின் உள்ளத்தில் விழைச்சுக்கள் (Instincts) முரண்படு மெனவும் அம் முரண்பாட்டை நீக்க வியலாமல் தலைவன் மயங்குவன் எனவும் ஆங்கில நாடக வாராய்ச்சியாளர் கூறுப. இளங்கோவடிகள் இம் முரண்பாட்டை விளக்காமல், தலைவன் மனம் நொந்து நல்வழிப் படுதலை நனி விளக்கினர். நன்னோக்கத்திற்கும் தீநோக்கத்திற்கும் இடையிலுள்ள முரண்பாடு புருட்டஸ் என்பா னுடைய மனசில் நிகழ்தல் நனிவருணிக்கப்பட்டுளது. நாட்டுப் பற்றை ஒம்புதலோ நட்பை ஒம்புதலோ செய்தற்குரியதெனத் துணிய வியலாது புருட்டஸ் கழன்றான். அலமரலுற்றுத் தேறித் தேசத்திற்குக் கடமை செய்தலே சரியெனத் துணிந்தான். ஆதலின் அவனை யாம் வெறுக்கின்றிலம். துன்பவியல் என்பது 'தலைவன் தன்னுயிரை இழத்தல் அன்றி, ஆன்மாவை இழத்தலே' என்னை! மக்பத் என்பான் வெற்றி வேலனாகத் துலங்கிய போதிலும், நரைதிரை மூப்பால் தளர்ந்த ஏமரா மன்னன் 'டங்கனை'த் தன் சுற்றத்தான் எனவும் விருந்தினன் எனவும் தன்னைக் கௌரவித்த மன்னன் எனவும் எண்ணாமல் இரக்கமின்றித் துயிலும்போது கொன்றமையால், அவனை மாபாவிஎன வெறுக்கின்றோம். முடி கவர்தற்காகவே பேராசை கொண்ட மக்பத் கொலைப்பாதகஞ் செய்துகொடுங் கோலனாயினன். அவன் தான் செய்த தீவினையை மறைக்கமுயன்ற றெழிய, மனம் நொந்து கவலைப்பட்டிலன். தீவினைகள் வெளிப்படுமோஎன அஞ்சி

யமையால் தான் கொல்வித்த 'பாங்குவா'வின் பேயுருவத்தைக் கண்டனன். அவன் தெய்வத் தன்மை சிறிதுமின்றி விலங்குத் தன்மையை மேன்மேலும் அவாவித் தீநெறியில் அழுந்தி மனமாசு நீங்காமல் உடலோடு ஆன்மாவையும் போர்க்களத்தில் இழந்தான்.

மக்பத் முதலியோரோடு கோவலனை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் கோவலனைத் தெய்வம் எனத் தொழுதேத்த வேண்டும். கோவலன் வஞ்சனை யில்லாதவன்; பலாத்கார முறையைக் கையாளாதவன்; தீமையை விழையாதவன்; பிறர்கேடு கனவிலும் நினையாதவன்; யாவர் மாட்டும் அருளுடையவன்; இந்திர விழாவிலே கானல்வரி பாடிய காலை, மாதவி வேறு காதலனை நினைந்து பாடினான் எனவும் தன்மீது மெய்யன்பில்லாதவன் எனவும் தவறாக எண்ணினான். அவன் மாதவியை விட்டு நீங்கினானெழிய, ஓதல்லோ போல் அவனைக் கொல்லவில்லை; வையவில்லை; அதுபற்றி நையவுமில்லை. கோவலன் தன் இல்லக் கிழத்திக்குத் தான் இழைத்த சிறுமையை உணர்ந்து தெருமரலுற்றான்; தான்செய்த பிழையைக் காதலிக்கு எடுத்துரைத்து அழுதான்; நன்னோக்கமுடையவனாகி நன்னெறிப்பட்டான். கோவலன் தூர்த்தன் அல்லன்; அவன் இல்லற தர்மத்திலிருந்து வழுவினானெழியத் தீங்கொன்றும் செய்திலனாகலின், மனமாசு நீங்கப்பெற்று அமர வாழ்வு எய்தியமை முறையே.

20. கானல் வரி

கானல் வரிப் பாடல்கள் காமநோயை வருணித்துக் காட்டும் அகத்துறைப் பாடல்கள். களவின் கண் தலைவன் தலைவியின் உறுப்பு நலன் கண்டு ஆற்றாமை, தோழி வரைவு கடாதல் முதலிய வற்றைப் பொருளாக உடையன. இக் காதல் பற்றிய பாடல்கள் இன்னிசை மிக்கு ஒழுகுவண்ணம் முடுகுவண்ணம் உருட்டு வண்ணம் முதலிய பல வண்ணங்கள் உடையவாய்க் கேட்போர்ப் பிணிக்குந்தகைய வாய்ச் சிறந்து மிளிர்வன.

“காவிரியை நோக்கினவுங் கடற்கானல் வரிப்பாணியும்
மாதவிதன் மனமகிற”

—கானல்வரி

வாசித்தான் கோவலன். வேறு தலைவியின் பால் கோவலன் மனங் கொண்டான் என மாதவி நினைந்து.

“கலவியான் மகிழ்ந்தாள்போற் புலவியால் யாழ்வாங்கித்
தானுமோர் குறிப்பினள்போற் கானல்வரிப் பாடற்பாணி
நிலத்தெய்வம் வியப்பெய்த நீணிலத்தோர் மனமகிழ்க்
கலத்தொடு புணர்ந்தமைந்த கண்டத்தாற் பாடத்தொடங்குகன்”

—கானல்வரி

இக் கானல் வரிப் பாடல்களைத் தன்னிசை வல்லமையைக் காட்டு தற்கு இளங்கோ வடிகள் பாடினாரெனின், அது பொருந்தாக் கூற்றாகும், அன்றி நூல் பயில்வோர் கானல் வரியைப் படித்து இன்புறும் வண்ணம் பாடினாரெனினும், அது பிழையான துணி பாகும். சிலப்பதிகாரம் நாடகக் காப்பிய மாதலின், ஆடல் பாடல் அந் நூலுக்கு இன்றியமையாதவை. கானல் வரிப்பாடல்கள் இந்திர விழா ஊரெடுத்த காதைக்கும் கடலாடு காதைக்கும் அடுத்தே வரவேண்டியவை. என்னை! கோவலன் அழகு அறிவு கல்வி வீரம் கருணை முதலிய பல நற்குணங்கள் உடையோனாகத் திகழ்ந்த போதிலும், ஆடல் பாடல் அழகு என்பவற்றில் அளவு கடந்து சுவைத்தான். அச் சுவையில் அழுந்தியிருந்த சமயத்தில் கானல் வரிப் பாடல்கள் பாடுதல் முறையே. அளவுகடவாமை வீரம் நீதி ஞானம் என்னும் நான்கு அறங்களுமே தலையாயவை எனப் பிள்ளேற்றே ‘அரிஸ்தாத்தில்’ என்னும் யவன ஒழுக்க நூல்வல்

லோர் செப்பினர். எல்லா அறங்களுக்கும் அடிப்படையாக உள்ளது அளவு கடவாமை என்பது அரிஸ்தாத்தில் என்பவரின் முடிவு. அறவாழ்க்கை என்பது ஓர் ஒழுக்கத்தில் குறையாமையும் மிகாமையுமே. உணவு மிகினுங் குறையினும் நோய் செய்யும் அல்லவா? உலோபியாமலும் வீண்செலவு செய்யாமலும் தகுதி நோக்கிச் செலவு செய்தலே ஈகை என்னும் அறம். வீரம் என்பது தலையைக் கல்லில் மோதுதல் அன்று; சுண்டெலியைக் கண்டு அஞ்சுதலன்று. விலங்குத் தன்மை (தறுகண்) கோழைத்தன்மை என்னும் ஈரந்தங்கள் பாற் கோடாமல் நிறற்றலே வீரம் என்ப.

கோவலன் மாணெடுங்கண் மாதவியைக் கண்டு மருண்ட காலந் தொட்டு அளவு கடந்து ஒழுகினான் என்பது ஒருதலை. இன்ப நுகருந் தலைவன் தலைவியோடு ஆறும் குளமும், காவும் கடலும் ஆடிக் களித்தல் இயல்பு. போகபூமியாகிய பூம்புகார்ப் பட்டினத்திலே விச்சாதரர் கண்டு வியக்கும் களியாட்டங்களோடு இந்திர விழா ஊடுருத்த காலத்திலே முடிவாகக் கடலாடும் பொழுது தமிழ் நாட்டுப் பொன் மணலிலே இளைஞர் இன்பம் நுகர்ந்தே இருப்பர். கோவலன் மாதவிபால் பெருங்காதல் கொண்டு டானுகலின் மதிமயங்கினான் என்பதைக் காண்க.

“மாமலர் நெடுங்கண் மாதவி மாலை
கோவலன் வாங்கிக் கூனி தன்னெடு
மணமனை புக்கு மாதவி தன்னே
டனைவுறு வைகலின் அயர்ந்தனன் மயங்கி
விடுதல் அறியா விருப்பின னாயினன்
வடுநீங்கு, சிறப்பிற்றன் மனையக மறந்தென்.”

— அரங்கேற்றுகாதை

கோவலன் செல்வனாகையாலும் இளைஞனாகையாலும் கலையறிவுடையோனாகையாலும் இந்திர விழாவின் கண் இன்பம்நுகரவேண்டியவனே. கோவலன் ஆடல் பாடல் அழகு என்னும் மூன்றிலும் குறைவு படாத நாடகக் கணிகையின் ஆடல் பாடல் களைக் கண்டு கேட்டுக் களித்தான். இக்களிப்புக் கானல் வரி பாடிய காலை உச்சநிலை யடைந்ததெனலாம். நாடகத்திலே பாட்டுடைத் தலைவன் தன் நற்பண்பின் பயனையும் தீப்பண்பின் பயனையும் துய்க்கும் தருணம் உண்டு. அத்தருணத்திலேயே கானல் வரிப் பாடல்கள் பாடப்பட்டன. கடலாடு முன்பும் பின்பும் கோவலன் இத்தகைய இன்பம் நுகர்ந்தான் அல்லன். இன்பந்துய்க்கும் நல்வினைப் பயனோடு அதே தருணத்தில் பெருந்துயர் உறுதற்கு

ஏதுவாய தீவினைப் பயனும் ஒன்று சேர்ந்து தன்வலியைக் காட்டி யுளது. கானல்வரி பாடி இசையில் இன்புற்றுக் களைத்த பொழுதிலே, தன்னுடைய இசை வன்மையும் மாதவியின் இசை வன்மையும் சிறந்து துலங்கும் சமயத்திலே, களிப்பு மிகுந்து தினைத்த பொழுதிலே, அக்களிப்பில் கோவலனுக்கு ஒரு வெறுப்பு உண்டாயது. மாதவி மெய்யன்பில்லாதவள் என்னும் தவறான எண்ணம் கொண்டு அவளை விட்டு நீங்கினள்.

“சலம்புணர் கொள்கைச் சலதியோ டாடி
குலந்தரு வான்பொருட் குன்றந் தொலைந்த
இலம்பாடு நாணுத் தருமெனக் கென்று”

-- கருத்திற முரைத்தகாதை

கோவலன் கண்ணகிக்கு உரைத்ததை அறிவோம். இவ்வண்ணம் அளவுகடந்தமையே பெருங்கேடு சூழ்தற்கு வித்தாகியது. ஊரை விட்டு நீங்கிக் காதலி தன்னோடு காடுகடந்து கள்வன் எனக் கொல்லப்பட்டு முன்னர் கானல் வரி பாடப் பெற்றமையால் இன்பமும் துன்பமும் ஒன்று ஒன்றனுக்கு மறுதலையாக நின்று நாடகம் பார்ப்போரின் உள்ளத்தைக் கவர்ந்து உயர்வுறச் செய்தலே இளங்கோ வாடகளின் நோக்கம் என்க.

21. வேட்டுவ வரி

பெரு நில முழுதாளும் கரிகாற் பெருவளத்தானும் ஐம்பெருங் குழுவினரும் எண்பேராயத்தினரும் வேளாண் மக்களும் வணிகச் செல்வரும் நுண்கைவினைஞரும் பல்வேறு தொழிலாளரும் காழியரும் கூவியரும் மிலேச்சரும் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் வதிந்தனர். அவண் முத்தமிழ் வல்லோரும் நனி புரக்கப்பட்டனர். கோவலன் காவிரிப்பூம் பட்டினத்துக் கடற்கரையிலே புன்னை நிழலிலே மானெடுங்கண் மாதவியோடு கானல்வரிபாடி இன்புற்றான். பின்பு பட்டினத்தை நீங்கி மதுரை செல்லும் வழியிலே அணங்கும் விலங்குந் தீரியுங் காட்டிலே கானவராகிய வேடரின் வாழ்க்கையைக் கற்பின் கொழுந்தாகிய காதலி தன்னோடு கண்டனன்.

இவ் வேடர், நகரவாசிகள் போலன்றி வஞ்சகமும் சூதும், வாதும் தெரியாத தூய மனமுடையவர். பட்டினத்துச் செல்வரின் வாழ்க்கையை வருணித்த இளங்கோவடிகள், காட்டில் வதியும் எயினர் வாழ்க்கையை ஈண்டு வருணித்தனர்; கானல்வரியிலே இன்பச் சுவையை ஊட்டினர்; வேட்டுவவரியிலே அச்சச்சுவையை அறியவைத்தனர். விலங்கு வேட்டையாடலும் ஆறலைத்தலும் சூறை கோடலும் அயலார் சென்று ஆனிரை களவாடுதலும் எயினர் தொழில். எயினர் வாளமலையிலும் விற்போரிலும் பெரிதும் பயிற்சியுடையவர்; முகமன்றியாச் சுத்த மனமுடையவர்; கொற்றவைக்குக் குருதிப்பலி கொடுத்து வழிபாடாற்றுபவர். எயிற்றியர் தெய்வமேறினராய் ஆடிப்பாடுவர்; ஆகலான் பின்வருவனவற்றை முன்னறிந்து சொல்லும் வல்லமையுடையவராயினர். இத்தகையோரின் ஆடல் பாடல்கள் சிலப்பதிகாரத்தைச் சிறப்பிக்கின்றன. வஞ்சகமுள்ள பொற்கொல்லன் வதிந்த மதுரைமாநகரை அடையுமுன் கபடம் தெரியாத எயினர் வாழ்க்கையை வருணித்தல் விரும்பப்படும். பல்வேறு கூட்டத்தினரின் வாழ்க்கை நலனையும் கொள்கை வேற்றுமையையும் நன்கறிந்த இளங்கோவடிகள் களன் அறிந்து காட்டின்கண் உள்ள ஐயை கோட்டத்தில் வேட்டுவ வரியைப் பாடினர்.

கோவலனும் கண்ணகியும் கவுந்தியும்

“கடுங்கதிர் திருகலி னடுங்கு ரெய்தி
யாறுசெய் வருத்தத்துச் சீறடி சிவப்ப
நறும்பல் கூந்தல் குறும்பல வுயிர்த்தாங்
கையை கோட்டத் தெய்யா வொருசிறை
வருந்துநோய் தணிய விருந்தனர்”

—வேட்டுவவரி

அத்தருணத்தில் சாலினி ஒருத்தி தெய்வமுற்று மெய்மயிர் நிறுத்து கையெடுத்த தோச்சிக் கானவர் வியப்ப, 'வல்வில் எயினர் மன்று பாழ்பாட்டன; அறக்குடிபோல் அவிந்தடங்கினர் ஏயினர்; மட்டுண் வாழ்க்கையை வேண்டுதிராயின், கலையமர் செல்விக்குக் குருதிப் பவி இடுமின்" எனப் பகர்ந்தனள். அப்பால் எயினக்குமரி ஒருத்தியைச் சடைமுடித்துப் பொன்னரவுசூடி, ஏனக் கோட்டை முனை வெண்டிங்களெனச் சாத்தி, வயப்புலிவாய் பிளந்து பெற்ற மாலை வெண்பற்றூலி நிரைபூட்டி, வரியும் புள்ளியும் மயங்குவான் புறத்து உரிவை மேகலை உடஇப் பரிவோடு கருவில் வாங்கிக் கையகத்துக் கொடுத்துத் திரிதரு கோட்டுக் கலைமேல் ஏற்றி, பூவும் புகையும் மேவிய விரையும் கொண்டு, ஆறெறி பறை முழங்க, எயிற்றியர் கொற்றவையைப் பரசினர்.

“ஆனைத்தோல் போர்த்துப் புலியினுரி உடுத்துக்
கானத் தெருமைக் கருந்தலைமே னின்றூயால்
வானோர் வணங்க மறைமேன் மறையாகி
ஞானக் கொழுந்தாய் நடுக்கின்றி யேறிற்பாய்.”

—வேட்டுவ வரி

இங்ஙனம் எயிற்றியர் ஆடிப்பாடிப்பரவ, சாலினி கணவனோடிருந்த மணமலி கூந்தலைச் சுட்டி “இவளோ, கொங்கச் செல்வி, குடமலையாட்டி, தென்றமிழ்ப் பாவை செய்த தவக்கொழுந்”தெனத் தெய்வ முற்றுரைத்தனள். இவ்வண்ணம் கண்ணகி பத்தினித் தெய்வமாக வணங்கப்படுவாள் எனச் சாலினி சொன்னாள். கண்ணகியின் தெய்வத் தன்மையைச் சிறப்பித்துச் சொல்லுதற்கே எயினர் எயிற்றியர் வாழ்க்கையை எழிலுற எடுத்துரைத்தனர் இளங்கோவடிகள். பாட்டுடைத் தலைவியின் பெருமையை விளக்குதற்கே ஏனைய பாத்திரங்கள் நாடகக் காப்பியத்தின்கண் படைக்கப்படுதல் காண்க.

22. ஆய்ச்சியர் குரவை

கற்புக் கடம்பூண்ட கண்ணகியை இடைக்குலமடந்தைக்கு அடைக் கலங் கொடுத்துக் கவுந்தியடிகள் ஞானேபதேசங் கேட்கச் சென்றார். கோவலன் சிலம்பு விற்றற்கெனத் தன் காதலியை ஆயர் பாடியில் விட்டுப் பிரிந்த நாட்காலை உற்பாதங்கள் பல அவண் நிகழ்ந்தன.

“குடப்பாலு றையா குவியிம் லேற்றின்
மடக்கணிர் சேரும் வருவதொன் றுண்டு
உறிநறு வெண்ணெய் உருகா வருகு
மறிதெறித் தாடா வருவதொன் றுண்டு
நான்முலை யாய நடுங்குபு நின்றிரங்கு
மாண்மணி வீழும் வருவதொன் றுண்டு” —ஆய்ச்சியர் குரவை

என மாதரி தன் மகள் ஐயைக்குச் சொன்னாள். ஆயர், ஆய்ச்சியர் அகச்சுத்தமுள்ளவர்; இக்காலத்தவர்போல் பாலொடு நீர் கலந்து விற்காதவர்; தெய்வ பக்தியுடையவர். அணிகலன்விற்றுண்போர் வாழ்க்கை அபாயமுளதாதல் உண்டு; ஆனால் மோர் விற்றுண்போர் வாழ்க்கை தீதிலது. இது நிற்க.

உற்பாதங்கள் நிகழ்ந்தால் மூடநம்பிக்கையுள்ளோர் தெய்வங் களுக்குச் சாந்தி செய்தல் வழக்கம். உற்பாத சாந்தியாக ஆய்ச்சியர் குரவை ஆதேற்குக் கூடினர். குரவை என்பது காமமும் வென்றியும் பொருளாகக் குரவைச் செய்யுள் பாட்டாக எழுவ ரேனும் எண்மரேனும் ஒன்பதின்மரேனும் கைபிணைந்தாடுவது. முல்லை நிலத் தெய்வமாகிய மாயோனை வழத்தி ஆய்ச்சியர் ஆடினர்.

“கன்று குணிலாக் கனியுதிர்த்த மாயவன்
இன்றுநம் மானுள் வருமேல் அவன்வாயிற்
கொன்றையந் தீங்குழல் கேளாமோ தோழி
பாம்பு கயிறுக் கடல்கடைந்த மாயவன்
ஈங்குநம் மானுள் வருமேல் அவன்வாயில்
ஆம்பலத் தீங்குழல் கேளாமோ தோழி
கொல்லையந் சாரற் குருந்தொசித்த மாயவன்
எல்லைநம் மானுள் வருமேல் அவன்வாயில்
முல்லைந் தீங்குழல் கேளாமோ தோழி” —ஆய்ச்சியர் குரவை

இனிய பழைய கதைகள் இப்பாடல்களுள் இடம் பெறுதலைக்கண்டு மகிழ்கின்றோம். அடுத்த தாழிசை கூறும் அறுவை ஒளித்தல் முதலியன காமப்பொருள் சார்ந்தவை. மாயவன் குழல் ஊதி இன்னிசையோடு இளமை நலன் மிளிர விளையாடுதலைக் காண விரும்பாதார் இல்லை. தேவர்கோன் பூணூர்ம் பூண்ட தென்னவனையும் பொன்னிமயக் கோட்டுப் புலிபொறித்து மண்ணாண்ட வளவனையும் முந்நீரீனுள் புக்கு மூவாக்கடம் பெறிந்த சேரனையும் மாயோனுக்கு உவமித்துப் பூவைநிலைப் பாடல்கள் பாடினர் ஆய்ச்சியர். இப்பாடல்கள் வென்றிப் பொருளாக வருவன. களவினால் உறி வெண்ணெய் உண்டவனை, ஈரடியால் மூவுலகும் இருள்தீர் நடந்தவனை, பஞ்ச வர்க்குத் தூதாகச் சென்றவனை, மடங்கலாய் இரணியனை அட்ட வனை, தொல்லிங்கைக் கட்டழித்தவனை ஏத்தி நாராயண வென்றை நா வென்ன நாவே எனப்பாடி ஆடினர் ஆய்ச்சியர்.

கணவனைப் பிரிந்து தமிழளாக இருந்த கண்ணகி தன் துயர் மறந்து இருக்கவேண்டிய பொழுதிலே குரவை யாடுதல் பொருத்தமே. அன்றியும் நாடகம் பார்ப்போர் கண்ணகி கருந்துயர் உறு தலைக்கண்டு அழுகையில் அழுந்துமுன் அவலத்தின் மறுதலையாகிய இன்பம் சுவைத்தல் அவசியம்.

இனி ஷேக்ஸ்பியர் என்னும் ஆங்கில நாடகவாசிரியர் இயம்பிய இசைப் பாடல்கள் சந்தர்ப்பத்திற்குப் பொருத்தமானவை எனவும் மிக இனியவை எனவும் கொண்டாடப்படும். 'புயல்' என்னும் இன்ப வியல் நாடகத்தில் 'இப்பொன் மணலில் உழக்காமல் கால் வைத்து அங்குமிங்குமாய் ஆடவாரீர்' எனத் தொடங்கும் பாடலும், 'ஐந்து பாக வாழப் பரவையிலே உன்றந்தை படுத்துக்கிடக்கின்றார்' எனத் தொடங்கும் பாடலும் 'நீ விரும்பிய விதமே' என்னும் இன்பவியல் நாடகத்திலே "வீசுகாற்றே வீசு, கூதிர்க்காற்றே வீசு; செய்ந் நன்றி கோறலே நின்னினும்கொடிது" எனத் தொடங்கும் பாடலும் 'பச்சைமர நிழலிலே படுத்திருந்து, கீதமினிய குருவியோடு பாட விரும்புவோனே' எனத் தொடங்கும் பாடலும் "பிடிவாதங் கொண்டு வீடு வாசல்விட்டு நீங்கிய கழுதை ஒருவன் உண்டானால் இங்கு அவன் தன்னையொத்த மூடரைக் காண்பானே" எனப் பொருள் படும் பாடலும் மிக இனியவை என்பதற்கு ஐயமில்லை. எனினும் இவ்வாங்கிலப் பாடல்கள் இளங்கோவடிகளின் இசைத்தமிழ்ப் பாடல்களுக்கு ஒருவகையானும் நிகராகா என்க.

23. குன்றக் குரவை

குரவை என்பது எழுவரேனும் எண்மரேனும் ஒன்பதின்மரேனும் கைகோத்தாடும் கூத்து. ஈண்டுக் குன்றக் குரவையின் இயல் என்ன எனத் தேர்வாம். கட்டுரை காதையில் கற்புக்கடம் பூண்ட கண்ணகியின் கடுந்துயர் கண்டு மனங்களைத்த நேரத்திலே குன்றக் குரவை பார்த்துத் துயரைச் சிறிது மறத்தல் நன்று. அன்றியும் கண்ணகி பத்தினித் தெய்வமாகுந் தருணத்தைக் குன்றக் குரவையில் கண்டு வியப்படைகிறோமாகலின், நாடகக் காப்பியத்துக்கு இக்குரவை பொருத்தமாகும்.

ஒழியாக் கவலையுற்று உடலும் உயிருந் தேய்ந்து ஒழிந்த கண்ணகி சேரநாடடைந்து திருச்செங்கோடு என்னும் குன்றேறி ஆங்கு ஒரு வேங்கைக் கீழ் இருந்தாளாக, குன்றுவித்தியர் வந்து கூடினர். குன்றுவித்தியர் குறிஞ்சி நிலத்தினர்; தினை விளைத்து தினை மாவும் தேனும் முருகனுக்குப் படைத்து வழிபடுவர்; காரணகாரிய ஆராய்ச்சியின்றி எதையும் நம்பும் இயல்பினர்; தம் மனோபாவனை யால் தெய்வங்களையும் காணும் தன்மையுடையவர்.

“குருவி யோப்பியுந் கிளிகடிந்துங் குன்றத்துச் சென்று வைகி அருவியாடியுஞ் சனை துடைந்தும் அலவுற்று வருவேமுன் மலை வேங்கை நறுநிழலின் வள்ளிபோல்வீர், மனநடுங்க முலை யிழந்து, வந்துநின்றீர் யாவிரோ” எனக் குன்றவர் மகளிர் கண்ணகியை வினாவினர். மறக்கற்பிளையுடைய பத்தினி, சினந்தணிந்து, சித்தந் தெளிந்து, இருந்தனளாதலின், அவர்களை முனியாது விடை கொடுத்தாள். “மணமதுரையோடு அரசுகேடுற வல்வினை வந்து உருத்த காலைக் கணவனை அங்கிழந்து போந்த கடுவினையேன் யான்” என்றாள்.

அச்சமயத்தில் வானவர் நெடுமாரிமலர் பொழிந்து, குன்றவருங் கண்டு நிற்பக், கண்ணகியைக் கொழுநனோடு கொண்டு போயினார். இவ்வற்புதங்கண்ட குன்றத்து மகளிர் “நறுஞ்சினை வேங்கைக்கீழ் தெய்வங் கொள்ளுமின்” என ஆரவாரித்தனர். வேத புராணங்கள் கூறும் பழைய கதைகளைப் பாடி வேலையுடைய தந்நிலத்துக் கடவுளை வணங்கினர். வேலன் தன்னால் விளைந்த நோயை வேலனே

தீர்க்க வல்லவன் என அகப் பொருள் யிளிரக் குன்ற மெறிந்த
 குமரவேளைப் பாடினர். பின்பு “கோமுறை நீங்கக் கொடிமாடக்
 கூடலைத் தீமுறை செய்தானே யேத்தியாம் பாடுகம்” எனப் பத்தினி
 யைப் பாடி யாடிப் பரவினர். இங்ஙனம் கண்ணகி வழிபாடு மலை
 நாட்டில் ஆரம்பித்தது. மலைநாட்டரசன் சேரன் செங்குட்டுவன்
 கண்ணகிக்குக் கோயில் கட்டிப் பத்தினி வழிபாட்டை ஆதரித்தான்.
 இங்ஙனம் உலகியல் அறிந்த இளங்கோவடிகள் கண்ணகியைப்
 பத்தினித் தெய்வமாகப் படைத்தலைக்கண்டு மகிழ்க.

24. சிலம்பின்கண் துன்பவிளைவு

“நாடகத்தலைவன் செலுத்துகின்ற கதையை விலக்கியும் அக் கதையை நாடாத்தியும் முன்பு செய்த கதைக்கே உறுப்பாகுவது விலக்குறுப்பெனப்படும்” என்றார் அடியார்க்கு நல்லார். விலக்குறுப்பு பதினான்கு. அவை: பொருள், யோனி, விருத்தி, சந்தி, சுவை, சாதி, குறிப்பு, சத்துவம், அவிநயம், சொல், சொல்வகை, வண்ணம், வரி, சேதம் என்பன. இவற்றுள் சந்தி என்பது நாடகக் கதையின் அமைப்பை வரையறுக்கும். முகம், பிரதிமுகம், கருப்பம், விளைவு, துய்த்தல் என்னும் ஐந்து சந்திகளாலும் கட்டுப்பட்டு நாடகக் கதை இயங்கும். சிலம்பின் கதையில் முகமும் பிரதி முகமும் புகார்க்காண்டத்திலும் கருப்பமும் விளைவும் மதுரைக் காண்டத்திலும் துய்த்தல் வஞ்சிக் காண்டத்திலும் இயைந்து நின்று கதையை நாடாத்துகின்றன. கோவலன் கண்ணகியை மணத்தலும் மாதவிபால் மயங்குதலும் கதையின் முகமெனலாம். கானல் வரி பாடி மாதவியைக் கோவலன் விட்டுப் பிரிதல் பிரதிமுகமாகும். கோவலன் கொல்லப் படுதலும் கண்ணகி மதுரையைத் தீக்கிரையாக்குதலும் துயருறுதலும் கருப்பமும் விளைவுமாகும். ஏனைய நாடகப் பாத்திரங்கள் பல துன்பத்தில் முழுகுதலும் தலைவி கண்ணகி பத்தினித் தெய்வமாகுதலும் துய்த்தலின் பாற்படும்.

சிலப்பதிகாரம் துன்பவியல் நாடகக் காப்பியமாதலின் அதன் கண் துன்பவிளைவை ஆராய்தல் பயனுடைத்து. இத்துன்ப விளைவு கோவலன் கல்லாக் களிமகன் ஒருவனால் கொல்லப்படுதலோடு ஆரம்பமாகும். துன்ப விளைவுக்குக் காரணம் பிரதி முகத்தால் தெரிய வருகிறது.

“கானல்வரி யான்பாடத் தானென்றின்மேன் மனம்வைத்து
மாயப்பொய் பலகூட்டு மாயத்தாள் பாடினாள்” —கானல்வரி

என எண்ணிக் கோவலன் மாதவியை விட்டு நீங்கினான். கோவலன் தன் இல்லடைந்து கண்ணகியின் ‘வாடிய மேனி வருத்தங் கண்டு,

“சலம்புணர் கொள்கைச் சலதியொ டாடிக்
குலந்தரு வான்பொருட் குன்றந் தொலைந்த
இலம்பாடு நாணுத் தருமெனக்” கென்று விளம்பினன்.

— கனத்திறமுரைத்தகாதை

சிலம்பு விற்றுப் பொருளீட்டுதற்குத் தன்னொடு மதுரைக்குச் செல்லும்படி மாதர்க்கணியாம் மெல்லியலாளைக் கோவலன் அழைத்தனன்.

மதுரையில், வளையாத செங்கோல் வளைந்ததாக, நாடகத் தலைவன் கொல்லப்பட்டனன். அஃதறிந்து கற்பின் கொழுந்தாகிய கண்ணகி ஆரஞ்சுற்று அரற்றி அழுது பாண்டியன் முன் வழக்குரைத்துத் தன் கொழுநன் கள்வன் அல்லன் என்பதை நாட்டினள். பின்பு கண்ணகி கடுஞ்சினங்கொண்டு மதுரை மூதுரை அழித்துத் தனக்கேன் இத்துன்பம் விளைந்ததெனத் தெரியாமல் அலமந்து அலைந்து திரிந்து வஞ்சி நாடடைந்து கோயில் பெற்றாள்.

பத்தினித் தெய்வத்தைப் பிரதிட்டை செய்வதற்குக் கற்கால் கொண்டபின் செங்குட்டுவன்,

“கங்கைப் பேர்யாற்றுக் கரையகம் புகுந்து
பாற்படு மரபிற் பத்தினிக் கடவுளை
நூற்றிறன் மாக்களி னீர்ப்படை செய்து” இருந்தனன்.

—நீர்ப்படைக்காதை

அச்சமயத்தில்,

“பாடுதறை முற்றிய கொற்ற வேந்த
னாடுகொண் மார்போ டரசுவிளங் சிருக்கையின்”

—நீர்ப்படைக்காதை

மாடலமறையோன் வந்து தோன்றி,

“வாழ்க வெங்கோ மாதனி மடந்தை
கானற் பாணி கனக விசயர்த
முடித்தலை நெரித்தது முதுநீர் ஞால
மடிப்படுத் தாண்ட வரசேவாழ்கெ” ன் றுள்

—நீர்ப்படைக்காதை

மன்னன் வினாவினான். அவ்வினாவுக்கு விடையாகவே மாடல மறையோன் துன்ப விளைவைக் கூறுவான் தொடங்கினன்.

“ஆங்குக் கானல்வரிப் பாடல்கேட்ட மாளெடுங்கண் மாதவியும்
மன்னுமோர் குறிப்புண்டிவன் றன்னிலை மயங்கினெனக்
கலவியான் மகிழ்ந்தாள்போற் புலவியால் யாழ்வாங்கித்
தானுமோர் குறிப்பினள்போற் கானல்வரிப் பாடற்பாணி”

—கானல்வரி

பாடினான். “கோவலன் வாசித்த உருக்கள் களவில் தலைமகன் கூற்றதலால் இவன் தன்மேல் அன்பிலன் என உட்கொண்டு புலந்து அது தோன்றாமல் மனமகிழ்ந்தாள் போலத் தன்பக்கல் வேறு குறிப்புடையாள் போல் இவனுக்குத் தோன்றத் தானும் கானல் வரிப் பாடல் பாடத் தொடங்கினான் என்க” என்றார் அரும் பதவுரையாசிரியர். மாதவி பிறிதொரு காதலனைக் காதலித்தாள் என எண்ணியே கோவலன் அவளை வெறுத்து நீங்கினான். பின்பு தன் இல்லாளுக்குத் தான் செய்த தவற்றினை உணர்ந்து கவன்று தான் தொலைத்த பொருளை ஈட்டிக்கொடுக்க வேண்டுமெனத் துணிந்தான்.

இனிக் கோவலன் தனக்கும் தன்னோடு தொடர்புற்ற யாவர்க்கும் பெருங்கேடு விளைத்தலைக் காண்க. கோவலன் கொலையுண்ட தன் பயனாகவே, கற்புக் கடம்புண்ட கண்ணகி மதுரை மாநகரை எரித்தாள். சீறிய கற்பினையுடைய கண்ணகிக்குச் சிலையெழுதற்கே சேரன் செங்குட்டுவன் இமயம் செல்லுதற்குப் புறப்பட்டு ஆரிய மன்னர் கனகவிசயரை வென்று அவர் முடித்தலையில் சிலையைச் சுமத்தி வந்தான்.

“கானலந் தண்டுறைக் கடல்வினை யாட்டினுள்
மாதவி மடந்தை வரிநவில் பாணியோ
டேற் காலத் தாழ்வினை யுருத்தெழக்
கூடாது பிரிந்து குலக்கொடி தன்னுடன்
மாட முதூர் மதுரை புக்காங்
கிலைத்தார் வேந்தன் எழில்வா னெய்தக்
கொலைக்களப் பட்ட கோவலன் மனைவி,
குடவர் கோவே, நின்னாடு புகுந்து
வடதிசை மன்னர் மணமுடி யேறினள்”

—நீர்ப்படைக்காதை

இவ்வண்ணம் மாடலன் தான் முன்புரைத்த துணிபைச் செங்குட்டுவனுக்கு விளக்கினான்.

“மன்பதை யலர்தூற்ற மன்னவன் தவறிழைப்ப
வன்பனை யிழந்தேன்யான் அவலங்கொண் டழிவலோ”

—துன்பமாலை

எனக் கண்ணகி கடுந்துயருற்றுக் கலங்கி அழுதாளாகத் துன்பம் பெருகி விளைதலையும் பாத்திரங்கள் துன்பத்தைத் துய்த்தலையும் மாடலன் நீர்ப்படைக் காதையுள் கூறுதலைக் காண்க.

“வலம்படு தானை மன்னவன் தன்னைச்
சிலம்பின் வென்றனள் சேயிறை யென்றலும்
தாதெரு மன்றத்து மாதரி யெழுந்து
கோவலன் தீதிலன் கோமகன் பிறைத்தான்
அடைக்கல மிழந்தே னிடைக்குல மாக்காள்
குடையும் கோலும் பிறைத்த வோவென
இடையிருள் யாமத் தெரியகம் புக்கதும்” —நீர்ப்படைக்காதை

தான் பிறை செய்யாதபோதிலும் தன்னிடம் அடைக்கலமாயிருந்த கண்ணகி துயருற்றாள் என அறிந்தவுடன் மாதரி தீயகம் புக்காளாதலின், அவள் தன் சீரிய வொழுக்கத்தினைப் பாராட்டக்கடவோம். நிற்க.

“தவந்தரு சிறப்பிற் கவுந்தி சீற்ற
நிவந்தோங்கு செங்கோ ணீணில வேந்தன்
போகுயிர் தாங்கப் பொறைசா லாட்டி
யென்றே டிவர்வினை யுருத்த தோவென
வுண்ணு நோன்போ டுயிர்பதிப் பெயர்த்ததும் —நீர்ப்படைக்காதை

என, மாடலன் மொழிதலால் ஆருகத சமயத்து அருந்தவத்தாட்டி உண்ணுவிரதம் இருந்து உயிரீந்தாள் என அறிகிறோம். இனி,

“மைந்தற் குற்றது மடந்தைக் குற்றதுஞ்
செங்கோல் வேந்தற் குற்றதுங் கேட்டுக்
கோவலன் றுதை கொடுத்துயர் எய்தி
மாபெருந் தானமா வான்பொருள் ஈத்தாங்
கிந்திர விகாரம் ஏழுடன் புக்காங்கு” —நீர்ப்படைக்காதை

என்பதால் மாசாத்துவான் பௌத்த துறவியாகினான் என அறிகிறோம். மேலும்,

“துறந்தோன் மனைவி மகன்றுயர் பொருஅ
ளிற்றத்தய ரெய்தி யிரங்கிமெய் விடவும்” —நீர்ப்படைக்காதை

செய்தது துன்பவினைவே. மேலும்,

“கண்ணகி தாதை கடவுளர் கோலத்
தண்ணலம் பெருந்தவத் தாசீ வகர்முன்
புண்ணிய தானம் புரிந்தறங் கொள்ளவுந்
தானம் புரிந்தோன் றன்மனைக் கிழத்தி
நாள்விடே நல்லுயிர் நீத்துமெய் விடவும்” —நீர்ப்படைக்காதை

காண்கிறோம். இஃதொரு புறமாக, கோவலன் மீது மெய்யன்பு
டைய மாதவிமடந்தை

“நற்றூய் தனக்குநீநற்றிறம் படர்கேன்
மணிமே கலையை வானறுயர் உறுக்குங்
கணிகையர் கோலங் காணு தொழிகெனக்
கோதைத் தாமம் குழலோடு களைந்து
போதித் தானம் புரிந்தறங்”

—நீர்ப்படைக்காதை

கொள்கின்றனள். ஈண்டு நாட்டியக் கணிகையின் மேம்பாடுடைய
அறத்தாற்றின் சிறப்பைக்கண்டு வியப்படைகின்றோம். மேற்கூறிய
துன்ப வினைவின் முடிவு பெரும் வியப்பினை விளைக்கின்றது. என்னை!

“ஐயந்தீர் காட்சி யடைக்கலங் காத்தோம்ப
வல்லாதேன் பெற்றேன் மயலென் றுயிர்ந்த
வவ்வை மகளிவடா னம்மணம் பட்டிலா
வையெயிற் றையையக் கண்டாயோ தோழி —வாழ்த்துக்காதை

எனத் தேவந்தி அரற்றுதலைக் காண்க.

இவ்வண்ணம் பெருந்துன்பம் நாடகப் பாத்திரங்கள் யாவரையும்
பற்றி விளைந்து வருதற்குக் காரணம் யாதெனின், நாடகத் தலை
வன் கோவலனிடம் ஒரு நற்பண்பின்மையே. அழகும் இளமை
யும் செல்வமும் உடையோனாகப் பாராட்டப்பட்ட போதிலும், இசைத்
தமிழ் வல்லமையும் வீரமும் தியாகமும் கருணையும் உடையோனா
கத் துலங்கிய போதிலும், தன் வாழ்க்கையைப் பயன்படுத்த
வியலாமலும் தமக்கும் தமார்க்கும் பெருங்கேடு சூழ்தற்குக் காரண
மாயினன் கோவலன். ஆடல் பாடல் அழகு என்பவற்றில் அளவு
கடந்து சுவைத்தமையாலே தன் இல்லாளை மறந்து துன்ப விளை
வுக்கு ஓர் ஏதுவாயினன் கோவலன்.

25. சீலப்பதிகார முடிவுரை.

நாகரிக வாழ்க்கை சிறப்புற்றோங்கி இருக்கும் இக்காலத்திலே கூட்டம் முடியும் காலை அமிழ்தினுமினிய தமிழ்த் தேவாரம் பண்ணுடன் ஒதப்படினும், பாமரமக்கள் சபை யொழுங்கைப் பொருட்படுத்தாமல் வீடேகுதலைக் காண்கிறோம். பேச்சுக்கேட்டு இளைத்த கற்றறிந்தோரே கூட்டமுடிவில் கூறப்படும் நன்றியுரை கேளாதெழுகின்றனர். இன்னிசைப் பாடல்களை ஒலிபெருக்கியில் கேட்டுச் செவிடுபட்டுக் களைப்புற்று இருக்கும் வேளையில் நாடக முடிவுரை கேட்போர் உளரோ எனச்சிலர் வினாவுகின்றனர். ஆதலின் நாடக முடிவுரை கூறல் நன்றே என ஆராய்தல் அவசியமாயிற்று.

ஆடல் பாடல் கண்டும் கேட்டும் செய்யுளின்பம் நுகர்ந்தும் நகை அழகை இளிவரல் மருட்கை அச்சம் பெருமீதம் வெகுளி உவகை என்னும் எண் சுவைகளில் அமுந்தியும் நல்வினை தீவினைகளின் இயல்பைத் தேர்ந்து தெளிந்தும் இருக்கும் பொழுதே நாடக முடிவுரை உணர்தற்குரிய காலமாகும். நாடகத்திலேனும் காப்பியத்திலேனும் சுவைத்திருக்கும் உள்ளம் சுத்தியடைந்து விழைச்சுக்களை நல்லாற்றுப் படுத்து மன்றோ? துன்பவியல் நாடகங்களைப் பார்க்கும்போது மறை தொழிலாகவே உள்ளம் சுத்தமடைகின்றதெனலாம். ஒழுக்கக் கேட்டினால் வினையும் தீமைகளைப் படம்பிடித்துக் காட்டும்போது கன்னெஞ்சும் உருகும்ல்லவா? நாடகத்தில் வருணிக்கப்படும் இன்பதுன்பங்களில் யாம் பங்குபெற்று எம்முடைய துன்பங்களை மறந்து சித்தம் தெளிந்து உயர்வுறுகிறோம். ஆகலின் நாடகம் முடிவெய்தும் நேரம் சிறிய உபதேசத்துக்கு உவந்ததாகும். இக்கருத்தே பற்றிச் சீலப்பதிகாரத்தின் இறுதியில் முடிவுரை மொழிந்தனர் இளங்கோவடிகள்.

“பரிவு மிடுக்கனும் பாங்குற நீங்குமின்
தெய்வந் தெளிமின் றெளிந்தோர்ப் பேணுமின்
பொய்யுரை அஞ்சுமின் புறஞ்சொற் போற்றுமின்
ஊனூண் றறமின் உயிர்க்கொலை நீங்குமின்
தானஞ் செய்மின் தவம்பல தாங்குமின்
செய்ந்நன்றி கொல்லன்மின் தீநட் பிகழ்மின்
பொய்க்கரி போகன்மின் பொருண்மொழி நீங்கன்மின்

அறவோ ரவைக்கள மகலா தணுகுமின்
 பிறவோ ரவைக்களம் பிறைத்துப் பெயர்மின்
 பிறர்மனை யஞ்சுமின் பிறையுயிர் ஒம்புமின்
 அறமனை காமின் அல்லவை கடிமின்
 கள்ளும் களவும் காமமும் பொய்யும்
 வெள்ளைக் கோட்டியும் விரகினி லொழியின்
 இளமையும் செல்வமும் யாக்கையும் நிலையா
 வுளநாள் வரையா தொல்லுவ தொழியாது
 செல்லுந் தேயத்துக் குறுதுணை தேடுமின்.
 மல்லன் மாளுலத்து வாழ்வீர் ஈங்கென்”

—வரந்தருகாதை

இங்ஙனம் போதிப்பதால் ஒரு பயனுமில்லை யெனின், அது பொருந்தா உரையாம். இனம் கல்வி ஒழுக்கம் முதலிய சூழல் காரணமாகவே மக்கள் நல்லோராயும் தீயோராயும் விருத்தியடைகின்றனர் என உளநூலாரும் ஒழுக்கநூலாரும் உரைக்கின்றனர். பிராஞ்சிய தேயத்து அறிஞர் உருசோ என்பவர் மக்கள் நல்லோராயும் தீயோராயும் பிறக்கின்றிலர் எனவும் ஒழுக்கம் பயிற்றுதலான் நன்மக்களாகின்றனர் எனவும் நவின்றனர். ஒழுக்கப் பயிற்சியின் பயனாகவே மக்கள் விலங்குத் தன்மை நீங்கித் தெய்வத்தன்மை உடைய வராகின்றனர் என ஒழுக்க நூல் இயம்பிய கலைஞர் பெருமான் அரிஸ்தாத்தில் மொழிந்தனர். ஒழுக்கத்தால் விளையும் பலபலன்களை

“ஆடி நன்னிறவி வீடிருங் குன்றங்
 காட்டுவார் போல்”

நாடகக் காப்பிய மூலம் கருத்து வெளிப்படுத்தி மக்களை மேன்மை அடையச் செய்யலாமென இளங்கோவடிகள் எண்ணினர்.

ஆகவினன்றே,

“அரசியல், பிறைத்தோர்க், கறங்கூற், ருவநாஉம்
 உரைசால் பத்தினிக் குயர்ந்தோ ரேத்தலும்
 ஊழ்வினை உருத்து வந்தாட்டு மென்பதாஉம்
 துழ்வினைச் சிலம்பு காரண மாகச்
 சிலப்பதி காரம் என்னும் பெயரால்
 நாட்டுதும் யாமோர் பாட்டுடைச் செய்யுள்”

—பதிகம்

என்றார்.

ஒப்புயர்வற்ற சிறந்த துன்பவியல் நாடகக் காப்பியத்தை இயம்பிய அடிகள் நாடகம் பார்ப்போர்மனம் சுத்தமடையும் சமயத்தில் சில

உபதேச மொழிகளை உரைத்தல்முறையே. ஆனால் வரந்தரு காறையில முடிவுரை கூறுமுன்,

“வஞ்சிமுதூர் மணிமண் உபத்தீடை
நுந்தை தாணிழ விருந்தோய் நீன்னை
யரைசு வீற்றிருக்குந் திருப்பொறி யுண்டென்
றுரைசெய் தவன்மேல் உருத்து நோக்கிக்
கொங்கவிற்ப் நறுந்தார்க் கொடித்தேர்த் தாண்ச்
செங்குட் டுவன்தன் செல்ல னீங்கப்
பகல்செல் வாயிற் படியோர் தம்மு
னகலிடப் பார மகல நீக்கிச்
சிந்தை செல்லாச் சேணெடுந் தூரத்
தந்தமி லின்பத் தரசாள் வேந்தென்று”

தன்சீலம் கூறுதல் குற்றமென, ஐயம் நிகழும்.

“தோன்ரு தோற்றித் துறைபல முடிப்பினும்
தான்தற் புகழ்தல் தகுதி யன்றே”

—பாயிரம் நன்னூல்

எனினும், இமையோர் இளங்கொடி தேவந்திகை மேற்றிகழ்ந்து
தோன்றி அடிகளைச்

“சிந்தை செல்லாச் சேணெடுந் தூரத்து
அந்தமி லின்பத் தரசாள் வேந்”

தாவாய்

என வாழ்த்தியதாகலின், குற்றமின்றென்க. புலவர்களுள் தலை
சிறந்து விளங்கும் புலவரேருகிய இளங்கோவடிகள் துறவியாகலின்,
வீடடைய விழைதல் போற்றுப்படும். இனி ஒழுக்கத்தாற் சிறந்தோர்
ஒழுக்கமென்மையை எடுத்துரைத்தல் பயன் விளைக்குமாகலின்,
இளங்கோவடிகள் உபதேசஞ்செய்து முடிவுரை கூறினர் என்க.

26. இரட்டை யயிர் (கலப்புயிர்)

உயிர்கள் தனியுயிர் கலப்புயிர் (இரட்டையுயிர்) என இரு வகையின. அ ஆ இ ஈ என்பன தனியுயிர். ஈர் உயிர் சேர்ந்து ஒருயிர் போல் ஒலிப்பின், கலப்புயிர் தோன்றும். அ + இ = ஐ; அ + உ = ஔ என்றூற் போல.

“பன்னீ ருயிருந் தந்நிலை திரியா

மிடற்றுப் பிறந்த வளியி னிசைக்கும்”

—பிறப்பியல்

என ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் உயிரெழுத்துக்களின் இலக்கணம் இயம்பினார். உயிருக்குப் பிறப்பிடம் மிடறெனவும் முயற்சி அங்காத்தல், அண்பல்நாப் பொருந்துதல், இதழ்குவிதல் எனவும் விளம்பினார். ஐகாரம் அங்காப்போடு அண்பல் முதலா விளிம்புறு தலாலே பிறக்குமெனவும் ஔகாரம் அங்காப்போடு இதழ் குவி தலாலே பிறக்குமெனவும் கூறினார். எழுத்துப்போலி கூறுங்காலை, ‘அகர இகர மைகாரமாகும்’ எனவும் ‘அகர உகரம் ஔகாரமாகும்’ எனவும் தொல்காப்பியர் தமிழ் மொழிக்கண் கலப்புயிர் இரண்டுள எனக் காட்டினார். இங்ஙனம் ஐகாரம் அகரக் கூறும் இகரக்கூறும் ஔகாரம் அகரக்கூறும் உகரக்கூறும் கலந்திருக்கும் என்பது பெறப்படும். அகர இகரம் ஒன்றன்பின் ஒன்றும் இருவேறு ஒலிகளாய் அயலில் நின்றுவிட்டிசைப்பின், ஐகாரமாகா என்பது நச்சினார்க்கினியர் கருத்து. ‘அகரமும் இகரமும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய்க் கூட்டிச் சொல்ல ஐகாரம் போல இசைக்கும் அது கொள்ளற்க’ என்றார். உதாரணம் ஐவனம் என்பதை அஇவனம் என எழுதற்க. ஈண்டுக்கூட்டிச் சொல்லுதல் வேறு; கலந்தொலித்தல் வேறு என்பதை யாம் கவனிப்போமாக.

“அகரத் திம்பர் யகரப் புள்ளியு

மையெ னெடுஞ்சினை மெய்பெறத் தோன்றும்”

—மொழிமரபு

என்பது சூத்திரமாகலின், ஐவனம் அய்வனம்போல் இசைக்கும். இப்போலியையும் கொள்ளற்க. ஔவை என்பதும் அவ்வை என இசைத்தல் போலியாதலின், கொள்ளற்க. பின்னர்

‘இகர யகர மிறுதி விரவும்’ என்றமையான் நாய் நாஇ என்பதும் போலி. ஆகலின் கொள்ளற்க. உயிரும் மெய்யும் இருவேறு

இடத்தாலும் முயற்சியாலும் பிறத்தலால் மெய் நின்ற இடத்தில் உயிர் நிற்காதென்க. ஈண்டு யகர ஒலியும் இகர ஒலியும் ஒன்றல்ல என்பதை உய்த்துணர்க. இகரம் மிடற்றைப் பிறப்பிடமாகவும் அண்பல் நா விளிம்புறுதலை முயற்சியாகவும் உடையது.

‘அண்ணம் சேர்ந்த மிடற்றெழு வளியிசை

கண்ணுற் றடைய யகரம் பிறக்கும் .

—பிறப்பியல்

இங்ஙனம் யகரம் நா அண்ணத்தை உரலாணிபோற் பொருந்தப் பிறத்தலால் யகரம் இகரத்தோடு முயற்சியால் வேறாதல் காண்க. இனி உகரமும் வகரமும் இதழ்குவிதல் பல்விதழ் இயைதல் என்றும் இருவேறு முயற்சியால் பிறத்தலின் அவ் என்பதும் அ உ என்பதும் ஒரொலி ஆகா. இனி யகரமெய்யும் வகரமெய்யும் தனித் தனி அரைமாத்திரையும் இகரமும் உகரமும் தனித்தனி ஒரு மாத்திரை யாதலாலும் யகரம் இகரத்தோடும் வகரம் உகரத்தோடும் வேறாதலை அறிக.

ஐ ஓள என்னும் கலப்புயிர்க்கண் யகர மெய்க்கூறும் வகர மெய்க்கூறும் இல்லை என்பது தொல்காப்பியர் கருத்தாதல்கூடும். ஆங்கில மொழி நூல் வல்லோரும் ஐ என்பது அகரமும் இகரமும் கலந்த ஒலியெனவும் ஓள என்பது அகரமும் உகரமும் கலந்த ஒலியெனவும் அவை கலப்புயிர் (சந்தியக்கரம்) எனவும் கொள்வர். இக்கலப்புயிர் ஒலித்தற்கு யகரமெய்யும் வகரமெய்யும் தேவையில்லை என்பது ஆங்கில ஓசை நூல்வல்லோருடைய மதம். என்னை, உயிர்முன் மெய் வந்து கலவாது; மெய்முன் உயிர் வந்து கலப்பின், அவ்வொலி உயிர் மெய்யாகும் என்பதை அறிக. இகர யகர மிறுதி வீரவும் என்பது தொல்காப்பியர் காலத்து வழக்குப்போலும். பின்பு ஓசை நூல் நுணுகி ஆராயப்பட்ட காலத்திருந்த ஈச்சினார்க்கினியர் அவ்விரவுதலைக் கொள்ளற்க என்றார். யகரம் உயிர்த்தன்மை உடையதென்பது ஆங்கில நூலுடையோர் கொள்கை எனினும், அவர் யகரத்தை மெய்யெனவே கொள்வர்.

இனி வடநூலார் மதம்பற்றிப் பவணந்தியாரும் சிவஞான முனி வரும் அ ய் இ தம்முள் ஒத்திசைத்து ஐ என்னும் சந்தியக்கரமாக மெனவும் அவ் உ என்பன தம்முள் ஒத்திசைத்து ஓள என்னும் சந்தியக்கரமாகமெனவும் கூறுவர். ஈண்டுத் தமிழ் நூல் வடநூலோடு மாறுபடுதலில் குற்றமில்லை என உணர்க. உயிர் முன் மெய் வந்து கலந்திசைத்து உயிராதல் யாண்டும் இன்மையாலும் அ இ ஐயாகும் அ உ ஓளவாகும் எனத் தொல்காப்பியர் மொழிந்தமையாலும் வடநூலார் மதம் பற்றி உரைத்தல் இழுக்குடைத் தென்க.

27. ஒன்பது + பத்துத் தொண்ணூருகமா?

“ஒன்பா கெகர மிசைத்தகர மொற்று
முந்தை யொற்றே ணகர மிரட்டும்
பஃதென கிளவி யாய்த பகரங்கெட
நிற்றல் வேண்டு முகாரக் கிளவி
யொற்றிய தகரம் றகர மாகும்” —குற்றியலுகரப் புணரியல்

ஒன்பது என்னும் நிலை மொழியும், பத்து (பஃது) என்னும் வரு மொழியும் புணர்ந்து தொண்ணூறென வருமென்பது இத் தொல் காப்பியச் சூத்திரத்தின் கருத்து. எழுபத்து எழுபது; எட்டுப்பத்து என்பது என்றவாறு ஒன்பது பத்தென இயற்கையாகப் புணர்த்தாது தொண்ணூறெனப் புணர்த்தல் விந்தையிலும் விந்தையே. சூத்திரத்தை ஆராயுங்கால் ஒகரமிசைத் தகரம் தோற்றுதற்கு ஒரு நியாயமுமில்லை; ணகர வொற்று ணகர வொற்றுகத் திரிதற்கும் ஊகாரந் தோற்றுதற்கும் ஒரு நியாயமு மில்லை; பஃதென் கிளவியில் ஆய்தபகரம் கெடவேண்டிய அவசியமில்லை. தொண்ணூறு என்னும் மொழியை வருவித்தற்கே மேற்காட்டிய தோன்றல் திரிதல் கெடுதல் எல்லாம் வலிந்து கூறவேண்டியதாயிற்று. இச் சூத்திரத்துக்குப் பதிலாக நிலைமொழியும் வருமொழியுங் கெடத் தொண்ணூறு தோற்றியதென வாளா கூறியிருக்கலாமே.

இலத்தின் மொழியில் (ஒன்) உன்-டி-விசிந்தி என்னும் சொல் ஒன்று குறைந்த இருபதைச் சுட்டும். அதுபோல ஒன்று குறைந்த பத்து என்பது ஒன்பதென வழங்கியிருக்கலாம். ஆனால் பத்துக் குறைந்த நூறு என்பது தொண்ணூறு என வழங்குதற்கு ஒரு நியாயமுமில்லை. புணர்ச்சி விதிகள் இயல்பாக ஓசை விதிகளைத் தழுவி எழுவனவன்றி இலக்கணநூல் எல்லோரால் வலிந்து படைக்கப்படுவன அல்ல. ஒன்பது + பத்து என்னும் புணர்ச்சியில் பத்து என்பது ஒருபோதும் நூறாக மாட்டாது என்பது அங்கை நெல்வீக்கனி போலத் தெளிவாகும். இனித் தொண்ணூறு என்பது ஒன்பது முறை நூறு என்பதே கணிதப் பெயரிட்டுக்கும் பொருத்தமாகும். பண்டு ஒன்பதிற்குப் பதிலாகத் தொண்டு என்னும்சொல் வழங்கியது. பரிபாடலுள் மூன்றாம் பாடல் அடி 77 — 80 வருமாறு.

“..... ஒன்றென

இரண்டென முன்றென நான்கென வைந்தென
ஆறென வேறென வெட்டெனத் தொண்டென
நால்வகை யூழி யெண்ணவீற் றுஞ்சிறப்பினை”

இவ்வெண்களால் நவிலப்படும் சிறப்பினை யுடையை என மாயோனை வழத்துகின்றன மேற்காட்டிய அடிகள். தொண்டென்பதும் ஒன்பது என்பதும் ஒருபொருட் கிளவியாதல் புலப்படும்.

ஒன்பதிற்குப் பதிலாகத் தொண்டு என்பதை நிலைமொழியாக வைத்து நூறேடும் ஆயிரத்தோடும் புணர்த்த இயல்பாகவே தொண்ணூறு தொள்ளாயிரம் என்பன இலக்கணவிதிகளுக்கு அமைந்து வருகின்றன.

எட்டு + நூறு = எண்ணூறு; தொண்டு + நூறு = தொண்ணூறு. உகரம் கெடுதலும் நகரம் ணகரமாகத் திரிதலும் இலக்கண விதிகளோடு முரணாகா. இனி ஒன்பது என்னும் சொல்லைப் பத்தொடு புணர்த்தாமல் தொண்டு என்னும் சொல்லைப் பத்தொடு புணர்த்த ஒன்பதுமுறை பத்து என்பதின் பெயர் தோற்றும். தொண்டு + பத்து = தொன்பது. இதுவரையும் கூறியவற்றால் எழுபது என்பது தொன்பது எனவும் எழுநூறு எண்ணூறு தொண்ணூறு எனவும் வழங்குதலே இலக்கணவிதிகளுக்கும் கணிதப்பெயரீட்டு முறைக்கும் பொருத்தமாகும் எனக் காட்டினும்.

ஒன்பது (தொண்டு) = 9; தொன்பது = 90; தொண்ணூறு = 900. ஒன்பதினாயிரம் (தொள்ளாயிரம்) = 9000.

எனக் கணிதத்தில் வழங்குக. இதுநிற்க.

தொண்டு என்னும் சொல்லைச் செய்யுள் இயலில் தொடை வகை கூறுமிடத்து சூத்திரத்தில் “தொண்டு தலையிட்ட” என உபயோகித்துள்ளாராகலின்; ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் காலத்து தொண்டென்பது வழக்கில் உளதாயிருந்தது என்பது துணியப்படும். பிற்காலத்தில் தொண்டு வழக்கற்றபோது யாரோ இலக்கணநூலார் “ஒன்பாடுகரமிசை” என்னும் சூத்திரத்தைப் புகுத்தினர்போலும்.

28. சிறுபொழுது

பண்டைக்காலத்துத் தமிழர் ஞாயிற்றின் நிலைகளைக் கவனித்தும் பூமியின் தட்ப வெப்ப நிலைகளை ஆராய்ந்தும் ஓராண்டைக் கார், கூதிர், முன்பனி, பின்பனி, இளவேனில், முதுவேனில் என ஆறு பெரும்பொழுதாகப் பிரித்தனர். அறுபது நாழிகை கொண்ட ஒருநாளை எத்தனை சிறுபொழுதுகளாகப் பிரித்தனர் என ஈண்டு ஆராய்வோம்.

ஒளி என்னும் பண்பைப் பிரித்தலாதாரமாகவைத்து ஒரு நாளை இரவு பகல் என இரண்டாகப் பிரித்தனர். ஒளியின் உண்மை இன்மைகளை மாத்திரம் நோக்கின் ஒருநாளை மூன்றாகவோ ஐந்தாகவோ பிரித்தல் இயலாது. இனி ஒளியின் சிறப்பை நோக்கிப் பத்து நாழிகை கொண்ட ஆறு சிறுபொழுதாகப் பிரிப்பின், அப்பிரிப்பு இயற்கையாகப் பிரிந்தமைதலை யாம் கவனிக்கலாம். ஆறு சிறுபொழுதுகளும் காலை, நண்பகல், ஏற்பாடு, மாலை, யாமம், விடியல் என்பனவே.

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் சிறுபொழுதுபற்றி உரைத்த வற்றை ஈண்டுக் கவனிப்பாம்.

“காரும் மாலையும் முல்லை குறிஞ்சி
கூதிர் யாமம் என்மனார் புலவர்”

— அகத்திணையியல்

என்னும் சூத்திரத்தினால் முல்லை யொழுக்கத்திற்கு மாலை சிறந்த தெனவும் குறிஞ்சி யொழுக்கத்திற்கு யாமம் சிறந்ததெனவும் உரைத்தனர்.

“வைகுறு விடியல் மருதம் ஏற்பாடு

நெய்த லாதன் மெய்பெறத் தோன்றும்”

— அகத்திணையியல்

என்றமையால் வைகுறுவிடியல் மருதத்திற்குச் சிறந்ததெனவும், ஏற்பாடு நெய்தலுக்குச் சிறந்ததெனவும் கூறினர்.

“நடுவுநிலைத் திணையே நண்பகல் வேனிலொடு

முடிவுநிலை மருங்கின் முன்னிய நெறித்தே”

— அகத்திணையியல்

என்றாராகலின் நண்பகற்பொழுது பாலைக்குச் சிறந்ததென விளம்பினர். இங்ஙனம் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் மாலை, யாமம்,

வைகுறுவிடியல், ஏற்பாடு, நண்பகல் என்னும் ஐந்து சிறு பொழுதும் அகவொழுக்கத்துக்குச் சிறந்தவையென மொழிந்தனர். ஆற்றியிருந்து புணர்ச்சி எதிர் நோக்குதற்கு மாலை உரியதென்பதும், யாமம் களவுப் புணர்ச்சிக்குச் சிறந்ததென்பதும், இருள் கழிகின்ற விடியல் ஊடற் குரிய தென்பதும், நண்பகல் பிரிதற் குரிய தென்பதும் மிகவும் பொருந்தமே. ஆனால் அகவொழுக்கத்துக்கு ஐந்து சிறு பொழுது சிறப்பின வென்றாரே அன்றிச் சிறு பொழுது ஐந்தே என ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் வரையறுத்தனர் என்பது சாலாது. காலப்பொழுது ஐந்தினை யொழுக்கம் ஒன்றற்கும் சிறந்ததன்று என்பது செய்யுள் வழக்கிற்கும் உலகியல் வழக்கிற்கும் பொருந்தும்.

இளம்பூரணர் வைகுறு விடியலுக்கு வைகறை விடியல் எனக் கருத்துரைத்து வைகறை என்பது வேறு விடியல் என்பது வேறு என்றும், வைகறை என்பது இரவின் பிற்கூறு என்றும், விடியல் என்பது பகலின் முற்கூறென்றும், ஏற்பாடு என்பது பகலின் பிற்கூறென்றும், மாலை என்பது இரவின் முற்கூறு என்றும் கூறினார். இவற்றினைச் சிவஞான முனிவர் தொல்காப்பிய முதற் சூத்திர விருத்தியின்கண் ஆராய்ந்துள்ளார்; வைகறை என்பதும் விடியல் என்பதும் இரவு கழிகின்ற ஒருபொழுதையே சுட்டும் என்றார்; விடியல் என்பது இருள் புலர்தல் என்னும் பொருட்டாதலால்; இளவெயிற் காலையைச் சுட்டா தென்றார்.

அன்றியும்

“காலையும் பகலும் கையறு மாலையும்
ஊர்தஞ்சு யாமமும் விடியலும் அன்றிப்
பொழுதிடை தெரியிற் பொய்யே காமம்.”

எனக் குறுந்தொகைப் பாட்டொன்று கூற்றிற்குதலின் காலே வேறு விடியல் வேறு எனக் கருதப்படும் என்றார் சிவஞானமுனிவர். இக்கூற்றுப் பொருந்தும். இதுநிற்க.

தொல்காப்பிய முதற் சூத்திர விருத்தியுரையில் சிவஞான முனிவர் ஏற்பாடு என்பது பகலின் முற்கூறு (காலே) என வாதித்தனர். இலம்பாடு என்பதிற்போல் ஏற்பாடு என்பதிலும் படுதல் என்பது உண்டாதலைச் சுட்டும் என்றார். நச்சினாக்கினியரும் இக்கருத்துடையர் என்றார். சிவஞானமுனிவர் கூற்று இழுக்குடையது என்பதைக் காட்டுவாம்.

“தும்பை தானே நெய்தலது புறனே” — புறத்தினையியல்.

என்றமையால் நெய்தற்றினைக் குரிய ஏற்பாடு தும்பைத்திணைக்கும் எய்தியதாயிற்று. இளம்பூரணரும் நச்சினாக்கினியரும் தும்பைப்போர் முடியுங்காலம் ஏற்பாடு (பகலின் மூன்றங்கூறு) ஆகலின் தும்பை நெய்தற்குப் புறயாயிற்று என்றனர். போர் தொடங்குங் காலம் குறியாமல் அது முடிவெய்தும் பொழுதைச்

சூத்திரம் குறித்த தென்றல் பொருந்தாதெனக் கூறின், போர் தொடங்கவேண்டிய பொழுதிற் றொடங்கிப் பகற்பொழுது கழியுமுன் முடிதல் நன்றென்க. ஏற்பாடு என்பது காவையைச் சுட்டுமென நச்சினூர்க்கினியர் திருமுருகாற்றுப் படைக்கு எழுதிய உரைப் பகுதி ஒன்றை எடுத்துக் காட்டுதல் உண்டு.

“முட்டாட் டாமரைத் துஞ்சி வைகறைக்

கட்கமழ் நெய்த லூதி யெற்படக்

கண்போன் மலர்ந்த காமரு சுனைமலர்” — திருமுருகாற்றுப்படை

(முள்ளை யுடைத்தாகிய தாயையுடைய தாமரைப் பூவிலே இராப் பொழுது துயில்கொண்டு விடியற்காலத்தே தேன் நாறுகின்ற நெய்தற்பூவை யூதி ஞாயிறு தோன்றிய காலத்தே கண்ணை யொக்க விரிந்த விருப்பம் மருவின சுனைமலர். எல் படுதல் = ஞாயிறு உதித்தல்) என்பது நச்சினூர்க்கினியர் உரை.

படுதல் என்பதற்கு உதித்தல் எனச் சிறுபான்மை கருத் துண்டு எனினும் படுதல் என்பது அஸ்தமித்தல் (அற்றுப்போதல்) என்னும் பொருளிற் பெரும்பாலும் வழங்கும். கபிலர் ஏற்பாடு எனப் பகலின் பிற்பகுதியையே குறிக்கின்றனர்.

“துய்த்தலை வாங்கிய புனிற்றுதீர் பெருங்குர

னற்கோட் சிறுதினைப் படுபுள் னோப்பி

யெற்பட வருதியர் எனந் விடுத்தனின்” — குறிஞ்சிப்பாட்டு

(துய்யை உடைய தலை வளைந்த ஈன்றணிமைதீர்ந்த பெரிய கதிர் களை நன்றாகத் தன்னிடத்தே கொள்ளுதலையுடைய சிறிய தினை யிலே வீழ்கின்ற கிளிகளை யோட்டிப் பகற்பொழுது கழியாநிற்க நீர் வருவீராக என்று கூறி நீ விடுகையினாலே). ஈண்டு ஏற்பட என்பதற்கு நச்சினூர்க்கினியர், ஞாயிறு அஸ்தமிக்கும்பொழுதென உரைக்கின்றனர். ஆகலின் ஏற்பாடு பகலின் பிற்கூற்றைச் சுட்டும்.

இனி இளங்கோவடிகள் பகலின் சிறுபொழுது மூன்றைப் பின் வருமாறு வர்ணிக்கின்றனர்.

“கடைகழி மகளிர் காதலஞ் செல்வரொடு

வருபுனல் வையை மருதோங்கு முன்றுறை

விரிபூந் துருத்தி வெண்மண லடைகரை

யேரங்குநீர் மாடமொடு நாவா யியக்கிப்

பூம்புணை தழீஇப் புனலாட் டமர்ந்து

தண்ணறு முல்லையும் தாழ்நீர்க் குவளையும்

கண்ணவிழ் நெய்தலும் கதுப்புற வடைச்சி

வெண்பூ மல்லிகை விரியலொடு தொடர்ந்த

தன்செய் கழுநீர்த் தாதுவிரி பிணையல்

கொற்கையம் பெருந்துறை முத்தொடு பூண்டு
தெக்கண மலயகச் செழுஞ்சே ருடிப்
பொற்கொடி முதூர்ப் பொழிலாட் டமர்ந்தாங்
கெற்படு பொழுதின் இளநிலா முன்றிற்
ருழ்தரு கோலந் தகைபா ராட்ட
வீழ்பூஞ் சேக்கைமே வினிதிருந் தாங்கு”

— சிலப்பதிகாரம் ஊர்காண் காதை

இதன் உரையில் சிறுபொழுது ஆறெனவும் கடைகழி மகளிர் காலைப் பொழுதிற் புனலாடியும் நண்பகற் பொழுதிற் பூப்பறித்துப் பொழில் விளையாடியும் ஏற்படு பொழுதில் இளநிலா முன்றிலில் தம்மை அலங்கரித்துப் பூஞ்சேக்கைமேல் இருந்தனர் எனவும், பகற்பொழுது காலை நண்பகல் ஏற்பாடு என முன்றெனவும் அடியார்க்கு நல்லார் கொள்ள வைத்தனர்.

இனி ஏற்பாடு காலையோ பகலின் பிற்கூறே எனத் துணிதற்கு ஏற்பாடு என்னும் சிறுபொழுது என்ன ஒழுக்கத்திற்குச் சிறந்ததென நுணுகி ஆராய்தல் வேண்டும். இரங்கலும் இரங்கல் நிமித்தமும் ஏற்பாட்டின்கண் நிகழுமென ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கூறினார். இளங்கோவடிகளும் அடியார்க்கு நல்லாரும் கூறிய வாறு தலைவியர் மாலையையும் யாமத்தையும் எதிர்நோக்கித் தம்மை அலங்கரித்து இரங்கி இருக்கும் காலம் ஏற்பாடு (பகலின் பிற்கூறு) என்பது சாலச்சிறப்புடைத்தென்க. விடியலில் ஊடியும் கூடியும் இருந்த தலைவனும் தலைவியும் காலையில் துயில் நீத்துப் புனலாடி உணவு தேடல் முதலிய கருமங்களைச் செய்வாரொழிய இரங்கார் என்பதும் இரங்குதற்குரிய காரணம் இல்லை என்பதும் இனிது புலப்படும். நண்பகலின் பிற்கூறிய ஏற்பாட்டில் தலைவியர் தென்றல் நுகர்ந்தும் இளநிலாவை எதிர்பார்த்தும் தம் தலைவரோடு கூடி இன்புறுங்காலத்தை எண்ணிப் பகற்பொழுது கொள்ளே கழிந்ததென இரங்குவர் என்பது பொருந்தும்.

இதுகாறும் கூறியவற்றால் நண்பகல் ஏற்பாடு மாலையாமம் வைகுறுவிடியல் என்னும் ஐந்தும் அகத்திணைக்குரிய சிறந்த சிறு பொழுதுகள் என்பது பெறப்படும். இனிக் காலையில் அக வொழுக்கம் சிறக்காதாகலின் காலைச் சிறு பொழுதுக்கு ஒழுக்கம் கூறவில்லை எனலாம். அன்பின் ஐந்திணைக்கு ஐந்து சிறு பொழுதும் சிறப்பாக உளவாக, பெருந்திணை கைக்கிளை என்பவற்றுக்குச் சிறந்த சிறுபொழுது கூறாமையால் காலை முதல் விடியல் ஈறாகிய ஆறு சிறுபொழுதும் உரியவாதல் ஆசிரியர் கருத்தாதல் கூடும். இஃது எங்ஙனமாயினும், ஏற்பாடு என்பது பகலின் பிற்கூறு என்பது பெருவழக்கெனவும், சிறுபொழுது ஆறெனவும், காலை அகவொழுக்கத்துக்குச் சிறந்ததன்று எனவும் துணியப்படும்.

29. முந்நீர் வழக்க மகடுஉவோ டில்லை

அகத்திணையியல் 34

அகப்பொருள் பற்றிய இத் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்துக்குப் பொருள் யாதென ஆராய்வாம்.

“இதன் பொருள் - ஓதலும் தூதும் பொருளுமாகிய மூன்று நீர்மையாற்” செல்லும் செலவு தலைவியோடு கூடச் சேறலின்று என்றவாறு என நச்சினூர்க்கினியர் உரை கூறினர். இவ்வுரை பொருந்தாது.

இல்லறத்துக்குரிய கைகோள்கள் களவு கற்பென இரண்டாகும். களவொழுக்கத்திற்கு உரியவாகக் கூறப்படும் பிரிவுக்கு ஓதல் பகை தூது காவல் பொருள் என ஐந்து நிமித்தம் கூறினர் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார். கற்பொழுக்கத்தில் இவற்றுடன் பரத்தையிற்பிரிவு உண்டென்பது புலநெறி வழக்கம். ஓதல் பகை தூது காவல் பொருள் என்னும் ஐவகைப் பிரிவும் பெரும்பாலும் காலிற் பிரிவாகும். தொல்காப்பியர் காலத்தில் கலத்திற் பிரிவு அருகியே வழங்கிற்று. கலத்திற் பிரிவு சிறிது உண்டாகலின், அக்கலத்திற் பிரிவின் கண்ணும் தலைவன் தலைவியைக் கூட்டிச் செல்லான் எனவே ஆசிரியர் கூறினர். முந்நீர் வழக்கம் என்பது முந்நீறிற் செல்லும் வழக்கம் எனப்பொருள் படுமென்பர் இளம்பூரணர். முந்நீர் என்பது படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் என்னும் முத்தொழிலைச் செய்யும் கடலுக்குப் பெயராகுமென்றார் அடியார்க்கு நல்லார். முந்நீர் கடலைச் சுட்டும் என்பதற்கு நச்சினூர்க்கினியரும் இசைவர்.

முந்நீர் என்பதற்கு மூன்றுநீர்மையான வழக்கம் எனப் பொருள் உரைப்பின், அம்மூன்றும் யாவை என வினா எழும். இவ்வினா விற்கு விடையாகவே, ஓதல் தூதுபொருள் என்னும் மூன்று நிமித்தம் கொண்ட பிரிவு என்றார் நச்சினூர்க்கினியர், ஓதல் பகை தூது காவல் பொருள் என்னும் ஐந்தும் காரணமாகத் தலைவன் பிரியும்பேர்தும் தலைவியைப் பிரிந்தே செல்வன் எனத் தொல்காப்பியர் கூறினாராகலின், ஓதல் தூது பொருள் என்னும் மூன்றையும் விதந்தெடுத்துக் கூறுதல் ஆசிரியர் நோக்கமன்று. தலைவி

யைக் கூட்டிச் சென்றால் தலைவிக்கு அபாயம் நேரிடக்கூடுமென அஞ்சியும், வினைசெய்யவேண்டிய சமயத்தில் காதலிற் காலத்தைச் செலவு செய்தால் தொழிற்சித்தி யெய்தல் அரிதாகுமென அஞ்சியும் தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்து செல்லுதல் வழக்கமாயிற்று. ஓதல் தூதுபொருள் என்னும் மூன்று நிமித்தமாகப் பிரியும்போது தலைவியைக் கூட்டிச் செல்லுதல் விரும்பப்படாததுபோல் பகை காவல் என்னும் இரண்டின் நிமித்தமாகப் பிரியும்போதும் தலைவியைக் கூட்டிச் செல்லல் விரும்பப்படாததாகும். இங்ஙனம் ஓதல் தூது பொருள் என்னும் மூன்றையும் விதந்தெடுத்துக் கூறுதலால் ஒரு பயனுமில்லை யாகலின், நச்சிரூர்க்கினியரின் உரை கொள்ளற் பாலதன்று.

30. வேண்டியகல்வி யாண்டு முன்றிறவாத.

இக்கற்பியற் சூத்திரத்திற்கு உரைகூறுங்காலை நச்சினூர்க்கினியர் ஓதற்பிரிவுக்குக் காலவரையறை இன்றெனவும், ஓதற்குரியன மூன்றுபதமே எனவும் வற்புறுத்தினார். கல்வி கரையில் என்பதும் தத்துவமசி என்னும் மகா வாக்கியத்தை உணர்தற்கே கலைகள் யாவும் கற்கப்படுகின்றன என்பதும் பொருந்தும். அதுநீ ஆகிரியு என்னும் உரையே வேதாந்தத்தின் முடிவினைக்கூறும். பரமான்மாவும் சீவான்மாவும் இரண்டறக்கலத்தலே அத்துவிதம். அத்துவித வின்பத்தைப் பெறமுயலுதலே வாழ்க்கையின் நோக்கமாதல் விரும்பப்படும், கலைஞர்பெருமான் அரிஸ்தாத்தில் என்னும் யவன வாசிரியர் பதினானப் பயிற்சியே மக்கள் மாநோக்கமாகும் எனத் துணிந்தனர். எனவே கல்வியின் நோக்கம் கடவுளின் இயலை உணர்ந்துவழிபடுதலே.

“கற்றதன லாய பயனென்கொல் வாலறிவ
எற்ற டொழாஅ ரெனின்.”

எனத் திருவள்ளுவ நாயனாரும் விளம்பினர் அல்லவா? கடவுளின் சொருபத்தை விளக்கும் தத்துவ நூற்பொருளை உணர்தற்கு எவ்வளவு காலம் வேண்டும் என ஒருவராலும் சொல்லுதல் இயலாது. எனவே! ‘உணர்ச்சி வாயில் உணர்வோர் வலித்தே’ என்றார் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார். சிலர் சிறிது காலத்திலும் சிலர்நீடித்த காலத்திலும் தத்துவ நூற்பொருளைச் சிந்தித்துத் தெளிதல் உண்டு. இதுநிற்க.

எடுத்துக்கொண்ட சூத்திரம் தத்துவநூற் பொருண்மை எத்தன்மையதென விளக்குதற்கு எழுந்ததன்றெனக் காட்டுவாம். இல்லறம் நிகழ்த்தினார் துறவறம் நிகழ்த்தும் கருத்தினராவர், ஆகலின் மூப்பொருள் ஆராய்வதே சூத்திரம் நுதலிற் நென்பது நச்சினூர்க்கினியர் கருத்து. அவ்வுரை பொருந்தாது. இல்லறம் நிகழ்த்தினார் துறவறம் நிகழ்த்தும் கருத்தினராவர் என்னும் உரையை ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் கற்பியலின் இறுதிக்கண் வேறொரு சூத்திரத்தினால் பின்வருமாறு கூறினார்.

“காயஞ் சான்ற கடைக்கோட் காலை
ஏமஞ் சான்ற மக்களொடு துவன்றி
அறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனுங் கிழத்தியுஞ்
சிறந்தது பயிற்ற விறந்ததன் பயனே”

இங்ஙனம் இறுதிக்கட்கூறியதை ஆசிரியர் முன்பு கிளந்தார் என்றால், இது கூறியது கூறலாகும்.

அன்றியும் அகத்திணையியலில் ஓதல் தூது பகை பொருள் காவல் எனப் பிரிவின் நோக்கம் ஐந்தெனக் கூறிய ஆசிரியர் கற்பியலில் பிரிவின் காலவரையறையைக் கூறுகின்றார் என்பதே பொருந்தும். 'வேண்டிய கல்வி யாண்டு முன்றிறவாது' என ஓதற்பிரிவு சொல்லுமுன்,

“பூப்பின் புறப்பா டராறு நாளு
நீத்தகன் றுறையா ரென்றார் புலவர்
பரத்தையிற் பிரிந்த காலை யான”

எனப் பரத்தையிற் பிரிவின் காலவரையறையைக் கிளந்தனர். ஈண்டு ஆராய்ச்சிக்குரிய சூத்திரத்திற்குப் பின் அடுத்து வரும் “வேந்துறு தொழிலே யாண்டின தகமே” என்னும் சூத்திரத்தால் பகைவயிற் பிரிவு ஓராண்டெல்லையைக் கடவாதென விளம்பினர். இதனை அடுத்துவரும் சூத்திரத்தான் ‘ஏனைப் பிரிவும் அவ்வயினிலே யும்’ எனத் தூது நிமித்தமாகவும் பொருள் நிமித்தமாகவும் பிரிந்துழி, அப்பிரிவு ஓராண்டைக் கடவாதென மொழிந்தனர். இங்நான்கு சூத்திரத்தானும் ஐவகைப் பிரிவின் காலவரையறை கூறுதலே ஆசிரியரின் நோக்கம் என்பது அங்கை நெல்லிக்கனிபோல் தெளிவாகும். ஆகலின் எடுத்துக்கொண்ட சூத்திரம் ஓதற் பிரிவின் காலவரையறை செப்பவே வந்ததென்க. உரையாசிரியர் இளம்பூரணரும் ஓதற்பிரிவு மூவாண்டினைக் கடவாதென உரைத்தனர்.

ஓதற்பிரிவுக்குக் காலவரையறை இல்லையென நச்சினார்க்கினியர் கூறினாராவெனின், அது பொருந்தாது. காலவரையறையில்லாத பிரிவு கூறின் தலைவியை ஆற்றுவித்தல் இயலாதாகலின், தொல் காப்பியனார் காலவரையறையில்லாத பிரிவு கூறினார் அல்லர். அகப்பொருளின்கண் பிரிவு என்பது காலவரையறை உள்ளதே; ஆகலின் ஓதற்பிரிவும் காலவரையறை உள்ளதே என உய்த்துணர்க. அன்றியும் ஒரு நொடிப்பொழுதும் தலைவனைவிட்டுப் பிரிந்திருக்கத் தலைவி விரும்பாள் என்பது அகநூற்றுணிபாகலின், பிரிவு நீடிக்குமோ என்று அஞ்சும் தலைவிக்குப் பிரிவின் நோக்கம் சீரியதென வற்புறுத்தாமல் பிரிவின் காலம் சிறிது என வற்புறுத்தியே தலைவன் ஆற்றுவிப்பான்.

“துன்புறு பொழுதி னெல்லாம் கிழவன்
வன்புறுத் தல்லது சேற லில்லை”

—கற்பியல்

எனத் தொல்காப்பியனார் கிளந்தாராகவின், தலைவியின் அச்சம் நாணம் மடம் முதலியவற்றை வலியுறுத்திப் பிரிவின் காலம் சிறி தெனக் கிளந்து ஆற்றுவிப்பதே தலைவனுக்குச் சிறப்பாகும். பிரிவின் நோக்கத்திலும் பார்க்கப் பிரிவின் எல்லையே தலைவியின் மனத்தின்கண் நின்று துன்புறுத்தும். இனி நீடித்த பிரிவின் கண் தலைவியை ஆற்றுவித்தல் இயலா தென்பது பின்வரும் திருக்குறளால் வலியுறுத்தப்படும்.

“செல்லாமை யுண்டே லெனக்குரை மற்றதின்
வல்வரவு வாழ்வார்க் குரை”

“பிரியவில்லை என உரைப்பீராயின், அது செவிப்புலனாகும்; விரைவில் மீண்டு வருவேன் என உரைப்பீராயின், யான் இறந்து படுவேன்” என்பதே இக்குறளின் பொழிப்பு. தலைவி இத்தன்மையளாதலின், காலவரையறை யில்லாத பிரிவு கூறுங்காலை, தலைவியை ஆற்று விப்பது யாங்ஙனம் என்க. தலைவன் கற்க விரும்பினால் “மூவாண் டினுள் வேண்டியவற்றைக் கற்றுமுடித்து மீளுவேன்” என ஆற்று வித்துப் பிரிவான் என்பதே ஆசிரியர் கருத்தாகும்.

ஆசிரியர் இயற்றிய வேறுநூல்கள்

யவன மஞ்சரி	ரூபா	1-50
உலக வரலாறு முதற்பாகம்	ரூபா	5-00
உலக வரலாறு இரண்டாம் பாகம்	ரூபா	3-00
உலக வரலாறு மூன்றாம் பாகம்	ரூபா	3-00
உளநூலும் கல்வியும்	ரூபா	3-50
அளவை விளக்கம்	ரூபா	3-00
